

JOULUKUUN KIRKKOJUHLIA

PORIN KIRKOSSA

30. 11. klo 10 Jumalanpalv. Rov. Matti A. Mustonen, kirkkokuoro.
 „ 13 Ruots. jumalanpalv.
 „ 18 Kirkkokuoron adventtilaulajaiset.
 24. 12. „ 16 Ruotsal. jouluhartaus, rov. Matti A. Mustonen.
 „ 17 Suomal. jouluhartaus, rov. Matti A. Mustonen.
 25. 12. „ 8 Joulukirkko, past. Paavo Tarna, kirkkokuoro.
 „ 11 Joulukirkko, past. Antti Uljas.
 26. 12. „ 10 Jumalanpalv. past. Y. Heinonen.
 „ 18 Marttyyrien muistojuhla rov. P. O. Ekko, past. Paavo Tarna.
 31. 12. „ 22 Uudenvuoden vastaanotto past. Y. Heinonen ja Antti Uljas.

PIHLAVAN KIRKOSSA

30. 11. klo 10 Past. Aatos Laiho Pihlavan laulajat.
 „ 17 Pihlavan laulajien adventtilaulajaiset.
 24. 12. „ 16 Ruotsal. jouluhartaus past. T. Heininen.
 25. 12. „ 7 Joulukirkko, past. T. Heininen, Pihlavan laulajat.
 26. 12. „ 10 Rov. P. O. Ekko.

RUOSNIEMEN KOULUSSA

25. 12. klo 8 Joulukirkko, past. Y. Heinonen.

RAATHUONEEN EDESSÄ

31. 12. klo 24 Uudenvuoden vastaanotto, rov. M. A. Mustonen ym.

VÄINÖLÄN KIRKOSSA

30. 11. klo 10 Past. Paavo Tarna, Väinölän laulajat.
 7. 12. „ 18 Väinölän kirkkokuoron musiikki-ilta, rov. Matti A. Mustonen.
 25. 12. „ 8 Joulukirkko, past. Heikki Huhtala, Väinölän kirkkokuoro.
 26. 12. „ 10 Past. Aatos Laiho.

KAUPPAHUONEEN
KAHVI —
JOULUKAHVI

Joulun aineelliseen puoleen läheisesti liittyy hyvä kahvi — oikea joulukahvi. Yhä useammat suut Porissakin pitävät Kauppuhuoneen Kahvia parempana. Valitkaa siis Tekin oikein! MAINOS, vahva, hyvänmakuinen arkkikahvi 285:— pak. COLOMBIA, veraton vieraskahvi, 460:— pak.

PAAHTAA

KAUPPAHUONE
LIPSANEN
Auk. Lipsanen Oy. Pori

myyvät yksityiskaupat.

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 1 (18)

TAMMIKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

Uusi vuosi 1959

Kun uusi vuosi alkaa, otetaan se kaikkialla vastaan jollakin erikoisella tavalla. Meidänkin kaupungillamme on omat vakiintuneet vuodenvaihdperinteensä. Useimmissa kodeissa lie-nee omat tapansa siirtyä alkavaan vuoteen. Aina eivät ne ole siunauksen pyytämistä, vaan osoittavat, että tuossa kodissa palvellaan jotakin muuta herraa kuin Herraa. Mutta siellä, missä elämä otetaan vastuullisena, tunnetaan vastuuta myöskin uudesta vuodesta. Tällaisen mielen ilmauksia ovat ne hyvät päätökset, joilla vuotta tahdotaan alkaa. Vuosittaisesta kokemuksesta me tiedämme kuinka näiden päätösten käy; vain aniharvat niistä vievät muutokseen.

Eräässä uudenvuodenpäivän jumalanpalvelustekstissä on sanat: "Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärinte-
kijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta." (Jes. 55: 7). Ne sisältävät tyystin toi-

senlaisen neuvon vuoden alkamiseen. Me saatamme jopa leikitellä totuttuun tapaan noilla hyvillä päätöksillä tietoisina siitä, että ne ovat voimassa vain ensimmäisenä tammikuuta, sen jälkeen kaikki menee vanhaa latuaan. Näissä sanoissa annetaan neuvo, jota seuraamalla toteutuu sen tottelijan kohdalla virren 36 rukous: "Kulua, oi Jeesus, anna Autuaasti vuoden tään." Vuotemme ovat kuluneet ja tulevat kulumaan niinkuin tyyhimme ja tapamme on ollut. Toivomme sisimmässämme kuitenkin, että ne kuluisivat autuaasti, niin että voisimme niistä kerran vastata. On hyljättävä oma tie, olipa se sitten viitoitettu rakkailla synneillä taikka vihatuilla synneillä taikka omilla mahdollisuuksilla. Tämä hylkääminen ei ole mitään epä-määräistä ponnistusta kaiken parantamiseen, jossa jäätäisiin kilvoituksen kestävyiden varaan. Hylkääminen tapahtuu silloin, kun luovutaan omista mahdollisuuksista ja paetaan Jumalan turviin. Hän ottaa ahdistetun ih-

RAITTIUSVIIKKO SEURAKUNNAN PIIRISSÄ

Kuluneen raittiusviikon (26. 10—2. 11.) tunnuksena oli "Raitis ote pitää". Porissa oli järjestetty 21 raittiusvälistustilaisuutta. Näistä oli yhdessätoista seurakunnan edustaja puhujana. Karhulinnaan sijoitetussa avajaisjuhlassa esitti rovasti Matti A. Mustonen viisivuotiskatsauksen Porin raittiustilanteeseen.

Muita kokouksia oli Väinölässä (Alpha), torilla ja Seurakuntakodissa (Raittiuskeskus), NNKY:ssä (Rautatieläiset), Uudellakoivistolla (Krist. raittiusyhdistys), kirkossa, Käppärän koulussa (Länsi Porin krist. ry.), katulähetyksessä (Krist. raittiuskilta ja toinen Porin diakonia ry.) ja Paviljongin Metsäpirtissä (Päivän Nuoret). Puhujina esiintyivät rovastit Matti A. Mustonen, Pentti Niemi ja P. O. Ekko past. Tapani Pietilä ja Aatos Laiho, katulähetysohjaajat Otto Syrjä ja Oiva Levomäki.

Puheissa kiinnitettiin erikoisesti huomiota nuorisoon, raittiustaisteluun ja pelastavaan raittiustyöhön.

misen vastaan evankeliumin sanalla: "Poikani, tyttäreni, syntisi annetaan sinulle anteeksi." Tämän saa uskoa tuntonsa rauhaksi levottomalla mielellä uuteen vuoteen lähtevä. Saatuaan näin parannuksen omalle kohdalleen, on hänelle jokainen päivä oleva uusi armon päivä, josta nousee kiihtos.

Anttila

AISTIVIALLISTEN HUOLTO.

Porissa on jo vuosikymmeniä toiminut Kuurojen Yhdistys ja sen tukema Kuurojen Auttamisyhdistys. Seurakunnan papisto on vuorollaan kuukausittain ollut puhumassa kuurojen hartaustilaisuuksissa. Aina on joku viittomakielentaitoinen ollut tulkkina. Kuurot ovat käyneet myös yhteisissä joulujumalanpalveluksissa ja erityisissä ehtoollisvietoissa. Usein on myös kuurojen oma pappi tehnyt vierailuja. Kuurojen keskuudessa toimii oma raamattupiiri ja heillä on toimitalo Tuomarinkadun 16:ssa.

Työ sokeiden piirissä on ollut vähemmän järjestynyttä, koska he ovat voineet kuunnella radiojumalanpalveluksia ja käydä saattajan kanssa kirkossa. Heillekin on kuitenkin järjestetty erikoistilaisuuksia joulun tienoilla ja muulloinkin, seurakuntakotiin. Näissä on vierailut maan sokeitten huoltaja. Diakonian kautta on myös jaettu avustuksia. Sokeillakin on oma paikallisyhdistyksensä.

Vuoden ajan on seurakunnan palveluksessa ollut diakonissa Elvi Hokkanen erikoistehtäväänään aistiviallisten auttaminen. Varsinkin kuurot ovat häntä tarvinneet sairauksissaan, virastoissa, verotus- ja oikeusasioissa. Asuen kuurojen talossa on hän aina käytettävissä. Mikäli muut naisinvalidit ovat tarvinneet apua on seurakuntasisar heistäkin huolehtinut.

"Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset, rukouksessa kestävä." Room. 12: 12.

Room. 12: 12.

Mitä

perheenäitinä oleminen vaatii!

Jos on kysymys valmistumisesta johonkin virkaan tai ammattiin, joutuu jokainen nuori nainen käymään monet koulut ja kurssit. Ja kuitenkin on perheenäidin ammatti niin laaja ja monipuolinen, että saisimme monet vuodet etukäteen hankkia tietoja ja taitoja kodin ja perheenhoidon alalta ennenkuin olisimme täysipäteviä siihen.

Perheenäidin tehtävät joutuu moni nuori ottamaan vastaan sangen valmistumattomana. Sentakia olisi tärkeää, että nuori nainen jo ennen avioliittoaan olisi tietoinen siitä, mihin hänen olemuksensa häntä velvoittaa. Hän voisi hyvin helpolla ja halvalla nykyään hankkia tietoja itselleen kodin ja perheen hoidon alalta. Mutta hänen olisi syytä myöskin kehittää itseään ja luonnettaan sitä suurta tehtävää varten, mitä perheenäitinä oleminen vaatii.

Ainoastaan niiden voimavarojen turvin, joita sisällisesti omistamme, voimme luoda hyvän, onnellisen ja ehjän kodin rakkaillemme. Sivistyksellinen puoli ei ole tärkein, vaan sisällinen suhde Jumalaan ja pyhiin asioihin kasvatustehtävissä. Äidin pitäisi aina olla ystävällinen, iloinen, kärsivällinen, ymmärtäväinen, oikeudenmukainen, rauhallinen, suvaitseväinen, luotettava. Näitä ominaisuuksia muut perheenjäsenet kaipaavat joka päivä. Äidin pitäisi ensin kasvattaa itseänsä ennenkuin hän kykenee kasvattamaan muita.

Ensi askel on hänen oma rukouksensa lapsensa vuoteen vieressä, sitten hän opettaa lapsensa rukoile-

maan. Jos äiti on laulutaitoinen, voi hän laulaa iltarukouksen lastensa piirissä. Lapsen iän mukaan hän voi kertoa lapselle Raamatun kertomuksia. Äiti vie myös lapsensa pyhäkouluun.

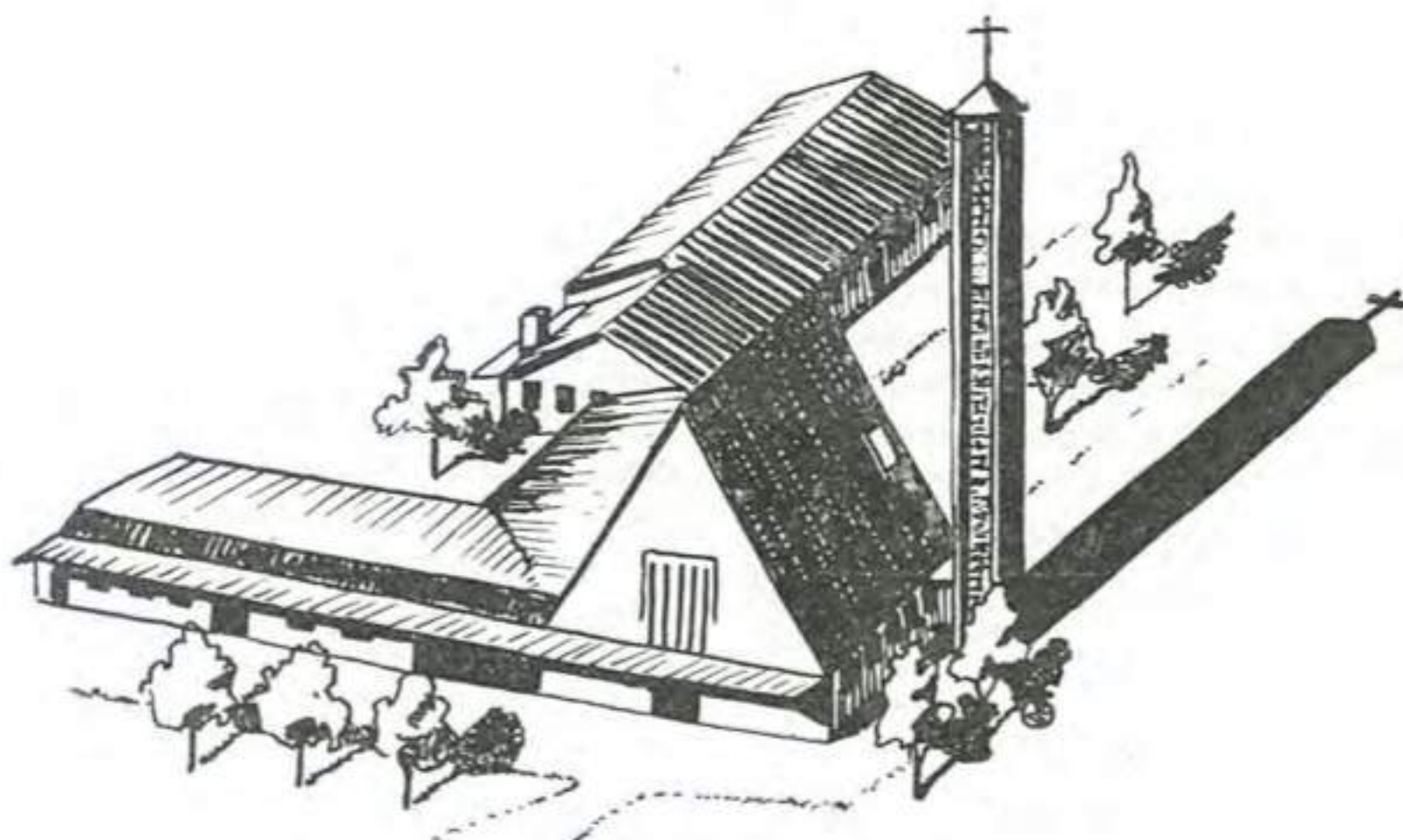
Kun nuoret tulevat murrosikään, pitäisi äidin olla tyttärensä paras ja luotettava ystävä, niin että kaikki epäselvät asiat ja sydämen salaisuudet voisi tuoda äidin eteen.

Onnellinen se tytär, joka omistaa äidin, johon kaikessa voi luottaa. Äidin pitäisi häntä muistaa sydämen hartaalla rukouksella.

Olisi tärkeätä, että kirkko, koulu ja koti saisivat nuortenkin kodissa tukea, auttaa, palvella ja rakastaa niin, että nuoret oppisivat elämäänsä oikein sekä tätä että tulevaa elämää varten.

Kodin hengen luomisessa on ainoastaan ja voimakkaasti rakkaus perussävyinä; äidin ja isän rakkaus ja yhteinen rakkaus lapsiinsa sekä Jumalaan. Raamattukin ylistää rakkautta I Korinttolaiskirjeen 13. luvussa: "Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu... kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii."

Lisa Ekko.

Vähärauman—Musan seurakuntatyökeskuksen malli

Rakennuspäätöksiä

Marraskuun 11. päivänä pitämässään kokouksessa päätti Porin kaupunki- ja maaseurakunnan sekä Reposaaren seurakunnan yhteinen kirkkovaltuusto rakentaa seuraavat rakennukset:

Hautausmaan siunauskappeli tarpeellisine lisätiloineen arkkitehti Keijo Vallin piirustusten mukaan.

Vähärauman kirkko ja seurakuntatyökeskus, jossa on myös pappi, diakonissan ja vahtimestarin

asunto sekä kerhohuoneita arkkitehti Mikael Nordensvanin laatimien piirustusten mukaan.

Junnilan kesäleirikeskus majoitus- ja huoltorakennelmiseen Reposaarella olevalle tontille K. Santalan piirustusten pohjalla.

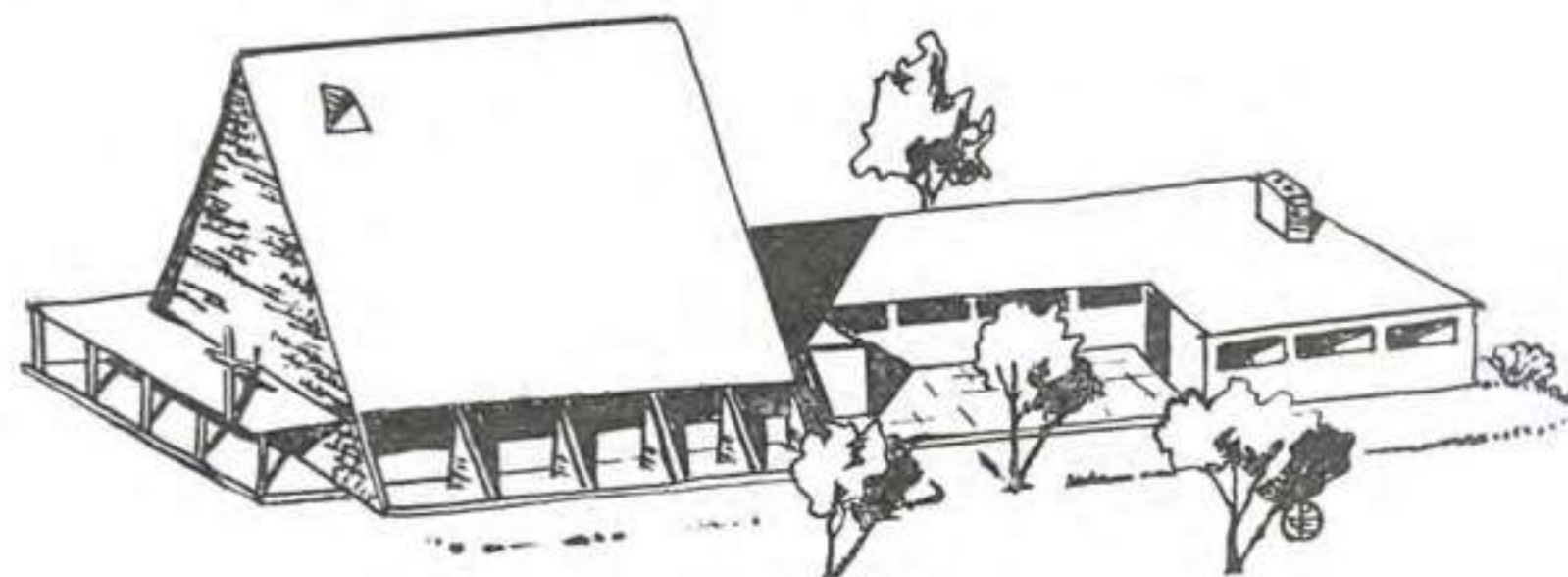
Kirkkovaltuusto antoi kirkkohallintokunnalle yhdessä eri toimikuntien kanssa hankkia lähemmät työpiirustukset ja laskelmat edellä mainittuihin rakennustöihin sekä alistaa ne valtuuston hyväksyttäväksi.

MERKKIPÄIVÄ

Viktor Alho, Porissa eläkkeellä oleva lähetyssaarnaaja ja Ambomaan lähetysalueen ent. esimies täytti jouluk. 5. päivänä 80 vuotta.

LEHTEMME

tulee ilmestymään tästä alkaen kahdeksansivuisena muulloin paitsi kesäkuukausina.

Uusi hautausmaan siunauskappelin malli

KIRKOLLISET TOIMITUKSET

Kastamisia suoritetaan sunnuntaisin klo 13 Hallituskatu 9 kappelissa. Ennakkoilmoitus lapsen nimistä, syntymäajasta, seurakuntaan kuuluvista vanhemmista ja kummeista tehtävä kirkkoherranvirastoon arkisin klo 9—12 tai puh. 12 201. Molempien läsnäolevien kummien tulee olla seurakunnan jäseniä.

Aviokuulutuksia tehdään kirkkoherranvirastossa sen aukioloaikoina. Tarpeellista on hyvissä ajoin neuvotella erikoistapauksista.

Vihkimisiä toimitetaan sunnuntaisin klo 14 Hallituskatu 9 kappelissa. Vihkimistä pyydetessä on kirkkoherranvirastoon ilmoitettava myös kaksi läsnäolevaa todistajaa.

Hautauksia järjestetään sunnuntaisin klo 12.30—16 hautausmaalla. Omaisten on syytä ottaa yhteys toimitusta suorittavaan pappiin hautapuheen valmistamista varten ja jos häntä halutaan surutaloon, samalla pyytää häntä.

Muinakin aikoina voidaan saada pappi pyynnöstä suorittamaan

MEILTÄ ON KYSYTTY

Minkälaisia säädöksiä on annettu etunimistä? Voiko pappi kieltäytyä kastettaessa antamasta jotain nimeä?

20. p. joulukuuta 1945 on annettu etunimilaki ja saman kuun 28. p. asetus. Siinä sanotaan, että etunimiä saa olla enintään kolme (1 §). Etunimeksi älköön hyväksyttävä pojalle naisen nimeä ja tytölle miehennimeä, nimeä, joka ennestään on veljellä tai sisarella, ja nimeä, joka on kielenvastainen tai sopimaton (3 §). Oikeusministeriöllä on valta määrätä, mitä nimiä on pidettävä miehenniminä ja mitä naisenniminä (asetus 6 §). Tällainen ohjeluetelo on almanakoissa. Sekä papin, että vanhempien on paras noudattaa tätä lakia, jotta lapsi ei vastaisuudessa joutuisi nimensä tähden vaikeuksiin.

kasteita, vihkimisiä, sairaskäyntejä ja hautaamisia kirkoissa tai kotona seurakunnan jäsenille. Toimitukset ovat maksuttomia, mutta pyytävä suorittaa matkakulut.

Perheen sisäiset suhteet

Eivät mitkään muut suhteet ole niin ratkaisevia ihmisen kehitykselle kuin ne, jotka hän kokee kotonaan varhaisessa lapsuudessaan ja myöhemmin kasvuvuosinaan. Tämänhän on tutkimus todennut. Mutta tuntuu kuin elämän käytännössä tätä ei vielä täysin oivallettaisi.

Koti voi muodostua puolisoille ja lapsille salaiseksi murhenäytelmäksi, koti, joka parhaimmillaan on taivasmaan päällä. Enemmän kuin tiedämme, kulkee keskuudessamme kotiosuhteittensa vammoittamia ihmisiä. Perheen huoltajat esimerkiksi ovat kodin ulkopuolella määrättyjen käyttäytymisnormien sitomia, mutta kodissaan he uskovat saavansa olla "herroja talossaan".

On sairautta, jonka syyt ovat niin syvällä, etteivät ihmiset voi auttaa. On syntiä sekä syyn ja seurauksen lain kovaa koulua. Mutta varmasti on paljonkin sellaista onnettomuutta kodeissa ja niiden ihmissuhteissa, joka johtuu myös tietämättömyydestä ja joustamattomuudesta. Ja on väärinte-koja, joista voidaan tehdä parannus, jos tahdotaan.

Eräs syy kotielämän hankauksiin on nykyisessä yhteiskunnassa naisen muuttunut asema. Nainen koulutetaan samoin kuin mieskin, nainen on oppinut ansaitsemaan rahaa ja hankkimaan itselleen elämän antimia. Vanhaa hyvää "perheenemäntämieltä" ei kovin paljon enää tapaa. Naisen on myös usein pakko kalliin asunnon hankkimisen, lukuvelkojen yms. ta-

kia auttaa ansiotyössä käyden kodin ylläpidossa. On vielä naisia, joiden on suotu kutsumustyössään saada siivet lentää kaus ja korkealle. Olisiko ne katkaistava? Tämä kysymys on etenkin keski- ja nuoren polven naisille ja siis myös kodeille keskeinen. Mikään pakkoratkaisu ei tässä auta. Näkisin myönteisenä tienä eteenpäin vain sen, että puoliset, niin kodin isä kuin äitikin, suostuvat henkisesti kasvamaan omassa osassaan juuri omien olosuhteittensa keskellä. Tämä merkitsee ennen muuta sitä, että kodissa ollaan kypsiä palvelemaan ja antamaan itsekukin se uhri, joka on annettava. Herkkä ja rehellinen mieli sen uhrin tajuaa. On kysymys siihen suostumisesta. On kysymys Kristuksen mielenlaadusta, joka antaa itsensä alttiiksi kokonaisuuden onnen takia. On koti sitten varakas tai köyhä, on äiti kotirouva tai virkanainen, on isä hyväpalkkainen työntekijä tai työttömyyden uhkaama, syvimmiltään on kysymys itsensä antamisesta toisten hyväksi, joskin myös yhteiskunnan tehtävä kotien tukemiseksi työllisyyden parantamisen ja asunto-olojen kohentamisen avulla on mitä tärkein.

Ja lasten kasvatus! Mitä siitä voi

sanoa? Puutun vain yhteen, todeksi kokemaan ongelmaan. Lapset kasvavat "kasvattamatta", kasvavat kotinsa hengen aistineina, sitä kohtalonaan kantaen. Isä ja äiti, mies ja vaimo, heistä riippuu tämä henki. Jos heidän välillään on kitkaa, heijastuu se kaikkeen kodissa. Onko puolisoitten välillä luonnollista, puhdasta hellyyttä? Lapset saavat usein sukupuolioletuksensa kaduilta sen takia, etteivät isä ja äiti osoita käytännössä toinen toisiaan kunnioittamalla hellyyttään hienovaraisesti, osoittamalla mikä Jumalan siunaus ja pyhä ihme rakkaus on. Koti, rakkauden kukka ja hedelmä, häpeää usein rakkautta. Elokuvien ja lukemistojen tavallisesti valheellisenimellä tai likainen rakkaus ehtii opastajaksi. Tässä on jotain nurinkurista. — On myös tärkeätä se, että perheen jäsenet, niin aikuiset kuin lapsetkin ovat yhdessä, mutta silti sisäisesti vapaita. Eräs ruotsalainen kirjailija sanoi sattuvasti lehtihaastattelussa: rakkaus voi säilyä vain sisäisen vapauden ilmapiirissä. Ei saa käpertyä toiseen ihmiseen ei mieheensä, ei poikaansa, ei kehenkään. On kasvatettava yhdessä, muttei toinen toisiaan tukahduttaen. Silloin kestetään lujina myrskyssäkin. Silloin ei kaikki sorru, jos jossakin kohtaa kodissa tulee paha halkeama. Kohtalon iskut, kuolema — ne kestevät, niistä luodaan uutta rakennusainetta. Eräs paljon kokenut perheenäiti sanoi kerran, kun oli puhuttu hänen kotinsa valkeuksista: "Elämäähän tämä vain on — eikä elämä kai elämältä tuntuisikaan ilman kärsimyksiä."

KYLÄSAAREN DIAKONIAHOITOKUNTA

perustettiin marraskuun 18. p:nä pidetyssä neuvottelussa Kaapelilla. Hoitokuntaan valittiin emännät Rauha Boelius, Tyyne Kuuri-Riutta, Irma Kaapeli, Lempi Välkky, neidit Tyyne Laakso, Eevi ja Anna-Liisa Söderman, maalari Anton Salo sekä past. Heininen.

SAIRAUDEN MERKKI

— Kohtalokasta on, jos ei ajoissa haeta lääkäriä, kun ruumiillinen sairaus ilmenee. Vielä kohtalokkaampaa on, ellei sielun sairauteen haeta ajoissa apua. Ei kukaan pääse syyttämään Jumalaa siitä, että sairaus olisi päässyt salakavalasti hiipimään sieluun nakertamaan elämänlangan poikki. Nimenomaan rauhattomuus on Jumalan antama selvä ja kouraan-tuntuva merkki hätätilasta. Kohdallamme on kysymys vain siitä, että lakkaamme itse ponnistelemasta ja annamme Kristuksen Hengen kuljettaa meidät, jotka itsessämme olemme täysin kykenemätön liikkumaan, rauhanvaltakuntansa piiriin.

Teodor Heininen.

On aina vaikeata olla ihminen. Mutta on myös rikasta elää tässä muuttuvassa maailmassa sen uusiin olosuhteisiin joutuneissa kodeissa, elää avoimin silmin ja herkin sydämin, tappioita kärsien ja niissäkin sisäisesti kypsyen.

Pirkko Posti.

ME SANOMME VUOSIEN VAIHTUESSA itsestämme:

Vuotemme päättyvät meiltä kuin huokaus.
(Ps. 90 ; 9)

Jumalasta:

Sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi lopu.
(Hebr. 1 ; 12)

JUMALA SANOO VUOSIEN VAIHTUESSA

meistä:

Minun avullani päiväsi etenevät ja jatkuvat elämäsi vuodet.
(Snl. 9 ; 11)

itsestensä:

Yksi päivä on Herran edessä niin kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä.
(II Piet. 3 ; 8)

TAMMIKUUSSA TAPAHTUVAA

- 4.—6. 1 Koko maata käsittävät katulähetyspäivät, rov. V. Louhivuori, past. V. Närhi,
6. 1. Porin kirkossa Suomen lähetystyön 100-vuotisjuhla, past. A. Vallisaari.
18. 1. Porin kirkossa merimieslähetyksjuhla, past. Hannu Halla-Seppälä.
25. 1. Porin kirkossa kirkkoilta srk.opiston merkeissä. Kämpärän poikakuoro op. Olga Pajarisen johd.
31. 1.—2. 2. N. Kr. L:n juhlat, rov. Hannes Kauppinen.

ORJASTA PIISPAKSI

Rovasti Matti A. Mustonen on kirjoittanut Rooman piispa Kalikstuksen vaiherikkaan elämäkerran, joka ilmestyi 125 sivun suuruisena jouluksi Kirjapajan kustannuksella. Vuonna 222 kuolleen piispan vaiheet olivat ihmeelliset orjasta pankinjohtajaksi, pakko-työvankeuteen, diakoniksi, katakombien hoitajaksi ja piispaksi. Hän oli myös huomattava tienraivaaja kristillisen avioliittokäsityksen rippikäytännön ja jumaluusopin alalla. Kirja aukaisee nykyihmiselle arvaamattomia näköaloja kristittyjen vaikeuksiin raisun pakanuuden puristuksessa.

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 2 (19)

HELMIKUU

1959

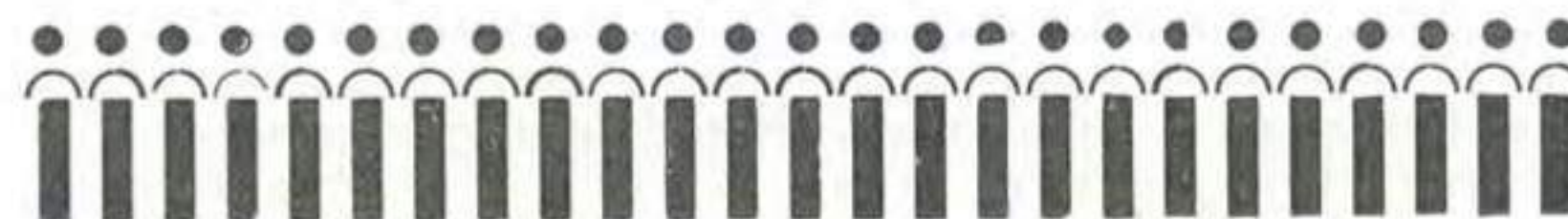
Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

IHMISEN HYVÄKSYMINEN

Ihmisellä on syvälinen tarve tuntea, ettei hän ole muiden väheksymä, että hänestä välitetään, sanalla sanoen, että hänet hyväksytään asemastaan riippumatta ihmisenä ihmisten joukkoon — lähimmäiseksi, kuten sen Raamattu ilmaisee. Vasta se antaa elämälle merkityksen. Onhan niin, että moni arvostaa toista vain, mikäli ja niin kauan kun tästä on joko hänelle henkilökohtaisesti tai muille näkyvää hyötyä. Muuan psykiatri kirjoittaa: "Me näemme alati ihmisen joko välikappaleena tai ihmisenä. Mitä vieraampi ihminen on, sitä helpommin olemme taipuvaisia näkemään hänessä välikappaleen. Mitä tutummaksi ja läheisemmäksi hän meille käy, sitä enemmän me rupeamme kunnioittamaan ja arvossa pitämään ja rakastamaan hänessä ih-

mistä. Jos me näemme ihmisen vain välikappaleena tavalla tai toisella, merkitsee se ihmisrakkauden kieltämistä. Jos me taas rakastamme ihmisessä ihmistä, hyväksymme hänet ihmisenä, merkitsee se aitoa kristillistä lähimmäisenrakkautta."

Meidän olisi nähtävä vieraimmassakin, hankalimmassakin, vastenmielimmässäkkin ihmisolennossa — ei hyötyvälikappaletta, numeroa, kylmää koneistonosaa yhteiskuntarakennelmassa — vaan ihminen, ajatteleva, tunteva, monenlaisen tuen tarpeessa oleva ihminen, niinkuin sitä itsekin olemme — nähtävä hänessäkin kaiken inhimillisen sumun ja liian läpi Kristuksen kuvan heijastuvan — lunastettu sielu, jolla on yhtä korvaamaton arvo Isän Jumalan silmissä kuin omallakin sielulla. "Elämän kunnioit-

tamista" on tällaisen ihmisarvon myöntäminen toisillekin erotuksesta oman minän ohella.

Varteenotettava totuus sisältyy kärkevään huomautukseen: "On jumalan-pilkkaa, että vaadimme toisilta samanlaista uskoa Jumalaan kuin itsellämme on." Ikäänkuin sanoisimme heille: "Vain tämän veräjän kautta käytyäsi minä voin esitellä sinut Jumalalle." Ahtaassa hengellisyydessään ja aatteellisuudessaan ihmiset ikäänkuin piirtävät itsensä ja "samoinajattelevien" ympärille ympyröitä sulkien siten yhteydestään moniaita, jotka kuorminensa näin yksin jäätyänsä saattavat menettää viimeisenkin toivonsa ja uskonrippeensä niin tämän — kuin tuonkinpuoleiseen elämään ja lopullisesti sortua.

Mikä vastuu meillä toinen toisistamme onkaan elävän Jumalan edessä! Virren sanan "Vaikk' usko, kieli toinen on, On lähimmäiseks luotu —" me saatamme yksipuolisesti käsittää tarkoittavan vain joitakin värillisiä kansoja, joiden keskuudessa suoritettun pakanalähetystyön takana on Suomenkin kristikansa sangen yhteinäisenä. Mutta "eriuskoisen" eläessä vierellämme, hän voi olla "tuntematonta aluetta" lähimmäismiellemme. Siis tässäkin: "Voitele silmät sokeat Sun silmävoitehellas!"

Jeesuksen esikuvaan me vetoamme. Ihmisen hyväksyminen sellaisenaan, ehdoitta lähimmäiseksi kuvastuu mm. sanassa: "Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos." Sensijaan monilta opetuslapsiltakaan ei ole puuttunut alttiutta julkisyntisten "ulosheittämiseen" vaikkapa vain

Testamenttilahjoitus

Vuoden alussa saatiin vastaanottaa 29. 3. 1954 kuolleen ompelija Sigrid Eleonoora Carlströmin testamenttilahjoitus, josta yksi osa tuli haudan ylläpitoon, toinen Porin merimieslähetys-ompeluseuralle, kolmas "Kainojen köyhien" hyväksi toimivalle ompeluseuralle ja neljäs jaettuna tasan Porin Diakonaattiyhdistyksen ja Porin Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen kesken. Kukin osuus oli 215.484 markan suuruinen.

Pyhäkoulusihteeri

Joulukuun 15. p:nä pidetyssä kirkkoneuvoston kokouksessa kutsuttiin Porin kaupunki- ja maaseurakunnan pyhäkoulusihteeriksi pastorin rouva sacr.min. cand. Sisko Takala. Hänen tehtävänään tulee olemaan pyhäkoulutyön käytännöllinen huolto.

katseellaan; olisi pitänyt näet ensin muuttua paremmaksi.

Älköön nyt sekoitettako ihmisen hyväksymistä hänen väärin tekojensa hyväksymiseen. "Jumala rakastaa syntistä, mutta vihaa syntiä" pätee edelleen. Ja sanoihan Jeesuskin itse rikkomuksesta tavatulle naiselle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee."

Mutta hyväksymistä seuraa sitten kasvatus Vapahtajan koulussa, missä mekin jatkuvasti olemme huonooppisina ja -uskoisina oppilaina saaden kuitenkin samalla olla Hänen työtovereitaan Hänen jokahetkisen anteeksi-antamuksensa voiman varassa.

Tapani Pietilä.

SEURAKUNTAMME YHTEYKSIÄ ERI KANSALAISPIIREIHIN

Meidän aikanamme yhteiskunta on muodostunut niin monipuoliseksi, että sen eri ryhmillä on suuri vaara erikoistua ja vieraantua toistensa harrastuksille. Varsinkin kaupunkiolaisissa, missä ammattiryhmiä on eniten, voidaan tällaista havaita. Kirkkokin voi jäädä monille vieraaksi, vaikka sen tarkoituksena on julistaa jokaiselle ihmiselle kuuluvaa pelastuksen evankeliumia. Keskinäisen yhteenkuuluvaisuuden puute saattaa jopa lietsoa katkeruutta toisia kohtaan.

Nykyaikana seurakunnan taholta osoitetut yhteispyrkimykset ovat suuresti poistaneet tietämättömyyttä ja saavuttaneet myötätuntoa Porissakin.

Viime vuonna oli esimerkiksi liikeväen neuvottelupäivät ja kesällä maan yksityisyritysten kokousten yhteydessä useitakin seurakunnallisia tilaisuuksia. Pihlavassa pidettiin jo talvella neuvottelutilaisuuksia teollisuusväestön kanssa ja Porin puuvillatehtaassa on toiminut kristillinen äitikerho. Porin kaltaisessa teollisuus- ja kauppakaupungissa ei tällaisia yhteistyöyhteyksiä ole koskaan liiaksi.

Mutta Pori on myös koulukaupunki. Niinikään viime vuonna pidettiin uskontopedagogiset päivät Cygnaeuskoulussa ja maalaiskunnan opettajiston kokous Pihlavassa. Papisto ei ole käynyt kansakouluissa suhteellisesti yhtä usein kuin maalaisoloissa, mutta sitävastoin yhteys ammattikouluihin aamuhartauksien ja rippikoulujen muodossa on ollut vilkkaampi. Porissa oli myös teinipäivät ja seurakunnan papit ovat oppikoulujen us-

konnonopettajina pitäneet yhteyttä seurakuntaan. Koulunuorison partioharrastukset ovat myös useaan otteeseen liittyneet seurakunnan yhteyteen. Samoin talouskoulu on kutsunut jonkun papin juhliinsa.

Jo monena vuonna on Kristillisen Kulttuurin Liitto järjestänyt kulttuuripäivät Poriin. Sekä puhujina, että kuulijoina on ollut lääkäreitä, psykologeja ja muita kulttuurihenkilöitä.

Suurin osa kaupungin raittiustointaa lepää kristillisellä pohjalla seurakunnan edustajien johtamana. Eikä ainoastaan ehkäisevä — vaan myös pelastava raittiustyö, joka ilmenee katulähetyksessä.

Humanitäärisissä harrastuksissa ei myöskään ole puuttunut seurakuntayhteyttä. Papiston edustaja on ollut mukana Punaisen Ristin kultaisen iän kerhossa, sotainvalidien, kaatuneiden omaisten, kuurojen ja sokeiden yhdistyksissä.

Reserviupseereilla on hengellinen keskustelukerho. Rotaryveljistö, säästöpankki, postitoimiston henkilökunta ja poliisilaulajat ovat tavalla tai toisella olleet seurakunnan kanssa kosketuksissa. Kristillisyhteiskunnallinen Työkeskus "Otsola" käyttää myös useasti seurakunnan työvoimaa ohjelmansa rikastuttamiseen.

Epäilemättä pienemmissä seurakunnissa olisi luontevampaa ja helpompaa yhteyden ylläpitäminen. Mutta pääasia on, että mahdollisimman monet tulisivat vedetyiksi Vapahtajan yhteyteen.

P. O. Ekko.

Porin seurakuntakoti, Itäpuisto 14.

Katulähetysväen talvipäivät Porissa

Tammikuun 3—5 päivinä oli kahdeksan katulähetystyötä tekevältä paikkakunnalta kokoontunut edustajia talvipäivilleen Poriin. Päivien ohjelmaan kuului sunnuntaina jumalanpalvelus, jossa saarnasi yhdistyksen puheenjohtaja, rovasti Werner Louhivuori pitäen myös esitelmän alkoholismista. Hän osoitti, miten alkoholismi on hitaasti kehittyvä vaarallinen kansansairaus, jonka hoitamisessa tarvitaan kärsivällisyyttä ja hengellistä herätystä, sekä katulähetysväenkin, erityisesti alkoholista parantuneiden apua.

Raamattutunteja pitivät past. V. Närhi ensimmäisen käskyn syrjäytämisestä Salomon aikana ja Kilpi

Kylälä pyhityselämästä taulupiirroksin. Muista esityksistä mainittakoon rovasti Matti A. Mustosen esitys katulähettyksen ja kirkon suhteista ja past. Tapani Pietilän selostus keskikokoisen kaupungin työmuodoista.

Ohjelmaan kuului tietysti iltakoukkuja yleisölle ja käynnit Porin Diakonissalaitoksessa, naisten ja miesten turvakodeissa.

Havainnollisin esimerkein selvitti Arvid v. Martens lähimmäisen palveluskutsun.

Kokoukset tarjosivat uutta innostusta katulähettyksen työhön, joka on kuin kadonneiden lammasten kokoamista Hyvän Paimenen rakkauden piiriin.

Pojasta mieheksi partiossa

Porin Seurakunnan Poikien yhteyteen perustettiin vuoden lopussa partiolippukunta, jolle vanhempainneuvoston esityksestä on virallisesti hyväksytty nimi "Väinän vartijat".

Jo kesällä pidettiin Junnilassa viikon kestänyt vartionjohtajakurssi, jonka tarkoituksena oli valmistaa perustettavalle lippukunnalle vartionjohtajistoa. Suoritettuaan III luokan merkin, 12 poikaa antoi partiolupauksen Reposaaren kirkossa.

Lokakuun puolivälissä oli lippukunnan perustava kokous Väinölän seurakuntakodissa, jossa valittiin lippukunnalle johtajat ja vanhempainneuvosto. Lippukunnan johtajana toimii pj. Mikko Kekki, apulaisjohtajana pj. Antti Uljas, sihteerinä ja rahastonhoitajana Martti Väkkärä, sekä koulutusohjaajana pj. Otto Syrjä.

Vanhempainneuvoston kokoonpano on seuraava: Terttu Laiho, Taimi Eskola, Eino Saarinen, Erkki Alho ja Martti Väkkärä Väinölästä. Hilka Mustonen, Kyllikki Jaakola, Kerttu Nummi, Olavi Kilpi ja Ossi Heino keskikaupungilta. Greta Heininen, Soila Varhelahti, Martti Heinonen, Pauli Mänttä ja Arvo Ouramo Pihlavan.

Lippukunta, jonka toiminta tapahtuu pääasiassa kolmessa työkeskuksessa Väinölässä, Pihlavassa ja keskikaupungilla, on laajalla alueella ja hajanainen, mutta tarkoitus on myöhemmin työn laajentuessa perustaa keskikaupungille ja Pihlavan oma lippukunta.

Alkuinnostus partiotoimintaa kohtaan on ollut lupaava. Vartioita toimii tällä hetkellä seuraavasti: Väinölässä 2, Pihlavassa 2, keskikaupungilla 2, Ruosniemessä 2 ja vuoden alussa aloittanee 1 vartio toimintansa Toukarin Leppäkarissa.

Partiokoulutus on ryhmätyöskentelyä, joka tarjoaa mahdollisuuden yksilölliseen ja omatoimiseen tietojen ja taitojen kartuttamiseen vielä suuremmissa määrin kuin varsinainen kerhoto. Näin siksi, että vartion kokoonpano on 6—10 poikaa, kun taas suuremmissa kerhoissa voi olla 60—100 osanottajaa. Tätä järjestelyä sanotaan partiolaisten kesken vartiojärjestelmäksi. "Väinän vartijat" on hyväksytty SPP:n jäseneksi ja hyväksymiskirja keskusjärjestöltä saatiin vastaanottaen uudenvuodenlahjana.

Otto Syrjä.

HAASTATTELEMME KIRKKOJEN VAHTIMESTAREITA

Kirkonpalvelijasta käytettiin ennen ja käytetään monin paikoin maaseudulla vieläkin nimitystä suntio. Kaupungeissa on se nimi siirtynyt vahtimestari-sanasta.

Tapaamme usein viran toimituksessa Porin kolmen kirkon vahtimestareita. Yleisö kohtaa heidät enimmin kolehdin kokoojina ja muussa järjestelytoimessa. Seuraavassa saamme kuulla heidän ajatuksiaan työstänsä ja kirkkokansasta.

Pääkirkon ylivahtimestari, diakooni Yrjö Ahola muistelee mielellään lähes 40 vuotisen palvelusaikansa alkutaivalta, verraten sitä nykyajan ilmiöihin:

— Kun tulin tähän toimeen, oli kaupungissa vain muutama pappi. Kirkonkävijät olivat myös toisenlaisia. Sellaisten kirkonkävijäin kantajoukko, joiden on tapana polvistua kirkkoon tullessaan, on vähentynyt perin pieneksi. Nyt on nuorisolla sunnuntaisinkin monenlaisia seurakunnallisia harrastuksia. Ennen jumalanpalveluselämän lisäksi ei ollut mitään muuta mihin mennä.

Kysymykseemme, eikö nykyään ole ilon aiheita kirkonkäynnistä, vastaa diakooni Ahola:

— Onpa kyllä. Koululaisten kirjava joukko syksyin kevään on kaunista katseltavaa ja saarnatkin ovat yleensä lapsentajuisia. Konfirmatioihin tulevat lasten vanhemmat, vaikka eivät muuten kävisikään kirkossa. Näissä tilaisuuksissa on tullut tavaksi antaa kukkia rippikoulunsa päättäneille, mutta valitettavasti monet heittelevät paperit pitkin kirkkoa. Lehterinuoriso voisi myös esiintyä arvokkaammin pyhän toimituksen aikana. Ennen olivat myös koulujen opettajat ahkerampia kirkossa käymään.

Väinölän seurakuntatalon vahtimestari Mikko Kekki sanoi siivoustyön antavan eniten puuhaa ja kun kysymme, mitä havaintoja hänellä on kerhotyöstä, vastasi haastateltava:

— Kerhoja alkaa olla niin paljon, että niitä on vaikea saada sijoitetuksi tarkoitukseen varattuihin tiloihin. Lapset saivat myös huolehtia enemmän jalkineittensa puhtaudesta. Pölynimurilla ei saa savea lattioista.

Pihlavassa toimii kirkon vahtimestarina Esko Varhelahti. Hänenkin toimipaikassaan on koetettu saada talo mahdollisimman käytännölliseksi. Hän lisää:

— Tässä toimessa täytyy osata monenlaisia korjaustöitä. Teknilliset laitteet ovat hyvät, jos ne toimivat. Usein tulee kuitenkin vika juuri sopimattomaan aikaan. Jos joka tapaukseen pitäisi hankkia eri korjausmies, tulisi se kalliiksi ja kävisi hitaasti.

Hiljainen, vakava pyhien toimitusten myötäeläminen antaa kirkon vahtimestarille kutsumustietoisuutta ja palvelusalttiutta.

LASTEN PÄIVÄKERHOISSA

oli syyskaudella n. 270 lasta. Tulijoita on ollut paljon enemmän kuin olemme voineet sijoittaa. Voidaksemme säilyttää nykyiset päiväkerhot ja voidaksemme sijoittaa päiväkerhoon edes joitain uusia lapsia, on ollut pakko siirtyä nelipäiväisestä kerhoviikosta kolmipäiväiseen.

Erikoisen mainintansa ansaitsee se, että kaikille Porissa oleville kuuroille lapsille on saatu järjestymään oma kerhonsa, jossa he oppivat sopeutumaan normaaleihin lapsiin.

NUORISOTOIMISTO

on avoinna arkisin klo 11—13 Seurakuntakodissa Itäpuisto 14, puh. 14992. Hoidetaan nuorisotyötä koskevia asioita ja lainataan kalustoa, sekä voidaan neuvotella nuorisotyöntekijöiden kanssa.

Raamatunlukijalle

Muutamit Raamatun luvut ja jaheet ovat saaneet erikoisnimen. Kysymme: Tunteeko lukija, mitä seuraavat kohdat sisältävät ja missä ne ovat kirjoitettuina? Vastaus seuraa vassa numerossa.

1. Pikku Raamattu?
2. Lähetyskäskey?
3. Paimenpsalmi?
4. Isä meidän?
5. Rakkauden korkea veisu?
6. Jouluevankeliumi?
7. Herran siunaus?
8. Kymmenet käskyt?
9. Vuorisaarna?
10. Tuhatvuotinen valtakunta?

MEILTÄ ON KYSYTTY

Eräät yhtymät antavat osakkailleen nopeasti hautausapua. Miksi ei kirkkoherranvirastosta saa siihen tarvittavaa kuolintodistusta, vaikka kaikki on ilmoitettu hautausoimistolle?

Kirkkolain 80 §:ssä sanotaan: "Kun kuolemantapaus on sattunut, niin on seurakunnan kirkkoherralle siitä viivyttämättä tehtävän ilmoituksen jälkeen ruumis viimeistään puolen vuoden kuluttua kuolinpäivästä haudattava." Tämä ilmoitus tehdään kirkkoherranvirastoon lääkärin antamalla kuolintodistuksella, josta on annettu asetus 26. 1. 1951. Tämän asetuksen 5 §:n mukaan "viranomaisen, joka antaa hautausluvan, tulee ennen hautausluvan antamista vaatia mainittu kuolintodistus". Jos ei lääkärin antama kuolintodistus ole toimitettu omaisten tai hautausoimiston välityksellä kirkkoherranvirastoon, ei ketään voida merkitä kuolleeksi eikä siitä antaa todistusta. Kuolintodistus ei siis kuulu hautausoimistolle, vaan kirkkoherranvirastolle, jotta yleisöä voitaisiin palvella nopeasti.

VARATTOMIEN JOULUAPU

Keräys tuotti kuluneena jouluna 185.140:— markkaa (edellisenä 130.980).

MERKKIPÄIVÄ

Rovasti Antti Perheentupa, Porin Diakonissalaitoksen johtaja, täytti loppiaisena tammikuun 6. päivänä seitsemänkymmentä vuotta.

SEURAKUNTAPÄIVÄT V. 1959

1. 2. klo 13 Lyttilän rukoushuone, Pietilä, maist. Välimäki, Summa
1. 2. „ 13 Pinomäen koulu, Ekko, Kalijärvi
15. 2. „ 16 Kalaholman koulu, Pietilä, Huhtala, Summa
15. 2. „ 13 Toukarin koulu, Tarna, Kätkä, Kalijärvi
17. 2. „ 18.30 Väinölän kirkko, Laiho, Heinonen, Kovanen
22. 2. „ 13 Viasveden koulu, Laiho, Kalijärvi, Eila Syrjä
22. 2. „ 18 Pihlavan kirkko, Heininen, Liisa Huuhka, Sorvoja
1. 3. „ 18 Ulasoorin koulu, Mustonen, Uljas, Summa
8. 3. „ 19 Preiviikin koulu, Liisa Huuhka, Otto Syrjä, Kalijärvi
15. 3. „ Porin kirkko, Mustonen, Tarna, Summa, Kalijärvi
22. 3. „ 14 Kyläsaaren rukoushuone, Ekko, Heininen, Summa
12. 4. „ 14 Ruosniemen rukoushuone, Heinonen, Kalijärvi
12. 4. „ 14 Tuorsniemen koulu, Uljas, Summa, Lavikainen

HELMIKUUSSA

HUOMATTAVAA.

31. 1.—1. 2. Suomen Nuorten Krist. Liiton juhla, rov. Hannes Kauppinen.
5. 2. Seurakuntatyttöjen Runeberg-ilta, Itäpuisto 14.
8. 2. Seurakuntapoikien suurkokous keskikaupungilla.
8. 2. Tampereen Nuorten Naisten Kr. Yhdistyksen musiikki-ilta Porin kirkossa.
9. 2. Seurakuntapoikien hiihtomestaruuskilpailut
9. 2. Seurakuntapoikien suurkokous Pihlavassa.
10. 2. Seurakuntapoikien suurkokous Väinölässä.
15. 2. Klemetti-juhla Porin kirkossa.
- 21.—22. 2. Koko maata käsittävät krist. raittiuspäivät.
22. 2. Tyttölyseon teinikunnan kirkkojuhla
27. 2. Seurakuntatyttöjen Kalevala-ilta, Itäpuisto 14.
1. 3. Satakunnan Evank. Nuorisoliittojen piirijuhlat, saarn. Lauri Vappula ym.

— Jos ei seurakunta kelpaa äidiksi, ei Jumalakaan voi olla Isänä.

LEHTIPALVELU

AUTOPALVELU

OLAVI ALSTA

Pori, Osuuskassan talo.
Puh. 11 986, 11 987, 15 995

ULKOMAINOS

MAINOSRUMPU

Satakunnan Kirjateollisuus Oy:n kirjapaino, Pori, 1959

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 3 (20)

MAALISKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

† KÄRSIVÄ KRISTUS †

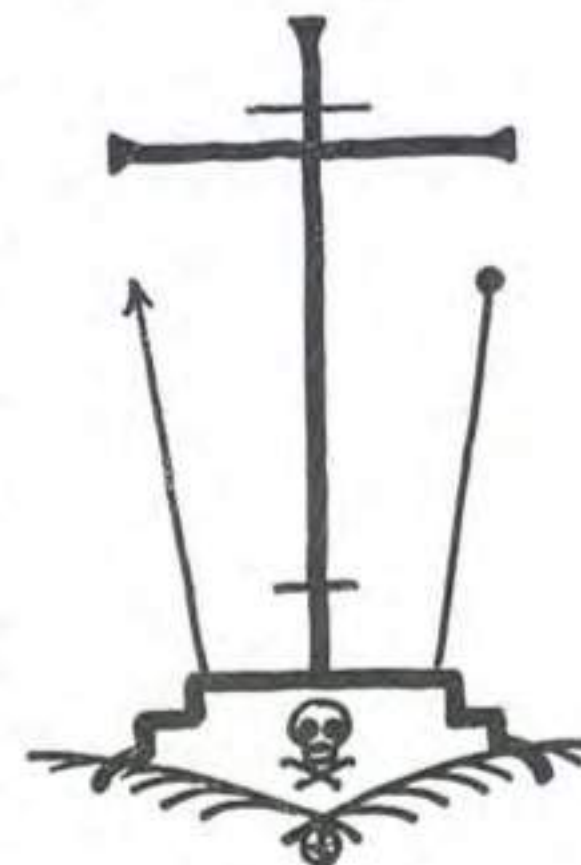
Kirkkovuodessamme on menossa paastonaika. Seurakunnalle, joka on kokoontunut jumalanpalvelukseen, muistutetaan, että se on Herran huoneessa "ajalla, joka meille muistuttaa Kristuksen kalliin Vapahtajamme kärsimystä ja kuolemaa maailman syntien tähden",

On ollut aikoja, jolloin Kristuksen kärsimyksen mietiskeleminen on ollut kristillisen hurskauden keskeisin asia. Niinpä keskiajan hurskaat ihmiset paneutuivat tähän mietiskelyyn niin syvästi, että heidän kerrotaan saaneen käsiinsä "stigmat", naulojen jäljet, jotka vuotivat verta. Kristuksen kärsimys on ollut innoittajana lukemattomilla taiteilijoilla, maalareilla ja kuvanveistäjillä, joitten luomusten ääreen tämänkin ajan ihminen

hartaana pysähtyy. Myöskin virsirunoudessa Jeesuksen tuskien kuvaileminen on ollut yleinen aihe.

Tässä harrastuksessa on varmaan ollut paljon vilpittömiä hurskaita mutta epäilemättä myös usein vähäarvoista, sielullisen liikutuksen etsimistä. On pysähdytty ajattelemaan etupäässä vain Jeesuksen ruumiillisia kärsimyksiä.

Sveitsiläinen lääkäri Paul Tournier kertoo kirjassaan "Ihmisen parantamisesta" naisesta, joka oli kerran iltarukoukseensa liittänyt ajattelemattoman pyynnön, että hän saisi edes pienen hetken kokea Kristuksen kärsimiä tuskia. Muutaman päivän perästä, kun hän jo oli rukouksensa unohtanut, Jumala vastasi omalla tavallaan hänen pyyntöönsä. Nainen jou-

tui tapaturman uhriksi. Selkänikama murtui ja hän joutui liikuntakyvyttömänä sairaavuoteelle. Kun hän kärsimättömänä tuskaili voimatta edes ilman apua muuttaa asentiaan, hän kuuli lempeän kuiskauksen: "Sinullahan on vain yksi nikama murtunut, kätesi ja jalkasihan ovat vapaat, niitä ei ole lyöty nauloilla kiinni."

Hetken perästä hän taas huokasi: "Minun on jano."

"Sinullahan on vesilasi vieressäsi, ja sitäpaitsi sinä voit soittaa kelloa ja saat mitä haluat." Nainen rukoili: "Anna anteeksi, Vapahtajani", mutta tuskien lisääntyessä hän taas valitti: "Miten epämiellyttävässä onkaan, miten voisin asettaa pääni!"

"Sinullahan on pehmeä tyyny pääsi alla, sitä ei paina orjantappuraseppele."

Näin jatkui taistelu. Uudestaan ja uudestaan kääntyi ajatus omista tuskista Vapahtajaan.

Näin saa jokainen kärsivä ihminen tehdä. Kristillinen seurakunta on pyrkinyt erityisesti vartioimaan sitä Raamatun totuutta, että Jeesus oli myös "totinen ihminen". Myös inhimillisessä kärsimyksessä hän tulee meidän rinnallemme. Hän on pohjia nykyään kokenut sen kärsimyksen, mikä ihmisen osaksi voi tulla. Hän ei suostunut ristillä ottamaan edes haparviiniä, jota ristiinnaulituille armelaisuuden osoituksena annettiin tuskien lieventämiseksi. Hän tahtoi kärsiä ihmisen tuskan loppuun asti.

Mutta pinnallisesti käsittäisimme hänen kärsimyksensä, jos emme muistaisi, mitä hän kärsi sielussaan, "totisena Jumalana". Tässä aukenee meille pohjaton syvyys. Lutherista

kerrotaan, että hän oli kolme vuorokautta huoneeseensa sulkeutuneena ja mietti Jeesuksen ristillä lausumia sanoja: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Luther kyseli: Jumala Jumalan hylkäämä, mitä se on?"

Vaikka Jeesuksen kärsimys ja sen kautta tullut siunaus on salaisuus, Jumalan salaisuus, mysteeri, jota emme ymmärrä, niin se on kuitenkin ilmoitettu salaisuus. Raamattu ei jätä ketään tietämättömäksi siitä, minkä tähden Kristus kärsi. "Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi." Hän kantoi meidän syntimme ruumiissaan ristipuuhun. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa."

Tämä on yhä vieläkin kätkeyty viisailta ja ymmärtäväisiltä ja aukaitaan vain lapsenmielisille.

Siksi todellinen paastonajan rukous on:

Paina meitä paremmin
alas yksinkertaisuuteen,
tutustumaan syvemmin
sinun ristiin salaisuuteen.

Aatos Laiho

RAAMATUNLUKIJALLE

Edellisessä numerossa oleviin kysymyksiin annetaan seuraavat vastaukset: 1. Pikku Raamattu (Joh. 3: 16), 2. Lähetyskäskey (Matt. 28: 19–21), 3. Paimenpsalmi (Ps. 23), 4. Isä meidän (Luuk. 11: 2–4), 5. Rakkauden korkea veisu (I Kor. 13), 6. Jouluevankeliumi (Luuk. 2: 1–20), 7. Herran siunaus (IV Moos. 1: 24–26), 8. Kymmenet käskyt (II Moos. 20), 9. Vuorisaarna (Matt. 5–7), 10. Tuhatvuotinen valtakunta (Ilm. 20).

RAKKAUS LÄHETYSTYÖN VOIMANA

Kristityn usko perustuu Jumalan sanaan, ennen kaikkea Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Se on ainoa uskon ja elämän ohje, jota niin kristitty kuin seurakuntakin pitää ohjeenaan...

Sen vuoksi kristityn tulee kuunnella Jeesuksen puhetta. Hän sanoi ennen taivaaseen astumistaan: "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää!" Lähetystyön uskonnollinen perusta on siis Jeesuksen käsky. Jos me pidämme hänen sanaansa arvossa, niin me tottelemme sitä,

Lähetystyön tarkoitus on viedä Jeesuksen Kristuksen sovituksen sana kaikille maailman kansoille. Kaikki ovat kutsutut Jumalan valtakuntaan. Kaikille kuuluu syntien anteeksiantamuksen armo Jeesuksen Kristuksen veressä. Lähetysaarnajat eivät käännytä ihmisvoimin. He pitävät tarjona elämän sanaa. Jumalan elävä sana Pyhän Hengen kautta tekee ihmisiä tänäkin päivänä pakanakansojen keskuudessa.

Lähetyskäskyn eettisenä, siveellisenä voimana on rakkaus. Kyllä ennen Jeesustakin puhuttiin rakkaudesta ja hyväntahtoisuudesta ihmisten kesken. Mutta Jeesuksen Kristuksen ja hänen evankeliuminsa kautta siitä tuli voimaa. Rakkauden käsky to-

teutui kristillisessä seurakunnassa, niin kuin se voi toteutua tässä vajavaisessa maailmassa. Tänäkin päivänä lähetystyön eettisenä perustana on rakkaus ihmisiin. Lähetystyössä ei vain puhuta Jeesuksesta, ei vain julisteta hänen evankeliumiansa, vaan sielä teossa ja käytännössä toteutetaan rakkauden käskyä.

Se näkyy kaikessa lähetystyössä. Koulutoiminnan kautta pyritään kehittämään "maakalaisten" sivistystasoa ja vapauttamaan heidät alkeellisista, ihmisiä orjuuttavista taikamenoista ja vääristä käsityksistä. Sairaanhoidon kautta autetaan monipuolisesti ja uhrautuvasti kärsiviä ja monenlaisia tauteja potevia. Yhteiskunnallisesti pyritään kasvattamaan heitä ihmisarvoiseen elämään. Siitä esimerkkinä voidaan mainita lapsiavoliittojen ja moniavioisuuden vastustaminen, aistiviallisten ja pahasti sairastuneiden pelastaminen heille jättämisestä ja surmaamisesta yms. Elämäntapoja opetetaan. Rakkauden ja ihmisarvon periaatteita juurrutetaan ihmisten mieliin.

Opetuksen perustana on Kristuksen sana. Se onkin korkein ohje niin "pakana- kuin kristillisille" kansoille siunattuun, onnelliseen elämään.

Suomalaisen lähetystyön hedelmänä on Ambomaan evankelistuterilainen kirkko. Sen kehitys on tyyppinen esimerkki inhimillisen vajavaisuuden alaisesta ja kuitenkin uhrautuvasta

PASTORI HUHTALA ULVILAAN

Porin seurakunta-apulainen pastori Heikki Huhtala tuli valituksi Ulvilan kappalaiseksi, johon virkaan hän astui helmikuun 1. päivänä. Läksiäisjuhlassa helmik. 11. päivänä todettiin,

miten hän oli pidetty seurakuntalaisten ja virkatoverien keskuudessa ahkerana ja syvältä Jumalan sanasta ammentavana työntekijänä. Toivomme hänelle hyvät muistot Porista.

Sivulta 3.

rakkauden työstä Etelä-Afrikan eräällä bantuheimon asumalla alueella. Kun Suomen Lähetysseura viettää tänä vuonna 100-vuotisjuhlaansa, saa kansamme kiittäen Jumalaa katsoa lähetystyön hedelmää, itsenäistä bantukirkkoa, jonka keskuudessa kristinuskon rakkauden ja pelastuksen voima on tullut todellisuudeksi.

Tänä keväänä toivon mukaan Porin seurakunta saa vieraakseen Ambomaan kirkon edustajan, pastori Leonard Aualan. Saamme puristaa mustan kristityn kättä ja kuulla hänen suustaan Kristuksen evankeliumin sanaa.

Silloin saamme sanoa, että ihmeiden aika ei ole vielä lopussa. Saamme tunnustaa psalminlaulajan kanssa: "Herra on tehnyt suuria meitä kohtaan. Siitä me iloitsemme."

Matti A. Mustonen

PASTORI SAVISAARI PORIIN

Turun arkkihiipakunnan tuomio-kapituli on kokouksessaan 12. p. helmikuuta määrännyt Vehmaan seurakunnan virallisen apulaisen pastori Eino Hjalmar Savisaaren Poriin

seurakunta-apulaiseksi maaliskuun 1. päivästä alkaen. Pastori Savisaari on opiskellut Åbo Akademiassa ja on erikoisesti perehtynyt kuurojen viittomakieleen.

Sivulta 7.

teen herättäjänä on muistettava se, että meillä on pyhäkouluissa pyritty opetus liittämään kunkin sunnuntain tekstiin, samaan, josta päiväjumalanpalveluksessa saarnataan. Jo kauan on ollut tapana, että pyhäkoulun joulun- ja kevätjuhliin on kutsuttu lasten vanhemmat. Mutta mikäpä estää toteuttamasta tällaista yhteydenpitoa myös tavallisina sunnuntaina. Tällaisina hetkinä kokee lapsi varmaan herkimmin yhteenkuuluvaisuuden isän ja äidin kanssa samaan seurakuntaan. Tältä yhteenkuuluvaisuuden tieltä voi avautua myös vanhemmille uusia näkymiä omaan seurakuntaansa.

Pyhäkoulu tunnustetaan tärkeäksi työmuodoksi. Sellaisena se on pysyvä jatkuvasti, jos vaalimme sitä rukoillen ja työtä tehden sekä seurakunnan että kotien taholta.

Sisko Takala

Raina ja elokuva kristillisessä työssä

Kuvia on käytetty kristillisen kirkon piirissä evankeliumin totuuksien havainnollistamiseen jo ilmeisesti ensimmäisiltä vuosisadoilta lähtien. Katkombien heikosti valaistuilla seinillä yhtä hyvin kuin suurten katedraalien satojen lamppujen loisteessa ovat kuvat puhutelleet ihmistä kielellä, jota jokainen ymmärtää. Kuitenkin jotkut saattavat yhä ajatella rainojen ja elokuvien olevan vain sellaisten työvälineitä, joilla ei ole itsellään mitään annettavaa, tai, että kuvat ainakin jollain tavoin ilmentäisivät siirtymistä syvällisestä kristillisyydestä pintapuolisuuteen. Meidän olisi hyvä muistaa, että jo silloin — v. 1855 — kun Suomessa vasta ajateltiin, että meidänkin olisi kannettava vastuuta lähetystyöstä, David Livingstone kulki Afrikkaa ristiin rastiin mukanaan kuljettaen kaiken muun hyvän ohella myös "taikalyhtyä", esittäen sillä raamatunaiheisia kuvia.

Nykyään on saatavissa jo aivan toista luokkaa olevia korkeatasoisia rai-

naheittimiä ja kaitaelokuvakoneita. Mutta silti emme ehkä pysty vielä suhteellisesti yhtä tehokkaasti käyttämään näitä seurakuntatyössämme kuin Livingstone "taikalyhtyään" sata vuotta sitten Afrikan pimennöissä. Sillä nykyhetken vaatimuksia ja erityisesti meidän olojamme vastaavaa kuvamateriaalia on yhä varsin niukasti saatavissa. Vaikka henkilökohtaisesti iloitsenkin lukiessani lehdistä, että esimerkiksi Englannin armeijan käyttöön ovat sikäläiset kenttäpiispat voineet jopa yhdellä kertaa hankkia 600:kin uskonnollisten filmien kopiota, niin en silti ole vakuuttunut, että ne — kaikki ainakaan — puolustaisivat paikkaansa jollain suomalaisella kasarmilla suoritettavassa hengellisessä työssä. Jonkin lentotukialuksen miehistölle saattaa evankelistasta Billy Graham'in tuottama elokuva "Sieluja ristiriidassa" puhua korvaamattomalla tavalla siitä, mitä näyttelijä, työmies ja suihkulentäjä

Ambomaan länsipuolella virtaavan Kunene-virran vaikkapäisyiset 70 metriä korkeat putoukset tulevat "silmien eteen" elokuvakameran tarkkoilla kauko-objektiveilla.

saivat osallistuessaan Lontoon ristiretken suuriin evankelioimiskokouksiin. Mutta jos tuo sama elokuva esitettäisiin Porissa, niin ainakin jotkut seläiset, jotka eivät menisi sitä katsomaan, saattaisivat pitää oikeutenaan puhua sensaation tavoittelusta, jolla umpeutetaan vain rajoja maailman ja kristittyjen välillä.

Meiltä puuttuu oloihimme soveltuvaa kuvamateriaalia, emmekä osaa useasti sitäkään kuva-aineistoa, joka on käytettävissämme, niveltää oikein sanomaan, mitä julistamme. Ja valitettavinta on, että taitomme ja halumme käyttää teknillisiä laitteita kunnolla, on puutteellinen. Kiinnitämme aivan liian vähän huomiota esitystekniikkaan: Yleisö ei esimerkiksi näe kuvaa kunnolla, kangas on väärässä paikassa ja rypyssä tai se on liian pieni, valot eivät syty tai sammuu, puhumme turhan pitkään tai liian lyhyesti ja vaivaamme yleisöä joskus 40 kuvalla sen sijaan, että 20 parasta havainnollistaisi paremmin sanomaamme. Kaiken tämän uskomme yleisön antavan anteeksi, sillä olemmehan sentään pystyneet tarjoamaan jotain erinomaisen "uutta" — kuvaesityksen! Juuri tässä piilee kuvien käytön heikkous! Vain harvoin saa todeta olevansa ulkonaisilta järjestelyiltään niin moitteettomassa uskonnollisten kuvien esitystilaisuudessa, että voi todellakin kokonaan keskittyä kuvien ja niiden selostajan välittämään sanomaan.

Rainat ja elokuvat ovat korvaamattomia välikappaleita kristillisen tietouden levittäjinä ja syventäjinä. Kukapa meistä pystyisi suullisesti yhtä selkeästi kuin kuva omalla ta-

vallaan tekee selostamaan esimerkiksi vieraita oloja (lähetystyö), laitoksiamme (diakonissalaitos, vakaamielisten hoitolaitos), leiritoimintaa (Junnilla, Partaharju) jne. Tietouden välittäjänä kuva on korvaamaton.

Älkäämme odottako aikaa, jolloin muut hankkivat meille kuvamateriaalia. Kameroita on jo nyt monilla. Elokuvakamerakaan ei ole enää mikään tavaton harvinaisuus. Varsin kohtuullisin kustannuksin voimme saada vaikuttavaa ja arvokasta nähtävää tilaisuuksiimme. — Kuvasta tulee kristillinen, kun sen valmistajan innoittajana on Kristus itse. Samoin kuin muotokaunis ja ulkonaisesti moitteeton puhe voi olla hengetön, saattaa kuvaesityskin jäädä vain kauniiden kuvien katselemiseksi, jos siitä puuttuu sanoma. Jos meillä on sanottavaa ja katsomme voivamme kuvalla parhaiten havainnollistaa ajatuksemme, niin älkäämme vieroksuko välikappaletta, jonka kieltä jokainen ymmärtää. Mutta Jumalan valtakunnan työssä on vain paras kylliksi hyvää! Siinä valtavassa henkien taistelussa, johon maailman kehitys on parhailaan huipentumassa, käytetään kuvia — mainokset, elokuvat, televisio — kaikki ennakkoaavistelut ylittävällä tehokkuudella. Uskonnolliset kuvaesitykset voivat jäädä tämän paljouden keskellä pysyvästi ihmisten mieliin vain silloin, kun ne ovat teknillisesti mahdollisimman moitteettomia ja hengeltään oikeita. Sillä olipa kuva miten kaunis tai liikkuva tahansa, niin todella eläväksi voi sen kuitenkin tehdä vain Jumalan Henki,

Juhani Linkola

Pyhäkoulu seurakuntayhteyden rakentajana

Pyhäkoulutyö on maamme seurakunnissa kehittynyt erääksi kaikkein tärkeimmistä työmuodoista. Tämä myönnettäneen nykyisin laajoissa piireissä. Puhuessamme pyhäkoulusta nykyaikaisena seurakunnallisena työmuotona, tulemme kai harvoin ajatelleeksi, minkälainen pyhäkoulu oli hiukan yli 100 v. sitten. Silloinkin annettiin seurakunnan taholta kehoitus lähettää lapsia sunnuntaikouluun. Se ei kuitenkaan ollut tarkoitettu kaikille lapsille, vaan ainoastaan n.s. laiskanlukijoille, siis sellaisille, jotka eivät oppineet lukutaitoa yhdessä toisten lasten kanssa. Näihin tilaisuuksiin tuotiin niskoittelijat viranomaisten avulla. Mutta hiukan myöhemmin, 1800-luvun puolivälissä, tavataan mainintoja siitä, että pyhäkoulua pidettiin tarpeellisena, koska se oli omiaan totuttamaan lapsia pyhäpäivän oikeaan viettoon.

Tuolta pyhäkoulun historian varhaisimmalta ajalta meillä on jäljellä enää vain nimi. Pyhäkoulun luonne on täysin toinen kuin 1800-luvun alkupuolella, jolloin tämä työ kulki ensi askeleissaan. Pyhäkoulusta on tahdottu tehdä hartaushetki, jossa lapsi oppii Jumalan sanasta tuntemaan oman Vapahtajansa ja jossa hän oppii kokemaan samaa yhteyttä Jeesukseen ja seurakuntaan kuin varttuneempi väki omassa jumalanpalveluksessaan.

Emme voi ajatella rakkauden syntyvän seurakuntaan helposti aikuiseina, ikäänkuin yhtäkkiä tulevana elämänmuutoksena, jos asia on jäänyt

hoitamatta lapsuudessa. Tämän maailman ruhtinaalla näyttää olevan niin puoleensavetäviä, tehokkaita keinoja, että on todella Jumalan suuri ihme, kun vielä on sellaisia ihmisiä, jotka tahtovat vaihtaa tämän maailman aarteet taivaallisiin. Jos ei jo lapsille opetettaisi synnin kauheutta ja vaarallisuutta sekä Jumalan anteeksiantavaa rakkautta, olisi suorastaan luonnollista, että he aikuisiksi vartuttuaan seurasivat lihansa himoja. Senvuoksi on pyhäkoululla suojeleva merkitys seurakuntaelämässä. Kokoahan se piiriinsä lapset jo hyvin varhain. Ei ole tarpeen rinnastaa pyhäkoulua muihin seurakunnallisiin työmuotoihin nuorten parissa, sillä pyhäkoulu pyrkii yhä vielä toteuttamaan vanhaa, alussa mainittua ajatusta pyhäpäivän kristillisestä viettämisestä. Näin pyhäkoulu muodostaa erään osan seurakuntaelämää.

Pyhäkoulut joutuvat kokoontumaan mitä erilaisimmissa paikoissa. Seurakuntayhteyden kasvattamiseksi on järjestetty lastenjumalanpalveluksia kerran kuussa. Silloin kaikki pyhäkoululaiset tulevat yhdessä kirkkoon. Näin tulee kirkkopolku jo varhain tutuksi, samoin kuin jumalanpalveluksen kulku ja oma kotikirkko. Myös virret tulevat ikäänkuin lasten omaksi omaisuudeksi, kun he saavat pitää virsikirjaa omassa kädessään. Tämän asian merkitystä lapsille ei ole unohdettava myöskään pyhäkoulutunnilla.

Tärkeänä seurakuntayhteyden tun-

Sivulle 4.

"OLETTEKO TE JEE SUKSEN VELJIÄ JA SISARIA?"

Samuel Muakipunda

Tämän kysymyksen asetti 27. pñä tammikuuta kirkkoillassa afrikkalaisen Kondemaan edustaja, lääninrovasti Samuel Muakipunda Matt. 12: 46—50 johdolla pitämässään puheessa. Vain ne ovat Jeesuksen veljiä ja sisaria, jotka tekevät Taivaallisen Isän tahdon jakaen saamansa lahjan, kuten Tanganjikassa on isällä tapana jakaa perheelle tyttärensä naimisiin mennessä saadut lehmät. Viimeisenä päivänä kolkuttaa moni turhaan taivaan portilla, vaikka on ollut vuosia seurakunnan jäsen, mutta ei ole tehnyt Isän tahtoa. Te olette Jeesuksen veljiä ja sisaria, kun lähetitte meille jaettavaksi evankeliumin lahjan, lausui musta vieras puheessaan.

Tämän herätysluontoisen puheen käänsi suahilin kielestä suomeksi lähetysairaanhoidaja Ea Nyman. Vie-raamme teki ensimmäisen ulkomaanmatkansa lentokoneessa ja kertoi eniten peljänneensä sitä kuinka konetta voitaisiin korjata ilmassa, jos siihen tulee vika. Seuraavana päivänä sai hän ihastuksella katsella metsänhoitaja Juhani Linkolan kuvaamaa filmiä Afrikan lähetystyöstä. Filmissä sai hän nähdä ja kuulla myös itsensä seurakuntansa keskellä.

MAALISKUUN MUISTIO

1. 3. Satakunnan evankelisten nuorisoliittojen keväthuhlat, tri Jaakko Toivio, saarn. Lauri Vappula, Einari Rätym.
2. 3. Seurakuntapoikien hiihtoretke Jämille.
7. 3. Nuorten lähetysjuhla seurakuntakodissa.
8. 3. Satakunnan raittiuspiirin vuosijuhla Reposaarella. Hiihto- ja henkiset kilpailut, yleisöjuhlia.
8. 3. Keskikaupungin poikien suurkokous
9. 3. Pihlavan poikien suurkokous
10. 3. Väinölän poikien suurkokous
- 14.—15. 3. Nuorten evankelioimispäivät Karhulinnassa.
22. 3. Kristillinen kulttuuripäivä.
22. 3. Tyttöjen lähetysjuhla seurakuntakodissa.
- 23.—26. 3. Hiljaisen viikon iltakirkot.
27. 3. Pitkäperjantaivesper.
28. 3. Seurakunnan kitarakuoron laulajaiset.
30. 3. Rukoilevaisten seurat Eura-joen kansanopiston merkeissä.

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 4 (21)

HUHTIKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

"Kellot. kaikuu kellot temppelin"

Täällä Porissa ei kolmen kirkkomme kellojen ääni ehkä kuuluu aivan jokaiseen seurakuntamme kolkkaan, mutta kaikille meille niitten ääni on kuitenkin hyvin tuttu. Nuo juhlat kumahtelut puhuttelevat meitä ihmeellisellä vakavuudella, joka täyttää mielemme, vaikkapa vain hetkeksikin,

kunnioittavalla hartaudella. Viisi minuuttia ennen jumalanpalveluksen alkua alkaa kellot soittaa yhteensoittoa. Se on viimeinen kutsu Herran huoneeseen ennen jumalanpalveluksen alkua. Samalla kun viimeinen lyönti vaimenee, alkavat urut soida. Seurakuntamme on hiljentynyt yhtei-

sesti Jumalan Sanan ääreen, Onko Sinun mielessäsi kirkon kellojen kaiun kuullessasi nämä virren 214 sanat: "Kirkkoon kun kellot kutsuvat, Suo sinne tiemme johtaa..."? Koko rippikouluaikasi on tahtonut olla tällaista yhteensoittoa. Sinua on kutsuttu osallistumaan seurakunnan elämään. Olet ollut mukana tämän kevään. Rippikouluaikasi muistot tahtovat olla jatkuvasti tällaisena kutsuna. Kotiseurakuntasi on Sinun seurakuntasi ja odottaa Sinua.

On toinenkin "yhteensoitto". Sitä eivät kuuluta tunnelmalliset kellot. Sitä kuuluttaa Jumalan Sana, jossa Jeesus Kristus sanoo: "Tule ja seuraa minua!" Omatunto vastaa tuohon kutsuun. Kunpa seuraisinkin, kunpa tottelisin. Sillä tiellä löytäisin varmasti sisäisen rauhan ja onnen. Se on kutsu Jumalan yhteyteen. Jos sitä tottelet, mikä tuleekaan tiellä ensimmäisenä vastaan? — Anteeksiantamuksen evankeliumi: "Sinun syntisi ovat anteeksiannetut Kristuksen nimen ja veren tähden". Näin ottaa Jumala Sinut vastaan, jos hänen kutsuunsa taivut. Tulet Jumalan ja hänen lastensa todelliseen yhteyteen. Löydät elämän, sillä arkisen elämän totuus on tämä Lutherin sana: missä on syntien anteeksiantamus, siellä on elämä ja autuus. Taivutko tuohon taivaalliseen ääneen, taivutko sen alla parannukseen ja uskoon? Sitä kysytään Sinulta silloin kun enkelit soittavat viimeisen suuren yhteensoiton, josta Jeesus kertoo: "Tulkaa minun Isäni siunatut..."

Antti Uljas

HUHTIKUUSSA

HUOMATTAVAA

- 1.— 2. 4. Kirkkoseurat. Rov. Matti A. Mustonen, Lauriala, Junttila.
2. 4. Kirkkokonsertti, dipl. urk. E. Kalijärvi ja tait. Heikki Hannula.
5. 4. Päiväkerholaisten vanhempien kutsutilaisuus seurakuntakodissa.
- 11.—12. 4. Naisten päivä NNKY:ssä Esivallank. 6. Siht. Helmi Dahlstedt, Helli-Sisko Rantala, past. Torsti Kanerva.
- 18.—19. 4. Reposaarella piispantarkastus arkkipiispa Ilmari Salomies.
19. 4. Nuorten kevätpäivä. Jumalanpalvelus, henkiset kilpailut, yleisöjuhla seurakuntakodissa ja yhteislyseossa. Linja-autot noutaa yleisöä maaseurakunnasta.
26. 4. Herättäjäyhdistyksen kirkkoseurat past. Paavo Maunula ym.
29. 4. Rukoilevaisseurat Mikonk. 8. Rov. Y. Hormia.

★ KIRKKOHERRANVIRASTO

on avoinna arkipäivinä klo 9—12 ja perjantaina lisäksi klo 17—18.

Nuorisotoimistoa

tarvitaan

ja käytetään

Kun helmikuulla avattiin seurakuntien nuorisotoimisto Itäpuisto 14, saattoi joku ajatella: Onko tämä tarpeellinen ja ajankohtainen. Puolentoista kuukauden aikana se on havaittu välttämättömäksi. Herää kysymys: Mitä nuorisotoimistossa sitten voi asioida. Siellä hoidetaan verrattain laajaa ja monipuolista nuorison keskuudessa suoritettavan työn organisaatiota. Alkaen nuorimmista, sen piiriin kuuluu päiväkerhoja, pyhäkouluja, tyttö- ja poikakerhoja sekä eri nuorisopiirejä koskevat asiat. Suuren osan asiakkaista ovat muodostaneet yllämainituissa kerhoissa olevien lasten vanhemmat.

Nuorisotoimiston kautta tapahtuu audiovisuaalisten välineiden lainaus kerhonjohtajille. Siellä on myös uudelleen järjestelty melko suuri rainavarasto, jonka käyttö on ollut hyvin vilkasta. Suurin osa asioista hoide-

taan puhelimen välityksellä ja päivystysaikana nuorisotoimiston langat ovat kuumana, näin kertovat päivystäjät. Nuorisotoimistossa on myös pieni kirjasto, joka on tarkoitettu kerhonjohtajille ohjelmälähteeksi.

Pistäytyipä siellä kerran asiakas, joka kyseli neuvoja miten voisi nuorentua. Oli poloinen joutunut tunteen valtaan, että taidan tässä vanhentua ennen aikaisesti. Päivystäjä selitti. "Että välitöntä tietä nuorentumiseen ei toimistomme valitettavasti voi neuvoa, mutta välillisesti eri työmuotojen kautta pyrimme juuri tähän päämäärään." Onhan totta, että luomalla terveitä elämänmyönteisiä harrastuksia nuorisollemme näin tapahtuukin. Nuoruus on lahja, joka voidaan ajattelemattomuudella nopeasti tuhota, hoitamalla sitä säilyttää kauan. Tervetuloa nuorisotoimistoon asioimaan päivisin klo 11—13.

Otto Syrjä.

★ ★ MUISTA LUOJAASI NUORUUDESSASI ★ ★

Täynnä mahdollisuuksia

Aurinkoisten kevätpäivien tultua, alamme huolella hoitaa ikkunapuutarhaamme. Kasvunsa aloittanut pieni yksilö tarvitsee kasvaakseen hyvän mullan, säännöllistä kastelamista ja sopivia lannoiteaineita. Kasvia on hoidettava suurella huolella, muutoin arka kasvi saattaa pahasti vioittua, jopa kuolla. Ensimmäisten värillisten terälehtien pilkahdettua esille, tekee monen alkavan kasvattajan mieli omin sormin avata kukkanuppu, koska ei tahdo jaksaa odottaa luonnollista avautumista. Ken näin on tehnyt, on havainnut pian loistonsa puhkeamaisillaan olevan kukan kuihtuneen.

Nuoren ihmisen elämä on kuin kukkaan aukeamaisillaan oleva kasvi. Se on yhtä kaunis ja yhtä täynnä mahdollisuuksia, mutta se on myös yhtä hauras ja yhtä altis vahingoittumaan. Rippikouluikään ehtinyt nuori ihminen on jo juurtunut elämän maaperään, mutta ei ole vielä saavuttanut kukinnan aikaa kaikessa loistossaan. Kukka-aihe on kehittymässä, nupusta saattaa jo hieman pilkahtaa esille terälehtien heleä väri. Nuori ihminen alkaa jo aavistella elämän rikkautta ja kiihkeästi haluaisi päästä kokemaan elämän kaikissa muodoissaan.

Myös ulkoapäin tulevat liian voimakkaat vaikutteet saattavat turmella ja kokonaan kuolettaa nuoren kukkaanpuhkeavan elämän.

Tajutessamme nuoren elämän herkkyyden ja alttiuden moninaisille vaaroille, kysymme ahdistuneina: "Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana?" (Ps. 119: 9) Psalminlaulaja antaa heti kysymykseensä selvän vastauksen. "Siten, että hän noudattaa Sinun sanaasi, Herra." Jumalan sana ei ole elämää rajoittava, vaan se on elämää suojeleva ja elämää rikastuttava voimatekijä. Huolessa hoidossa ja rikkaan elämän portilla on sellainen nuori ihminen, joka sydämestään sopertaa vaalijalleen: "Opetä minulle, Herra, käskyjesi tie, niin minä seuran sinä loppuun asti. Anna minulle ymmärrys ottaaksesi sinun laistasi vaarin ja noudattaakseni sitä kaikesta sydämestäni. Anna minun vaeltaa sinun käskyjesi polkua, sillä sitä minä halajan. Anna minun sydämeni taipua sinun todistuksiesi, ei väärän voiton puoleen. Käännä silmäni pois turhuutta katselemasta, anna minun saada virvoitus kaikilla sinun teilläsi." (Ps. 119: 33—37)

Liisa Huuhka.

Jumalan taloudenhoitajana

★ KIRKOLLINEN VEROÄYRI

on seurakunnassamme 85 penniä. Koko maassa on sen keskimäärä 107 penniä. Viime vuonna veroäyrin hinta on alentunut Suomessa 2 %:lla.

★ LÄHETYSTYÖN KANNATUS

Porissa Suomen Lähetysseuralle kohoisi viime vuonna 1.582.714:—, tästä summasta keräsivät lähetyspiirit 653.594:— ja loput 929.120:— kertyivät lahjoista, kolehdeista ja juhlatuloista. Kaunis osoitus rakkaudesta Jeesuksen käskylle.

★ PORIN PIPLIASEURA

lahjoitti vuosikokouksessaan 23. 2. kaksisataatuhatta markkaa Raamattujen painattamiseksi Suomen Lähetysseuran työalueille Afrikassa.

★ LAHJOITTAJANA

esiintyi Porin Luterilaisen kirkon Ystävät yhdistys, kun se vuosikokouksessaan 26. 2. päätti antaa Porin Diakonissalaitokselle ja Suomen Lähetysseuralle, kummallekin 200.000:—, viimemainitun summan bushmannityön hyväksi.

★ PAUL TOURNIER,

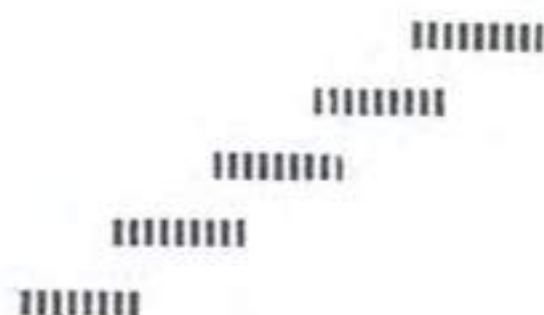
kuuluu sveitsiläinen lääkäri ja kirjailija puhui Porin kirkossa 19. 3. Pääajatus hänen puhessaan oli: Elämällä on merkitystä vain sikäli, kuin ihminen ottaa elämäntehtävänsä Jumalan kädestä ja yhdistää hengellisen ja maallisen sopusuhtaiseksi Jumalan tahtoa seuraavaksi kokonaisuudeksi. Useissa kirjoissaan on hän osoittanut, miten monet sairaudet johtuvat poikkeuksesta tai asianomaisen rikkomuksesta Jumalan lakeja tai suunnitelmaa vastaan. Tri Tournierin ulkonainen esiintyminen oli luontevaa ja välitöntä. Hän puhui saksaksi. Tulkina oli lehtori Aira Thölberg.

★ HOIVAKOTI,

joka on Porin Diakonissalaitoksen osana rakennettu Ulvilaan huoltaa vajaamielisiä lapsia. Koti on Porin alueella saanut kannattajakseen paitsi kahta Diakonissalaitoksessa toimivaa työpiiriä Isojoenrannalle ja Pihlavaan perustetut ompeluseurat sekä Hoivatuki ry:n. Seuraavat kahdeksan seurakuntapiiriä antavat hoivakodille rahallista tukea: Toejoen, Ruosniemen, Järvikylän, Väinölän, Hyvelän, Pietniemen, Vähärauman ja Uusikoiviston piirit. Opettaja Pauli Viimaranta hoitaa yhteyttä hoivakodin ja kannatuspiirien välillä. Kannatusmaksu yksityisjäseniltä on 500:—.

UUDET KIRKOT

lisäävät kirkonkäyntiä

Kaiken kristillisen elämän ytimenä on jumalanpalvelus. Siinä heikko ihminen kohtaa Luojaansa ja Lunastajansa monipuolisella ja arvokkaalla tavalla. Jumalanpalveluksessa kuultu saarna selvittää inhimillisiä ongelmia ja antaa rohkeutta elämään ja virikkeitä toimintaan. Miellyttävässä ympäristössä nautittu ateriakin maistuu hyvältä. Samoin Jumalan sana kauniissa kirkossa.

Porin satavuotias pääkirkko on katedraalittyylinen juhla-kirkko, mutta väkiluvultaan kasvanut kaupunki tarvitsee eri asutuskeskuksiinsa uusia kirkkoja ja työkeskuksia, joihin seurakuntalaiset voivat helposti kokoontua. Tähän mennessä on rakennettu

Väinölään vuonna 1956 ja Pihlavaan seuraavana vuonna kirkot ja suunnitteilla on parhaillaan Musaan rakennettava seurakuntatyökeskus.

Jo näin lyhyenä aikana voidaan havaita, että jumalanpalveluksiin yhteisöosanotto on lisääntynyt kuuden vuoden aikana 67 %:lla. Porin kirkon jumalanpalveluksissa kävi v. 1953 keskimäärin 368 henkeä (v. 1954—384, v. 1955—463, v. 1956—357, v. 1957—410) ja v. 1958 keskimäärin 432 henkeä. Pihlavan vanhassa kirkkosalissa oli 1956 keskim. 36 kävijää ja kun uusi kirkko otettiin käyttöön, kohosi luku 85:een ja seuraavana vuonna 126 henkeen. Kun uutuuden viehätys sammui, oli luku v. 1958 88 henkeä Väinölän kirkossa oli huippuluku ensimmäisenä vuonna 100. Sitten 1957 oli 85 ja 1958 86 henkeä. Kun otamme huomioon kolmen kirkon jumalanpalveluksiin osanottajien yhteisösumman, oli se v. 1956—542, 1957—621 ja

SEURAKUNNAN MOOTTORIVENE

1958—606 henkeä. Tämän lisäksi ovat kirkkojamme kansoittaneet lukuisat kirkkoillat, juhlat ja seurakuntasaleihin keskittynyt monipuolinen lasten, nuorten ja aikuisten kokoustoiminta. Mainittakoon vain, että v. 1958 pääkirkon 213 tilaisuudessa oli kävijäin luku 57.906 henkeä.

Jumalan valtakunnan työn siunaus ei ole myöskään rahalla laskettavissa. Jos joku arvostelee kirkkojen rakennuskustannuksia, ei hänelle hengellisen elämän merkitys ole vielä selvinnyt. Kun seurakunnan monipuolisella toiminnalla on vakinaiset koontumispaikkansa, ei se ole harrastelua, vaan onnellisemman elämän valmistamista. Ei myöskään välttämättömien työntekijöiden palkkaus ole tuhlausta. Esivanhempamme maksoivat kirkolle kymmenykset, me vajaan sadannen osan tuloistamme ja meilläkin on vastuu kansamme tulevaisuudesta.

Tuskinpa monet seurakunnan jäsenistä tietävätkään, että Porin seurakunnalla on myös retkellyyn ahkerasti käytetty moottorivene. Se ostettiin nuorisohjaaja Paavo Yrjölän aikana eräältä merikarvialaiselta kalastajalta 60.000 markan hintaan. Vene oli silloin suuri avoin vankkarakenteinen kalastusmoottori, mutta vuonna 1956 hankittiin siihen vaihtamalla parempi kone, automoottori. Samana keväänä rakennettiin keulaan katettu hytti. Talkootyönä ovat pojat joka vuosi puhdistaneet ja maalanneet venettä, niin että se on pysynyt käyttökunnossa.

Pitempiä retkiä ei ole tehty, mutta moottorivenettä on kesäisin ahkerasti käytetty kuljetuksiin: Porista Reposaareen, Luvialle, Lyttylään ja Merikarvialle. Tavallisesti on ollut kuor-

Jatk. sivulle 11.

★ ★ MUISTA LUOJAASI NUORUUDESSASI ★ ★

★ ★ MUISTA LUOJAASI NUORUUDESSASI ★ ★

VI ja X kaupunginosan hengellinen hoito

NNKY:n toimitalo, Esivallankatu 6.

Hautausmaan vierellä olleissa kauhunkinosissa ei seurakunnalla ole omaa huoneustoa. Monipuolisimmin on Nuorten Naisten Kristillinen Yhdistys siellä toiminut, niin että sen toimitalo Esivallankatu 6:ssa ei ole yhtään päivää joutilaana. Ympäristön asukkaat ovat ottaneet tämän NNKY:n oikein omaksi kokoontumispaikakseen. Yhdistyksen kymmenen eri toimikuntaa huolehtivat työn jatkuvuudesta.

Jos alamme lapsista, on heitä var-
ten kolmiluokkainen kuuden opetta-
jan johtama pyhäkoulu. Alle 12 vuo-
tiaille on viisi tyttökerhoa ja isom-
mille kaksi. Kerhojen johtajia on
kaikkiaan kolmetoista. Partiolippu-
kunta "Porin Tulitikuissa" on 170
tyttöä.

Nuoret ovat järjestäneet paitsi juh-
lia, pitkiäkin retkiä aina Rovaniemi-
le ja Kilpisjärvelle saakka sekä otta-
neet osaa nuorisotyöntekijäkursseille.

TOIMINTAA SEURAKUNNASSA

★ PORIN KIRKKOKUORO r.y.

on viime vuonna kokoontunut 51 harjoitukseen ja esiintynyt 46 kertaa kirkko- ym. tilaisuuksissa. Kuoron johtajana on edelleen toiminut kanttori Pentti Summa.

★ KUTSUILTOJA

on pidetty Pihlavan seudulla alueit-
tain hyvällä menestyksellä. Niinpä
on ollut uusien naapurien, Aravaky-
län ja Holman, sekä Rieskalan ja
Enäjärven illat mainittujen alueitten
asukkaille.

★ NUORISOTOIMISTO

on avoinna arkisin klo 11–13 Itäpuisto 14. Puhelin 14 992. Lainataan rainoja ym. sekä hoidetaan neuvontaa.

★ VÄINÖLÄN KIRKKOKUORO

esiintyi viime vuonna 29 kertaa ja piti 31 harjoitusta, Kuoroa on johtanut opettaja Unto Kovanen, joka myös toimii Väinölän kanttori-urkurina.

★ SEURAKUNTAUULU

kerhonjohtajien kasvattamiseksi alkoi Itäpuisto I4:ssä 4. 3. 1959 Koulua johtaa past. Paaavo Tarna. Joka sunnuntai ja keskiviikko on kaksi esitystä, joita pitävät seurakunnan työntekijät. Oppilailta on ollut kolmisenkymmentä.

★ KASTEITA toimitetaan Hallitusk.

9 kappelissa sunn. klo 13 ja vihkimi-
siä klo 14. Ennakkoilm. nimistä ym.
kirkkoherranvirastoon arkisin klo 9—
12 tai puh. 12 201.

Yhdistyksen aikuisjäsenet kokoontuvat säännöllisesti lähetys-, raamattu-, torstai-, äitien-, vanhusten- sekä ruotsin ja englanninkielien kerhoihin. NNKY:n oma laulukuoero on esiintynyt useissa ulkopuolisissakin tilaisuuksissa ja käynyt sairaaloissa.

Varsinaisen yleisötyön muotoihin kuuluvat yhdistysillat, yleisökokoukset, naisten päivät, myyjäiset, naapurien kutsukokoukset, papiston ja NNKY:n lähettien vierailukäynnit. Huomattavin vierailijoista oli viime

Rinnakkaiselo Porissa

Jokaiseen vähänkin suurempaan kaupunkiin mahtuu sekä hyvää että pahaa. Ja usein nämä esiintyvät rinnakkain sekä paikallisesti että ajallisesti. Toiset ihmiset viihtyvät hiljaisessa hengellisessä seurassa, toiset ovat tottuneet raisuun huvitteluun.

Seurakuntakodin edustalla tapahtuu iltaisin nuorison ohimarssi niin tiheänä joukkona, ettei heistä moni tohdi astua portaita hengellisiin tilaisuuksiin. Saman talon kellarikerroksessa kokoontuu kadun miesten veljespiiri, mutta se on muille liian halpa paikka. Kesällä kuuluu urheilukentän ja talvella luistinradan kovaääniset kirkkoväen korviin. Kun kirkkoheranvirastossa jaetaan sielunhoitoa on vastapäätä tanssipakka ja kesällä kapakka. Kirkkopuistossa saattavat "puistokemistit" valmistella juomiansa sunnuntaiaamuisin kellojen kutsuessa jumalanpalvelukseen. Muuan maalaispappi kiinnitti huomiotansa miten huvi-ilmoitukset ja kuolinilmoitukset ovat rinnakkain maakuntamme sanomalehtien palstoilla.

Muutamia huolestuttaa, että seurakuntaan kuuluu lainrankaisemia ja joihinkin uskonnollisiin liikkeisiin kuuluvat pakenevat pois tästä Baabelista ja liittyvät — siviilirekisteriin, joka on perustettu jumalattomia varten.

Kysymys: Mitä meidän tulisi ajatella ja tehdä? Sama kysymys vaivasi Jeesuksen opetuslapsiakin.

Jeesus esitti vertauksen vehnästä ja lusteesta pellolla, sanoen: "Antakaa molempien kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elon aikana minä sannon leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani." (Mt. 13: 30). Tehtävämme ei ole kasvun aikana mennä erottelemaan hyvää ja pahaa.

Tämä ei merkitse kuitenkaan laiskaa toimetttömyyttä kristityille. On kutsuttava hääaterialle joutilaita toireilta jopa vaivaisia teiltä ja aitovieriltä ottamaan vastaan evankeliumia. Mutta ei ole tuomittava niin kauan kuin eletään armon ajassa. Kalkkein vähimmin erottauduttava muita paremmiksi.

Emme elä pakanamaassa, missä ei ole tilaisuutta edes saada tietoa hyvästä ja pahasta, vaan maassa, jossa luopumus on voittanut ihmisiä. Jokainen joutuu siis ensi sijassa vastamaan itsestään ja perheestään.

VAPAA-AJAT

Jatk. sivulta 7.

man lisäksi kolmekymmentäkin poikaa. Vain kerran v. 1956 näytti vene ajautuvan Outoorin rantaan, jolloin kaikkien oli mentävä kylmään veteen sitä työntämään.

Vene tarvitsisi nyt pienen hytin koneen suojaksi, paremman pumpun ja tarpeelliset pelastusvälineet sekä sadepeitteen, sanoo moottorin "kapteeni", poikatyöntekijä Oiva Levomäki lopuksi.

On pidettävä tarjolla pelastuksen sanaa masentumatta pahan läheisyydestä. Sen voi muuttaa tai tuomita vain Herra. On rukoiltava, että Herra herättäisi nukkuneet ja jouduttaisi ratkaisua.

P. O. Ekko

Vapaa-ajat meidän on käytettävä ruumiin ja sielun lepoon ja virkistykseen. Luonto, hyvät kirjat ja harrastukset sekä hyvä seura tarjoavat tervettä ja puhdasta iloa. Niitä saamme kiitollisin mielin käyttää hyväksemme.

Monet käyttävät vapaa-aikojaan väärin. He etsivät iloaan huonoista huvituksista ja väkijuomista. Nämä turmelevat sieluamme ja ruumistamme, särkevät koteja ja johtavat usein rikoksiin.

Sielun suurin virvoitus on osanotto seurakunnan jumalanpalvelukseen ja kotihartauteen. — Kristinoppi.

KESKITTÄKÄÄ OSTONNE

— keskittäkää osuuskauppaan

Koneellisin jäädyttämöin varustetut MAITO- ja LIHAOSASTOMME eri puolilla kaupunkia ja maaseutua takaavat ruokatavaroitten ehdottoman tuoreuden. SIIRTOMAAOSASTOMME palvelevat Teitä jokapäiväisten ostostenne teossa monipuolisine tavaravalikoimineen.

Tervetuloa asiakkaaksi — jäseneksi.

SATAKUNNAN OSUUSKAUPPA

RAKKAUDEN APOSTOLI JOHANNES SANOO:

Minä kirjoitan teille,
lapsukaiset,
sillä synnit ovat teille anteeksi-
annetut hänen nimensä tähden.

Minä kirjoitan teille, isät,
sillä te olette oppineet tuntemaan
hänet, joka alusta on ollut.

Minä kirjoitan teille,
nuorukaiset,
sillä te olette voittaneet sen, joka
on paha.
1 Joh. 2: 12—15.

Minä olen kirjoittanut teille,
lapsukaiset,
sillä te olette oppineet tuntemaan
Isän.

Minä olen kirjoittanut teille,
isät,
sillä te olette oppineet tuntemaan
hänet, joka alusta on ollut.

Minä olen kirjoittanut teille,
nuorukaiset,
sillä te olette väkevät, ja Juma-
lan sana pysyy teissä, ja te olette
voittaneet sen, joka on paha.

**ÄLKÄÄ RAKASTAKO MAAILMAA, ÄLKÄÄKÄ SITÄ,
MIKÄ MAAILMASSA ON**

JOKO—TAHI

— Jeesuksen esittämä kysymys —
maallinen vai hengellinen — ei yleen-
sä ole ihmisille mikään kysymys. He
hyväksyvät ilman muuta, ilman pun-
tarointia maallista etua lupaavan
vaihtoehdon. Ja kun he ovat ahtaalla,
ovat he ahtaalla erilaisten maallisten
mahdollisuuksien ja vaihtoehtojen
takia, jotka kukin tempovat taholleen,
sivusuuntaan. — Mutta Jeesus tahtoo
kääntää meidän katseemme ylöspäin.
Hän tahtoo, että me ratkaisuja teh-
dessämme ottaisimme huomioon myös
hengellisen näkökohdan, Jumalan
pyhän tahdon. Hän tahtoo, että me
joutuisimme ahtaalle Jumalan edessä,
että me alkaisimme sodan syntiä
vastaan.

Heikki Huhtala.

MITÄ OLET SAANUT,

ja kuullut, ja ota siitä vaari ja
TEE PARANNUS.

Ilm. 3: 3

Satakunnan Kirjateollisuus Oy:n kirjapaino, Pori, 1959

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 5 (22)

TOUKOKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

Odotamme kesää

Kevät on toivon aikaa. Kun luonto
herää, on kasvun ja lämmön aika
edessä. Kevään ilmapiirin luovat juu-
ri odotus tulevasta. Kaikki on kuin
nupussaan. Odotellaan puhkeamista.
Näin on laita luonnossa, mutta myös-
kin ihmisen sielussa. Kukapa meistä
ei odottaisi kesää. Sen lähestyessä toi-
veemme yhäti kasvavat. Joku odottaa
pääsyä kesämökille, toinen tehtaan-
pillin viimeistä puhallusta ennen ke-
sälomaa, koululainen lukukauden
päättymistä. Kaikki me odotamme
virkistystä, joskin käsitämme tuon
sanan eri tavalla.

Kevät ja kesä on Jumalan suurta
toiminnan aikaa luonnossa. Mus-
tasta mullasta kasvaa uutta elämää.
Kuolleilta näyttäneet puut muuttuvat
eläviksi. Jumala toimii niin pienim-
mässä kukan kasvussa kuin auringon

enenevässä voimassa. Mutta Hän ei
luo uutta ainoastaan näkyvässä luon-
nossa, vaan myös näkymättömässä
hengen maailmassa. Kun sinä odo-
tat lomaa, tuskin silloin odotat ainoas-
taan ruumiillista lepoa, vaan ennen
kaikkea lepoa ja rauhaa sielullisesti.
Haluat koota voimia tulevaa talvea
varten.

Useille ihmisille on työ taakka, joka
loman jälkeen on taas otettava kan-
nettavaksi, mutta useille loma on mer-
kinnyt uudistumista siten, että työstä
on tullut yksi elämän tärkeistä ar-
voista, joista elämän jano sammuu.
Jumala on osoittanut heille, miten ih-
minen ei elä ainoastaan itseään var-
ten, vaan palvellakseen muita —
myös jokapäiväisen työn muodossa.

Kesästä on varsinkin viime vuosina
tullut suurten hengellisten kokousten

POHJOLAN KESÄ

— valon ja lämmön aika

aika. Myöskin monella muulla tavalla on Jumalan sana tullut lähemmäksi ihmisiä juuri kesäaikaan. Monet leirit, joihin tässäkin lehdessä kutsutaan, muodostuvat Jumalan kutsumisen ajaksi. Ulkoilmakokoukset tahottavat vetää luonnon keskelle Sanan ääreen. Monille kuitenkin muodostuu kesästä — loman ajasta — myös hengellisen kesäloman aika. Eräs pieni poika oli perheen mukana muuttamassa maalle kesän tultua. Viimeisenä iltana ennen muuttoa hän risti käntensä ja jätti jäähyväiset Jumalalle. Tapaamiin syksyllä! Muista, että ruumiisi tarvitsee ravintoa joka päivä. Sielusi tarvitsee sitä myös.

Kesä on toivon aikaa. Toteutuvatko silloin Jumalan suunnitelmat sinun kohdallasi? Vai oletko vetämässä panssaria päällesi Jumalan työn estämiseksi. Jumalalla on varattuna sinulle toiveittesi täyttymys. Se saatataa olla erilainen kuin olet itse ajatellut, mutta tiedä se, että se on sinulle parhaaksi. Jumala haluaa täyttää sinun toivosi rikkaasta elämästä tulevana kesänä.

Eino Savisaari.

Pohjolan asukkaalle merkitsee kesä luonnon heräämisen ja kukoistuksen sekä hänelle itselleen virkistymisen, ilon ja levon aikaa. Niinkuin koko luonto uudistuu elämään ja iloitsemaan, niin ihminenkin kesällä tuntee virkistävänsä ja saavansa elämän uskoa ja toivoa kevään ja kesän kirkkauden ympäröidessä häntä. Hän yhtyy laulajan sanoihin:

*"Leivonen laulavi pilviin päin:
nyt kevät on!
Laaksossa kukkasat kuiskivat näin:
nyt kevät on!"*

*Myös puro pieni se soljuessaan
ilmoille laulavi riemastustaan,
talvi kun pitkä on taas takanaan:
nyt kevät on!"*

*Jos koko luonto jo näin ylistää,
miksemme me?
Emmekö kiitosta voi virittää
nyt Herralle?"*

*Rakkaus Herran on lausumaton,
kaik' iloksemme hän antanut on.
Kiitosta kieleemme laulakohon
ain Luojamme!"*

Seurakunnan elämässäkin kevät ja kesä antavat uutta väriä ja uusia uomia. Seurakunnan tavallinen arkitoiminta, seurakuntapiirityö hiljenee, jopä kokonaan pysähtyykin. Myöskään ei pidetä evankelioimisviikkoja eikä tavanmukaisia kirkkojuhlia, jotka kuuluvat olennaisesti talven seurakuntatyöhön. Mutta kesän vilkas syke ilmenee uusin työmuodoin.

Pori viettää tänäkin keväänä toukokuun 17.—18. päivinä helluntaina ta-

vanmukaista lähetysjuhlaa. Nyt saamme vieraaksemme pastori Leonard Aualan Ambomaalta. Hän on ensimmäinen bantupappi, joka on saapunut Suomeen. Hän puhuu niin kirkossa seurakuntaväelle, kuin myös lapsille. Niinikään nuorisolle tullaan järjestämään juhlahetki, jossa hän kertoo tervehdyksiä Etelä-Afrikasta. Tulkkina tulee olemaan fil. maist. Eriksson. Toiseksi juhlapuhujaksi saamme pidetyn saarnamiehen, rovasti Tuure Vapaavuoren, joka on sekä entinen Ambomaan lähetystyöntekijä että lähetysjohtaja.

Toukokuun 31. päivänä kokoontuvat Turun arkkihiippakunnan kirkko-kuorot kirkkomusiikkijuhliin Poriin. Odotamme toista tuhatta laulajaa saapuvaksi. Puhujina juhlilla tulevat olemaan teol. tri Erkki Kurki-Suonio Helsingistä, asessori Niilo Lampi Turusta ja rovasti Matti A. Mustonen Porista.

Kesäkuun 5.—7. päivinä vietetään Porissa Sanan hiljaisia päiviä. Lukuisien puhujien joukosta mainittakoon pastorit Mauri Tiilikainen ja Niilo Tuomenoksa.

Ryhtymättä juhlien tarkkaan luettelointiin mainitsen vielä elokuun 1. päivänä tapahtuvan länsisaksalaisen poikakuoron konsertin Porin kirkossa. Kuoro on Gaienhof im Bodensee'n seurakunnan kuoro ja sitä johtaa kanttori Dieter Gieser. Myöskin elokuun 7.—9. päivinä vietetään Porissa kristillisen opettajaliiton kesäpäiviä. Juhlapuhujana tulee esiintymään mm. professori Martti Haavio.

Junnilan kesäkoti, joka on jo vuosia sitten osoittautunut liian ahtaaksi seurakunnan kesätoiminnalle, on tulevanakin kesänä ahkerassa käytössä. Varhaisnuoriso-, nuoriso-, rippikoulu-, äitien, vanhusten, aistivallisten ja invalidien leirit vaihtelevat jatkuvana nauhana kodin suojien sisäpuolella. Iloitsemme suuresti, että 16.4. tehdyllä kirkkovaltuuston päätöksellä tullaan tänä vuonna rakentamaan Junnilaan uusi huolto- ja majoitusrakennus. Se tulee laajentamaan huomattavasti toiminnan mahdollisuuksia.

Varmaankin monet seurakuntalaiset lähtevät koko maata käsittäville suurille hengellisille juhlille, joita pidetään eri tahoilla maatamme. Niitä pitävät kansankirkkomme eri hengelliset liikkeet ja kristilliset keskusjärjestöt. Näiden retkien osanottajiin sopivat psalminlaulajan sanat: "He pitivät pyhät matkat mielessänsä."

Kesän valoisa ja lämmin aika lähennee nopein askelin. Tuokoon ensi kesä meille virkistystä ja lepoa. Olkoon se meille rentoutumisen aikaa, että ensi syksyllä jaksamme ottaa vastaan jälleen pimenevät päivät, roudan ja jään. Mutta olkoon se myös sisäisen rentoutumisen, uudistumisen aikaa. Sen antaa meille Jumalan elävä sana niin kesällä kuin talvella.

*"Myös meille virvoitusta
suo, Herra, sanastas,
sielulle lohdutusta
sä anna armostas,
sun tietäs käydäksemme,
autuuteen tullaksemme.
Iloitkaa Herrassa!"*

Matti A. Mustonen.

Ulkomailla on huolestuneina kiinnitetty huomiota siihen, että nuoret menevät avioliittoon entistä varhaisempina ikävuosinaan. Kun otimme asiasta selvää, havaitsimme saman ilmiön Porissakin.

AIKAISET AVIOLIITOT

Sananlaskussa tosin sanotaan, ettei tarvitse katua nuorena naimistaan. Ja totta onkin, että nuoret vanhemmat voivat paremmin seurata ja ymmärtää lapsiansa kuin iäkkäämmät. Mutta toisaalta vasta lapsuutensa päättäneillä ei ole kyllin kokemuksia eikä fyysillistäkään kypsyyttä kantamaan avioliiton vaikeuksia. Luotetaan liiaksi hyvään onneen.

Otimme tarkastaaksemme Porin avioliittotilaston vuosilta 1939 ja 1958. Edellinen edustaa normaalia sodan edellistä aikaa, jälkimmäinen nykytilannetta. V. 1939 vihittiin kirkollisesti 370 henkilöä (185 paria). Heistä oli 40 alle 21-vuotiaita eli 18 %. Presidentin luvalla ei kuulutettu ketään. Siviilivihkimisen otti 24 henkeä, heistä oli 5 alaikäistä, eli 20 %. Yksi nainen oli alle 17-vuotias.

Vuonna 1958 vihittiin 744 henkeä kirkolliseen avioliittoon (372 paria). Alaikäisiä oli 75 miestä ja 137 naista eli 28,5 %. Alle 18-vuotiaita miehiä oli heistä 5 ja alle 17-vuotiaita naisia 1. Siviilivioliittoon vihittiin 80 henkeä ja heistä oli alle 21-vuotiaita 11 miestä ja 16 naista eli 31 %. Heistä sai yksi mies ja kaksi naista presidentin luvan.

Huomaamme siis, että alaikäisten avioliitot ovat lisääntyneet 20-vuotiskautena 10 %:lla.

Pääasiallisimpana syynä voisimme pitää nuorten itsenäistymistä. Rippikouluikäluokissa on nykyään yhä vähemmän sellaisia, jotka eivät olisi jonkinlaisessa ansiotyössä. Rahan liikuttaminen lisää itseluottamusta, varsinkin kun sekä pojat että tytöt ansaitsevat. Mutta se merkitsee samalla irtautumista kodista ja kun yhteiseen elämään tulee koettelemus työttömyyden tai sairauden muodossa, tapaa toivottomuutta nyt enemmän kuin ennen nuorten keskuudessa.

Alaikäisten siviilivioliittoon menon syynä on usein rippikoulun käymättömyys kodeissa, joissa esim. isä ei kuulu seurakuntaan. Tällaisten uskonnollisesti rikkinäisten kotien nuorille tulee usein kiire avioliittoon lapsen odottamisen tähden. Eikä malteta käydä rippikoulua, vaan mennään siviilivioliittoon.

Oman lukunsa muodostaa aikaisten avioliittojen kestämisokyky. Sen tutkiminen tarjoaisi näköaloja, jotka kertoisivat ajattelemattomuuden seurauksista ja avioeroista. Sanottakoon vain tässä yhteydessä, että nuorten

TYTTÖJEN LEIRIT

- 8.—12. 6. Junnilassa yli 12-vuotiaille. Leirimaksu 500:—, voi ja sokeri. Johtajat: Armi Pennanen, Eila Syrjä.
- 21.—24. 7. Junnilassa 8—12-vuotiaille. Leirimaksu 500:—, voi ja sokeri. Johtaja Eila Syrjä.
- Heinäk. myöhemmin ilmoitettavana aikana ja paikassa.
- Partioleiristä ja Pöyhölän leiristä ilmoitetaan myöhemmin.

POIKIEN LEIRIT

- 1.—5. 6. Junnilassa. Leirimaksu 450 mk, voi ja sokeri. Lähtö 1. 6. klo 10.00, paluu 5. 6. klo 13.00. Johtajat Otto Syrjä, Oiva Levomäki, Torsti Lettoranta.
- 14.—18. 6. Junnilassa. Leirimaksu 500 mk, voi ja sokeri. Lähtö 14. 6. klo 12.00, paluu 19. 6. klo 12.00. Johtajat: Otto Syrjä, Oiva Levomäki.
- 24.7.—2.8. Partaharjulla. Leirimaksu matkoineen 3.000 mk+voi ja sokeri. Ilmoittautuneille lähetetään lähemmät ohjeet kirjeitse. Johtajat: Oiva Levomäki, Niilo Svanberg.
- 25.—29. 9. Urheiluleiri Junnilassa. Leirimaksu 400 mk+voi ja sokeri. Lähtö 25. 9. klo 12.00, paluu 29. 9. klo 13.00. Johtaja: Oiva Levomäki.

LEIRILÄISEN MUISTILISTA TYTÖILLE JA POJILLE

Junnilan leireille lähtevän on otettava mukaan seuraavat varusteet: peitehuopa mieluummin kaksi, villapaita, vara-alusvaatekerta, varakengät mieluummin vedenpitävät, käyttöpuku leirioloihin sopeutuva, se voi olla esim. verryttelypuku, kahdet sukat, peseytymisvälineet, uimapuku, muistiinpanovälineet, virsikirja, Uusi testamentti, 1/4 kg voita ja 1/4 kg sokeria kutakin leiriä varten. Leirimaksut selviävät leiri-ilmoituksesta. Jos osaat soittaa ja omistat jonkin pienen soittoinstrumentin, tuo se mukasi. Kalastusta silmällä pitäen panet reppuusi myös ongen ja puukon. Hyvä on varata myös neula ja langaa varushuoltoa varten.

Partaharjulla ja muualla pidettäville leireille on otettava mukaan myös ruokailuvälineet, kulhoja, muki mieluummin emaliset, veitsi, haarukka ja lusikka. Varusteet nimikoitava.

olisi syytä enemmän uhrata aikaa valmistuakseen elämäntehtävänsä ja onnelliseen avioliittoon. Ja pidettävä vakavampana elinikäiseksi tarkoite-

tun liiton alkamista kuuluttamisesta vihkimiseen, jotta Jumalakin voisi sen siunata.

P. O. Ekko.

PORISSA KÄYTETTYJÄ URKUSÄVELTÄJIÄ

Porin kirkon jumalanpalvelusten päätössoittoina ja kirkkojuhlien urkusooloina on pääasiassa saatu viime vuonna kuulla 1500—1600-luvun soitinmusiikkia, joka kehittyneimmässä muodossaan ilmenee juuri urkumusii-kin alalla.

Huomattavimpia uranuurtajia tällä alalla on ollut italialainen Giovanni Gabrieli, Venetsian Markus-kirkon urkuri. Toisena italialaisena on ollut itse kuulu urkutaituri Girolamo Frescobaldi, jonka ensiesiintymistä Rooman Pietarinkirkon urkurina v. 1608 sanotaan olleen 30.000 henkeä kuulemassa. Frescobaldiin liittyy nuorempa aikalaisena Domenico Zipoli, hän oli myöskin urkurina Roomassa.

Saman ajan suurmies, jonka nimi on esiintynyt, on alankomaalainen Amsterdamin Ouke Kerkin urkuri Jan Sweelinck. Hänen opettajamainettaan ovat monet hänen etevät oppilaansa kantaneet kautta maiden. Hän on kasvattanut varsinkin saksalaisia urkureita, joiden joukossa huomattavimmaksi kohosi Samuel Scheidt. Sitten kaksi mainehikasta nimeä: Georg Muffat, hyvin fantastinen, monilukuisine trilleineen ja mustalaismaisine rytmeineen. Näitä urkusävel-

● VAATEAVUSTUKSIA

on Porin seurakuntien diakoniatomisto viime vuonna jakanut 1.393 henkilölle. Vaate- ja ruoka-avun arvo oli 2.129.163 markkaa.

lyksiä on otettu kokoelmasta "Apparatus musico-organisticus". Johan Pachelbel on nuorin 1600-luvun suurista saksalaisista mestareista. Maininta voisi vielä J. K. F. Fischerin urkukappalekokoelman "Ariadne Musica" sekä etelä-saksalaisen Johannes Speth'in toccatat. Unohtamatta J. S. Bachia, jonka sävelet aina suurina juhlapyhinä ovat kaikuneet sekä täytäneet kauniin kirkkomme holvit. Tämän suuren mestarin taide, jota johti voimakas yksilöllisyys, on kuolematonta, ikuista. Yksinkertaisuudessaan suorastaan lapsenomaisen luottamuksensa ohjaamana hän tulkitsi ääretömyyttä, näki taivaittein aukeavan ja oli profeetallinen ennustaja.

Myöskin Ranskan suurimmat nimet alussa mainitsemaltani ajalta ovat esiintyneet; vanhemmat Couperin-veljekset Louis, Francois ja Charles, kaikki St. Gervais-kirkon urkureita Pariisissa, toinen toistaan virassa seuraten. Tästä syystä kirkkoa aikoinaan sanottiin Couperinien sukukirkoksi. Edelleen Jean Henri d'Anglebert, Ludwig XIV:n kamaricembalisti. Nykyisen ranskalaisen urkutaiteen, samoin kuin koko ranskalaisen soitinmusiikillisen tajunnan yksi päätekijöitä. Väri oli jo 1600-luvun ranskalaisten urkuriin tyylitunnus. Tämän koulun varsinaiseksi perustajaksi sanotaan rouenilaista katedraaliurkuria Jean Titelouze.

Erkki Kalijärvi.

MEILTÄ ON KYSYTTY

Monin paikoin maassamme ja varsinkin ulkomailla pidetään kirkot avoinna yksityistä hartautta ja matkailijoita varten. Miten Porin kirkon aukioloaika on järjestetty?

Asiasta on ollut keskustelua viime piispainkokouksessa. Turun tuomiokapituli ilmoitti kiertokirjeessään n:o 1826 tammikuun 29 p. toivovansa, "että siellä missä olosuhteet sallivat, kirkot pidettäisiin säännöllisesti auki yksityistä hartautta varten". Porin kirkkoneuvosto on käsitellyt kysymystä ja päättänyt, että pääkirkko pidetään avoinna arkipäivisin klo 10—13 ja lauantaina lisäksi klo 19—20.30, jolloin myös voidaan esittää musiikallista ja liturgista ohjelmaa.

● VÄINÖLÄN KERHOHUONEET

ovat käyneet riittämättömiksi. Siksi kirkon alle on tehty lisätiloja niin, että talossa mahtuu nyt toimimaan 3 lasten päiväkerhoa, 8 tyttökerhoa, 5 poikakerhoa, 2 partiolippukuntaa, pyhäkoulu ja nuorisopiiri sekä 2 rippikoulua yhteensä yli 500 hengelle.

● VANKILATYÖTÄKIN

tekee Porin seurakunta. Niinpä Porin poliisivankilassa käytiin viime vuonna 20 kertaa. Diakoniatyöntekijä Kustaa Alhonpää kävi Turun keskus-, läänin- ja sairausvankilassa, Köyliön ja Huittisten varavankiloissa, joissa oli yhteensä 86 porilaista puhuteltavana. Alkoholistikoodeissa ja -työlaitoksissa hän kävi 9 kertaa. Joulupaketin sai 56 porilaista vankia seurakunnalta. Yksityiset kustansivat 59 pakettia.

KESÄAJAN JUHLIA

- 3.5. Porin kirkossa Ev. ylioppilaiden sekakuoron konsertti.
- 6.5. Mäntyluodossa merimieslähetysjuhla, past. Hannu Halla-Seppälä.
- 7.5. Reposaaressa merimieslähetysjuhla, samoin.
- 10.5. Äitienpäiväjuhlia.
- 17.—18.5. Porissa lähetysjuhla. Rov. Tuure Vapaavuori, ambo-pastori Leonard Auala, past. Birger Eriksson.
- 17.5. Reposaaressa Kr. Yhteiskunnallisen Työkeskuksen päivä. Past. Topi Tarkka.
- 24.5. Porissa ja Väinölässä Krist. Työläisnuorisoliiton kokouksia, siht. K. Henninen.
- 24.5. Junnilassa nuorten päivä.
- 31.5. Porissa Turun hiippakunnan kirkkolaulujuhlat.
- 5.—7.6. Porin kirkossa Sanan Hiljaiset päivät.
- 14.6. Porin kirkossa diakonissaviihkimys, tuomiorov. O. Alaja.
- 21.6. Reposaaressa kappeliluodolla ulkoilmajuhla.
- 5.7. Porissa evankeliumijuhlat past. A. Kuortti.
- 1.8. Porissa saksal. Gaisenhofenin seurakunnan poikakuoron konsertti kantt. Dieter Giesenerin johdolla.
- 7.—9.8. Porissa Krist. Opettajainliiton kesäpäivät, tri Olavi Lähteenmäki.
- 8.8. Reposaaressa Suomen Kr. Opettajaliiton ehtoollisvieto. Prof. Martti Haavio.

JUNNILAN LEIRIKALENTERI

TOUKOKUU

24. Porin ja ympäristöseurakuntien nuorten päivä.
30. Lakkijuhla.

KESÄKUU

- 1.—5. I poikaleiri (poikapäivät).
6.—7. Katulähetysten miesten veljespiiri.
8.—12. I tyttöleiri.
14.—18. II poikaleiri.
19.—21. Nuorten juhannusleiri.
22. 6.—5. 7. Rippikoululeiri.

HEINÄKUU

- 7.—13. Äitileiri. I—IV, VI, VII, IX kaup.osat, Käppärä.
14.—20. Äitileiri. V kaup.osa, Uusikoivisto, Väinölä.
21.—24. II tyttöleiri.
25.—26. Nuorten viikonloppu.
28. 7.—3. 8. Äitileiri, Toejoki, Ruosniemi, Lyttylä.

ELOKUU

- 4.—10. Äitileiri, Vähärauma, Kyläsaari, Ulasoori,
Etelä-Pori, Reposaari, Pihlava.
11.—16. Sokeain ja kuurojen leiri.
18.—24. Siviili-invalidien leiri.
25.—28. III poikaleiri.
29.—30. Musiikkileiri.

SYYSKUU

- 4.—6. Kerhonjohtajapäivät.

Leikataan irti tästä.

ILMOITTAUDUN

tyttö-, poika-, nuorten-, rippikoulu-, äiti-, sokeain-, kuurojen-, musiikki-, invalidien leirille. (Tarpeeton pyyhittää).

Päivämäärällä

Nimi

Osoite Puhelin

Syntymäaika Kerho

Ilmoittauduttava työntekijöille viimeistään 2 viikkoa ennen leiriä. Rippikoululaiset ilmoittautuvat kesäk. 1. p:ään mennessä nuorisotoimistoon Itäpuisto 14, puh. 14 992; samoin lapset ja nuoret.

Satakunnan Kirjateollisuus Oy:n kirjapaino, Pori, 1959

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 6 (23)

KESÄKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

Tervetuloa Poriiin!

Kun Länsi-Suomen rukoulevaiset hyvästelevät toisiaan, he usein sanovat: "Jumalan rauhaan ja siunaukseen".

Kuinka suuri ja kallis asia onkaan Jumalan rauha ja siunaus. Nykyisenä levottomana, kiireellisenä ja maallistuneena aikana tarvitaan todellakin rauhaa. Ulkonaista rauhaa niin yhteiskunnassa, kansojen välillä kuin myöskin kodeissa! Ihmisen sielu kaipaa niinkään todellista rauhaa. Mutta myös siunausta! Kreikan kielessä vastaa suomalaista sanaa "siunaus" sana "eulogeo". Tämä sana merkitsee kiittämistä, toisesta hyvän puhumista ja onnelliseksi tekemistä.

Kun kerran puhuin kirkossa siunauksesta, tuli luokseni eräs kristitty mies ja huomautti, eikö siunaus tarkoita myös sitä, että puhutaan Jumalalle hyvää toisesta. Siunaus-sanalla on tosiaan esirukouksen, lähimmäisestä hyvän puhumisen merkitys Jumalan edessä.

Kun nyt Porin seudun kristikansa kokoontuu Sanan Hiljaisille Kesäpäiville ja kutsuu kaikkia sanan kuuloon, saamaan ravintoa sielulleen elämän sanasta, niin se toivottaa Jumalan rauhaa ja siunausta.

Kaikille janoaville

Kun pari kuukautta sitten sain harvinaisen etuoikeuden matkustaa Pyhään Maahan ja kierrellä siellä Raamatun tutuilla paikoilla, elävöityi käsitykseni ja mielikuvani monesta asiasta, mm. siitä, mitä todella merkitsee "erämaa". Siinä erämaassa silmäkantamattomien hiekkakenttien keskellä eräs matkatovereista puhkesi puhumaan: "Kyllä nyt ymmärtää, miksi kansa napisi erämaassa!" Oli tukahduttavaa hengittää, aurinko paahtoi, varjoa ei näkynyt missään eikä ollut vettä, millä olisi voinut janoonsa sammuttaa. Juuri tässä samassa erämaassa vaelsi aikoinaan eräs Vanhan Testamentin äitikin poikineen, miehensä karkoittama Haagar.

Monen meistä ei tarvitse edes tehdä tuota matkaa Siinä erämaassa. Tietää muutenkin, minkälaista on erämaassa asuminen. Sellainen helle ja tuska saattaa vallita, ainakin hetimitäin sielussa. On monenlaista huolta, puutetta välttämättömistä elintarpeista, jäytävää sairautta sekä ennen kaikkea omantunnon taakkoja ja syn-

nin seurauksia. Me napisemme ja kyselemme, mistä löytäisimme apua.

Ei ole muuta mahdollisuutta kuin mikä oli äiti Haagarillakin. Hän huusi Jumalaa, koska ei halunnut kuolla janoon eikä voinut katsella rakkaan poikansa menehtymistä. Jumala avasi silloin hänen silmänsä niin että hän huomasi vesilähteen aivan vierellään. Viimeisillä voimillaan äiti Haagar ryömi lähteen ääreen, joi ja juotti poikansakin.

Lähde on meitäkin odottamassa, kunhan vain huomaamme sen. Lähde on Jeesus Kristus. Hän tyydyttää sen kaipuun, jolle emme aina osaa edes nimeä antaa ja joka kaikista vaimentamisen yrityksistämme huolimatta yhä vain on jäänyt huutamaan tähtymystään. Käykäämme, itsemme tähden ja omiemme pelastuksen tähden, rohkeasti tälle lähteelle. Huonoutemme ei saa olla esteenä, sillä Jeesuksen edessä puhtauden kaipuu ja uuden elämän jano on jo puhtautta ja uutta elämää.

Mauri Tiilikainen.

▲ DIAKONIATOIMISTO

sijaitsee Itäpuisto 14 kellarikerroksessa puhelin 14107. Siellä on odotushuone, toimisto ja kokoussali 60 hengelle. Toimisto on avoinna maanantaisin, tiistaisin, torstaisin ja perjantaisin klo 11–13. Päivystystä hoitavat pastori Tapani Pietilä, katulähetystyöntekijät Kustaa Alhonpää ja Hilja Kekki.

Se sisältää myös, että täällä rukoillaan juhlille tulevien puolesta, puhutaan hyvää heistä Jumalalle.

Te, ystävät, jotka saavutte Poriin, puhukaa Jumalalle hyvää näistä juhlista ja niille saapuvista. Tulkaa rauhan ja siunauksen toivotus mukanaan tänne!

Tervetuloa Poriin!

"Jumalan rauhaan ja siunaukseen"!

Matti A. Mustonen

JUMALANPALVELUSTEMME URKUMUSIIKKI

Kirkkokansa on meillä tottunut jumalanpalvelukseen, jossa se saa sekä toimia että vastaanottaa, laulaa ja myös kuunnella säveliä. Mutta jos urkurin tehtävät jumalanpalveluksissa rajoittuvat seurakuntalaulun säestykseen, tuskin tarvitaan mitään kirkkomusiikkikasvatusta. Samoin on kuoro tarpeeton, jos se käsitetään vain viralliseksi, tilapäisesti käytetyksi koristeeksi. Toisin sanoen: Urut ja kuoro ovat ne elimet, joille — liturgian ohella — on annettu vastuu jumalanpalveluksen taidepitoisuudesta. Ja siten sekin on uskonnon olemusta edustava, tarkoin rajoitetuin keinoin suoritettava, itsessään suljettu, mutta vaikutustaan ulospäin säteilevä toimitus. En pyri antamaan vastausta edellä esittämiini ajatuksiin. Löytyykö protestanttiselle liturgialle ratkaisua, joka on aito sekä taiteelliselta että teologiselta kannalta arvostettuna? Mutta sellaisen ratkaisun löytämiseen on pyrittävä.

Urkukappaleet, kuoro, kantaatit — kaikilla on oikeutensa, mutta on mitä tarkimmin harkittava, milloin, missä kohdin, miten ja missä määrin niille annetaan sijaa jumalanpalveluksessa, sillä varmaankin — arvelisin — kirkkokansasta suuri joukko saapuu jumalanpalvelukseen seuraamaan sen liturgista toimitusta.

Vihkimistilaisuuksissa on urkumusiikilla myös ollut sijansa. Tosin

musiikin laatu sekä valintamahdollisuus on supistunut kovin kapeaksi. Häätilaisuuksien musiikkia järjestäessään nuoripari tuntee vain kaksi mahdollisuutta; joko Kuulan tai Mendelssohnin häämarssin.

Samaten hautaustilaisuuksien surumusiikki liikkuu kovin kapealla alalla. Omaisten toivomukset kohdistuvat pääasiassa joko Chopinin tai Beethovenin surumarssiin, tai Händelin "Largon" tunnelmiin.

Jumalanpalvelustamme voidaan nykyisin tarkastaa kirkkomusiikin ja kirkkomuusikon näkökulmasta. Luonnollisesti kirkkomusiikin on myöskin kestävä teologian taholta tapahtuva tarkastus.

Taidekin olisi pyhitettävä Jumalalle. Tarkoitan sellaista musiikkia, joka herättää hartautta ja ylentää mieliä Jumalan puoleen valmistaen maaperää Jumalan ja sielun kohtaamiselle. Sanojen ja sävelien, värien ja valojen tulisi myöskin saada julistaa Jumalan kirkkautta ja kunniaa.

Erkki Kalijärvi.

▲ SEURAKUNTAKOULU

on ollut toiminnassa parin kuukauden ajan Porin seurakuntakodissa. Johtajina olivat pastorit Paavo Tarna ja Antti Uljas; oppiaineena varhaisnuorisotyö. 62 oppilaasta suoritti loppututkimuksen huhtikuun 29. päivänä viisitoista saaden myös todistuksen.

"Meidän tulisi olla täyttämässä juopia"

Häastattelemme professori Erkki Laitakaria

Kuten monelle on tunnettua, järjestää Kansan Raamattuseura tänä kesänä hiljaiset päivät kahdella eri paikkakunnalla, Porissa ja Imatralla. Porin päivät ovat kesäkuun 5–7 päivinä. Olemme tämän vuoksi kääntyneet Kansan Raamattuseuran puheenjohtajan, professori Erkki Laitakarin puoleen pyytäen häntä mainitsemaan jotakin tämänhetkisistä työnäkymistä.

Professori Erkki Laitakari

— Seuramme, vaikka se on kirkkomme työelimistä nuorimpia, on jo päässyt monella eri rintamalla työskentelemään päämääränsä hyväksi. Tämä päämäärä on sama edelleen kuin seuran syntyessä, nimittäin ihmisten voittaminen Kristukselle, ts. evankelioimistyö eri muodoissaan. Järjestetään seurakunnissa erilaisia kokoussarjoja ja "päiviä" mm. viime vuonna pidettiin n. 140 kokoussarjaa ja sen lisäksi nuorten tilaisuudet. Kahden vuoden sisällähän nousi erityisesti juuri nuorisomme tarpeita ajatellen kokonaan lahjoitusten turvin Lohjan Vivamoon Nuorten Leirikartano, joka jälleen tulevana kesänä muodostanee monen nuorukaisen ja neitosen matkan kohteen. Evankelioimistyötä tehdään myös painetun sanan välityksellä, julkaiseehan Kansan Raamattuseura jo yli 60.000 kappaleen levikkiin kiivennyttä SANA-lehteä, kustantaa ja myy kirjallisuutta sekä lentolehtisiä.

Erityistä huomiota on Kansan Raamattuseuran työn yhteydessä alusta saakka haluttu kiinnittää yksityiseen sielunhoitoon, johon onkin tilaisuutta kokousten yhteydessä. Sananjulistaja ei halua lopettaa iltaa "aameneen", vaan on käytettävissä, jos kuulijoista jotkut tarvitsevat henkilökohtaista apua sielun asioissa. Myös kirjeellinen sielunhoitopalvelu on järjestetty.

— Olen viime aikoina erityisesti ajatellut Raamatun sanaa "Iloitkaa iloitsien kanssa ja itkekää itkevien

kanssa", jatkoi professori Laitakari. — Jos me uskovat voimme tätä kehotusta kaikessa kanssakäymisessä yhä enemmän toteuttaa, kuinka se lähentäisi ihmisiä meihin ja rakentaisi siltoja, joita pitkin evankeliumi voisi mennä eteenpäin. Näkeehän sen jo jokapäiväisessä elämässäkin, kuinka sellaisen ihmisen kanssa syntyy helposti yhteys, joka tuntee meidän vaikeutemme ja lähestyy meitä osaaottavaisena. Taas toinen henkilö, joka puhuu vain omista asioistaan eikä ensinkään malta kuunnella, mitä muilla kenties olisi sanottavaa, hävittää pian yhteydet ympäriltään. Eritoten tänä aikana, jolloin ihmisillä on paljon huolia mm. työttömyyden vuokisi, olisi vastuuta kantavien kristittyjen yritettävä kilvoitella oppiakseen todella iloitsemaan iloitsien kanssa ja itkemään itkevien kanssa. Sama koskee sananjulistustakin. Jos sana osuu arkisiin vaikeuksiimme, se helposti jää mieleen puhuttelevaan. Mitä mieltä oltaneenkin ns. sosiaalisesta suuntauksesta kirkon piirissä, siinä on joka tapauksessa paljon huomioonotettavaa. Ei ole ainoastaan sanottava nälkäiselle "mene ja ravitse itsesi", vaan on myös annettava hänelle ruokaa, kuten Raamattu eräässään paikassa asian selittää.

— Mainitsisin vielä eräästä asiasta, jossa Kansan Raamattuseuran piirissä alusta saakka olemme halunneet kilvoitella. Emme saisi kukaan olla kaimamassa kristittyjen välisiä juopia syvemmiksi, meidän tulisi päinvastoin olla niitä täyttämässä. Jeesus sanoi: "Siitä teidät tunnetaan minun ope-

UUSI TYÖNTEKIJÄ

Länsi-Suomen ylioppilas- ja teinipastori Niilo Kalevi Suhonen sai Turun arkkihiippakunnan tuomiokapitulin määräyksen 12. 3. 1959 astua 1. 6. 1959 lukien Porin seurakunta-apulaiseksi Pihlavan alueelle.

Pastori Suhonen on syntynyt 5. 12. 1931 Viipurissa, vihitty papiksi 15. 6. 1955 ja tehnyt opintomatkan Amerikkaan 1956–57.

Pihlavan entinen pastori Th. Heininen siirtyi Porvoon kappalaiseksi.

tuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus."

— Seurakuntaväki molemmilla niillä paikkakunnilla, joilla Sanan Hiljaiset Kesäpäivät tänä kesänä, jos Herra suo, pidetään, on tottunut olemaan isäntinä ja emäntinä suurillakin juhlilla. Kansan Raamattuseuran piirissä toivomme ja uskomme, että rakkautenne kestää edelleen ne voimankoukut, joita ehkä hyvinkin pitkien matkojen takaa ja suurten elämänrasitusten keskeltä saapuvien sisarten ja veljien hoivaaminen sekä hengellisesti että aineellisesti tuo.

— Kiitämme teitä jo etukäteen!

TÄMÄ NUMERO julkaistaan Sanan Hiljaisten kesäpäivien yhteydessä ylimääräisenä ja myydään 20 markan hintaisena.

TAPOJA JA

"TAVATTOMUUTTA"

+

KIRKOSSA

Jumalanpalvelus on toisille kuin koti, mutta toisille outo huone, jossa ei osaa oikein olla. Edelliset menevät sinne "tapansa mukaan", kuten Jeesuksesta kerrotaan. Ja jos hän on antanut jonkun esimerkin, ei se voi olla huono tapa. Tapakristillisyyttä ei saisi moittia, sillä sen piirissä on uskolla mahdollisuus herätä ja kasvaa.

Myös lapsia olisi vanhempien tuotava kirkkoon heti, kun he oppivat hiljaisuudessa seuraamaan puhetta, mutta varsinkin silloin, kun heille itsellekin herää halu päästä mukaan. Heitä kannattaa vanhempina se kirkkotapa, jonka he oppivat lapsena.

Ne taas, jotka eivät ole tottuneet otamaan osaa jumalanpalvelukseen, ovat tavattomia joko hengellisen elämän outouden tai sen perusteella, että tuovat Herran huoneeseen maallisia tottumuksiaan. Saatetaan häiritä toisia kävelemällä kirkossa muulloin kuin veisuun aikana tai puhelemalla keskenään. Ei tunneta mitään pyhää.

Niin mieluista kuin on ottaa vastaan kirkkoon rippikoululaisten omia, on ikävä havaita, että monet heistä eivät voi tottumattomuuden vuoksi ottaa osaa virsilauluun. Jotkut rapistelevat toimituksen aikana kukkapereita, jopa heittävät niitä kirkon lattialle. Nuoren lehteriyleisön esiintymisessä on aina ollut toivomisen varaa.

Valokuvaaminen kirkossa ei saisi

syRJäyttää pyhää toimitusta niin, että kaikki kiinnittävät siihen huomionsa. Sopimattomana on pidettävä, että valokuvaaja saattaa kiivetä alttarikehän sisäpuolelle väläyttelemään lamppujaan. Onnistuneempaa olisi kuvata vasta vihkimätoimituksen päätyttyä.

Kun ottaa tavakseen käydä säännöllisesti kirkossa, karsiutuu tavattomuus pois elämästä.

P. O. Ekko.

Seurakunnan jako

esitettiin päätökseen kirkkovaltuuston kokouksessa 23. 4. Sen mukaan itsenäistyy Pihlava vuoden 1961 alusta. Samaan aikaan eroaa Porin läntinen seurakunta, jonka kirkko rakennetaan tänä kesänä Musaan. Jäljelle jäänyt osa muodostaa Keski-Porin seurakunnan, josta vuoden 1966 alusta eroaa eteläosa muodostuen Teljän seurakunnaksi. Yhteinen keskusarkisto säilytetään. Uusille seurakunnille tulee kullekin oma kirkkoherra ja virallinen apulainen. Keski-Porin ja Teljän seurakuntiin tulee lisäksi seurakunta-apulainen. Kokemus on osoittanut, että seurakunnallinen toiminta on vilkastunut jaon ansiosta.

KATULÄHETYKSEN veljespiirin leiri Junnilassa on siirretty syyskuun 10.—13. päiviksi.

▲ LASTEN PÄIVÄKERHOT

vapauttavat äidit muutamiksi päivätunneiksi ja antavat lapsille sosiaalista ja uskonnollista kasvatusta, sekä opettavat heitä askarteluun. Itäpuisto 14:ssä toimii 4 kerhoa, Väinölässä 3 ryhmää (70 lasta), Toejoella 2 ryhmää (42 lasta) ja Pihlavassa 70 lasta, siis yhteensä 280 lasta. Tulijoita on ahtaiden tilojen tähden täytynyt kymmenittäin käännättää takaisin.

▲ PYHÄKOULUJA

on Porin kaupungissa 26 ja niissä 36 luokkaa ja 1.238 lasta. Maaseurakunnan pyhäkoulujen luku on 9 ja lapsien 374. Kaikki nämä ovat säännöllisesti käyviä. Opettajien lukumäärä on 8 miestä ja 71 naista. Pyhäkouluisa pidettiin viime vuonna tavallisten kokoontumisien lisäksi 43 juhlaa, pääasiassa joulun tienoilla.

EHTOOLLINEN on salaisuus, jonka syvyys on meille tutkimatonta. Mutta uskossa tulemme osallisiksi sen runsaasta siunauksesta. Vietämme ehtoollisessa Kristuksen uhrin, hänen kärsimyksensä ja kuolemansa muistoa. Saamme vakuutuksen syntiemme anteeksiantamuksesta. Saamme siinä läheisen yhteyden Kristukseen ja toisiimme. Ilo ja kiitollisuus täyttää sydämemme, niin että uudelleen annamme itsemme Herrallemme. Me tunnustamme Kristusta ja meissä elpyy toivo, että kerran saamme Kristuksen uskollisten kanssa nauttia suurta ehtoollista taivaassa. (Kristinoppimme).

▲ JUSELIUKSEN MAUSOLEUMI

Porin hautausmaalla on avoinna katseliijoille sunnunt. klo 11—13, maanant., kesk., torst., perj. klo 10—12 ja 14—15, lauant. klo 10—12, muulloin sopimuksen mukaan hautausmaan hoitajan Martti Ahosen kanssa, Rauhanpuisto 11, puh. 12 499.

▲ KITARAKUOROHARRASTUS

on Porin seurakunnassa sangen vilkasta. Seurakunnan 46 henkistä kitarakuoroa johtaa Liisa Ylinen ja on sillä viime vuonna ollut 52 harjoitusta ja 160 esiintymistä. Kristillisen Työväenyhdistyksen kitarakuoron johdossa on ollut Helvi Immonen. Siihen kuuluu 19 laulajaa. Sairaaloissa, kätulähetyksessä ym. on esiinnytty 56 kertaa ja pidetty 24 harjoituskokousta. Kristusta voidaan myös laulamalla julistaa monien sydämiin.

ARVOSTELIJA

— Ei kristittyä ole pantu kaiken tuomitsijaksi, arvostelijaksi, elämäntunteisyyden jäävuoreksi! Vanhaa virttä ajan pahuudesta on helppo käyttää, mutta se paljastaa samalla käyttäjänsä nurjamielisyyden ja piilotajuksen vihamielisyyden muita ihmisiä kohtaan samalla kun tällainen arvostelija paljastaa oman tietämättömyytensä. Me olemme luonnostamme kohta satoa odottavia, ja kun ei näin tapahdu, jätämme koko kylvämisen.

Teodor Heininen.

SANAN HILJAISET KESÄPÄIVÄT AMBOKIRKON EDUSTAJA Porin kirkossa 5—7. 6. 1959

Tunnus: "Kaikille janoaville".

TORSTAINA 4. 6. Klo 19.00 aattoseurat.

PERJANTAINA 5. 6. Klo 9.00 alkajaiset, klo 10.00 raamattutunti "Siitäkö maksatte, mikä ei ravitse?", klo 13.00 päiväseurat, klo 15.00 raamattutunti "Tulkaa veden ääreen", klo 18.00 rukoushetki, klo 19.00 evankelioimiskokous, "Tyydyttämätön jano", klo 20.30 nuorisokokous.

LAUANTAINA 6. 6. Klo 8.30 aamuseurat, klo 10.00 raamattutunti "Huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on", klo 13.00 raamattutunti "Minun tieni — teidän tienne", klo 15.00 raamattutunti "Kansoille todistajaksi", klo 18.00 raamattutunti ja rukoushetki "Hiljaisuuden voima", klo 19.00 evankelioimiskokous "Ilman rahaa, ilman hintaa", klo 21.30 nuorisokokous.

SUNNUNTAINA 7. 6. Klo 8.00 aamuhartaus, klo 8.30 raamattutunti "Sana ei tyhjänä pala", klo 10.00 jumalanpalvelus, klo 10.00 jumalanpalvelus ja Herran Pyhä Ehtoollinen Väinölän kirkossa, klo 13.00 raamattutunti "Iankaikkinen liitto", klo 15.00 päätöskokous, klo 18.00 Her-

Leonard Auala

Helluntain pyhinä vietetyssä lähetysjuhlassa oli vieraana puhujana Ambomaan kirkon edustaja pastori Leonard Auala, joka on toisen polven kristittyjä, syntynyt 25. 9. 1908 ja vihitty papiksi 27. 10. 1942. Nykyään hän on Ondongan alueen kirkollinen tarkastaja ja kirkkohallituksen sihteeri.

Pastori Aualan puhe-tilaisuudet ilmaisivat, että hän on syvälinen kristitty. Esim. hänen puheensa uskon elämästä oli "vahvaa ruokaa". Lisäksi tuli hän erittäin hyvin toimeen yleisön kanssa vieraasta kielestä huolimatta.

ran Pyhä Ehtoollinen, klo 20.00 päätösseurat.

Tulkaa MINUN tyköni
KAIKKI TYÖTÄ TEKEVÄT JA RASKAUTETUT,
NIIN
MINÄ ANNAN TEILLE LEVON.

Satakunnan Kirjateollisuus Oy:n kirjapaino, Pori, 1959

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 9 (26)

MARRASKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

SYNNINTUNTO

Kristinuskon sanoma tuntuu meidän aikanamme monista liian synkältä. Sana synti toistuu liian usein. Tuntuu joskus siltäkin, että kristinusko tahtoo ehdoin tahdoin leimata kaiken kauheaksi, tehdä kaikki ihmiset pahoiiksi.

Koeta olla hetkinen rehellinen itsellesi Jumalan edessä. Eivätkö virheesi, puutoksesi ja syntisi ole sitenkin sinun omiasi. Julistus tahtoo vain sanan kärjellä paljastaa sinulle tämän totuuden. Julistuksen ainoa ja tärkein tehtävä ei kuitenkaan ole

ARMONTUNTO

tämä. Ei Jeesuskaan tullut tuomitsemaa maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.

Vain vaaratilanteessa havahtunut voi pelastua ja tuntea siitä koituvan riemun. Vain synnin todellisuuden kokenut ihminen tietää syntien anteeksi-antamisen lahjan suuruuden. Omien syntien kokeminen on mitä surullisin asia, mutta kuitenkin ainoa tie syvimmän ilon kokemiseen. Tähtäyspiste on vapautuksen ja ilon kokeminen. Kristityn ihmisen perussävel onkin siksi juuri ilo. Raamattu alle-

viivaa juuri iloa uskoon tulneiden tunnusmerkkinä. Ovatko tämän ajan kristityt iloisia?

Ehkä me kristillisyyteemme tottuneet ihmiset tarvitsemmekin juuri synnintuntoa voidaksemme kokea armontuntoa ja iloa. Pelkkä tapakristillisuus ei voi olla muuta kuin synkkää ja ikävää, mutta elävä kristillisuus voi syvästikin synnintunnosta huolimatta olla iloitsevaa. Todelliseen uskoon kuuluvat nämä molemmat: synnintunto ja armontunto. Pelkäämään toinen ei riitä. Lakia ja evankeliumia tarvitaan molempia. Mietipä tämän luettuasi merkitseekö synti sinulle vain tuttua sanaa vai pahan valtaa sinussa tässä ja nyt! Ehkäpä tämä on viemässä sinua entistä syvemmän ilon löytämiseen.

Eino Savisaari

TULIPALO

vahingoitti 3.10. hautausmaan uuden kappelin rakenteilla olevaa kattoa. Tuli sai alkunsa hitsauskipinästä kattoikkunaa tehtäessä ja levisi Toja-levyissä niin, että ylimmät kuparipellit ja katon harja ovat uusittavat.

ISRAELILAISTEN ESINEIDEN NÄYTTELY

oli järjestetty seurakuntakotiin 12.—18. päiviksi lokakuuta Karmel-yhdistyksen raamattuiltojen yhteyteen. Pöydillä oli nykyheprealaisia sanomalehtiä, kirjallisuutta ja luonnontuotteita. Miellyttäviä olivat myös juutalaispukuiset nukket, Jerusalemin matkamuistot, pyhiinvaeltajaristit ja vieläpä maanäytteetkin. Raamattutunteja johti sihteeri Ainokaija Kaakinen ja

VÄINÖLÄN OHJELMA:

Jumalanpalvelus sunn. klo 10. Ehtoollisen vietto on kuukauden viimeisenä sunnuntaina.

Lasten jumalanpalvelus kuukauden viimeisenä sunnuntaina.

Diakoniaompeluseura maanantaisin klo 19.

Seurakuntailta joka toinen tiistai klo 19.

Yleinen raamattupiiri joka toinen tiistai klo 19.30.

Nuorten piiri tiistaisin klo 19.

Väinölän kirkkokuoron harjoitus torst. klo 18.30.

Lapsikuoron harjoitus torst. klo 17.30.

Pyhäkoulut sunnuntaisin klo 13.

Lasten päiväkerhot maan., kesk. ja perj. klo 9—15.

Tyttökerhot:

Maan. klo 19 "Kantareellit"

Tiist. klo 17 "Sirpaleet"

Tiist. klo 18 "Tipuset"

Kesk. klo 18 "Sutitytöt" (talouskerhot).

Poikakerhot:

Perj. klo 18 yläskartelukerho

(muut poikakerhot alkavat uuden poikatyönjohtajan astuttua virkaan).

Tyttöpartio (Teljän tytöt)

Tiist. klo 18 "Orava"-vartio

Kesk. klo 18.30 "Ilves"-vartio

Kesk. klo 18 "Bambi"-vartio.

Poikapartio (Väinän Vartijat)

Kesk. klo 18 "Poro"-vartio

Torst. klo 18 "Kolkkapojat"

Perj. klo 18 "Karhu"-vartio.

puheita kauniilla saksankielellä piti rouva Asta Weber. Viimeisenä iltana esitettiin värifilmi.

TYTTÖTYÖMME

Kaupungissa asuessa joudutaan monien pulmien eteen. Tämän päivän kodissa ovat sekä äiti että isä ansiotyössä ja se vaikeuttaa perheenjäsenen yhteiselämää. Lapset joutuvat olemaan vailla opastajaa. Jumalan Sana on joutunut syrjään eikä sillä ole sitä merkitystä kuin ennen. Tähän ympäristöön seurakunta tahtoo ojentaa auttavan kätensä. Kristillisen tyttötyön tarkoituksena on koota tyttöjä hyvien harrastusten pariin. Kerhossa tytöt oppivat sopeutumaan toisiinsa. He saavat pieniä tehtäviä suorittaessaan itseluottamusta ja taitoa, joilla on merkitystä heidän tulevalle elämälleen. Jumalan Sanalla on tietenkin keskeinen sija, se yksin kirjastaa elämän lahjat ja tehtävät.

Alkaneena syyskautena on kerhotointa pääasiallisin työmuoto. Kerhoiltojen ohjelmassa vaihtelevat raamattu-, askartelu-, laulu-, leikki- ja ohjelmaillat. Useissa kerhoissa tytöt valmistavat joululahjoja seurakunnan puutteenalaisille perheille. Tällä tavoin tytöt oppivat huomaamaan ympärillä olevat lähimmäiset. Palveluhalu osoittaa sekin, että kerholaiset ovat innokkaasti osallistuneet SNK L:n lipukemyyntiin. Väinölässä ja Pihlavassa toimivat talouskerhot ovat erittäin suosittuja. Muusta toiminnasta mainittakoon marraskuussa pidettävä tyttöjen kirkkoilta. Retkeilyn kohteina ovat Rauma ja Reposaari.

Tyttökuoro kookontuu keskiviikkoin seurakuntakodissa. Kuoroon ovat tervetulleita 7 vuotta täyttäneet, laulutaitoiset tytöt. Partiotyö on ollut toiminnassa Pihlavassa ja Väinölässä, joissa on yhteensä 5 vartiota. Lähiaikoina aloitetaan partioiminen myös keskikaupungilla.

Vapaaehtoisia kerhonsihteereitä on tällä hetkellä työssä 17. Heille järjestetään kerran kuussa neuvottelutilaisuus.

Työpisteet:

Seurakuntakoti: 3 kerhoa, tyttökuoro.

Väinölä: 3 kerhoa, 2 talousryhmää.

Pihlava: 3 kerhoa, 2 talousryhmää.

Käppärä: 3 kerhoa

Uusikoivisto: 2 "

Mäntyluoto: 2 "

Kalaholma: 2 "

Toejoki: 2 "

Hyvelä: 1 kerho

Ruosniemi: 2 kerhoa

Varvinkadun ruk.huone: 1 kerho

Diakonissalaitos: 1 kerho

Pinomäki: 2 kerhoa

Kyläsaari: 2 "

Ulasoori: 1 kerho

Viikeri: 1 "

Tuorsniemi: 1 "

Toukari: 1 "

Lyttylä: 1 "

Uutena työpisteenä aloitamme toiminnan lähiaikoina Viasveden koululla.

MISSÄ VIETÄMME SUNNUNTAIIN?

Aikalaisemme ja me heidän mukanaan tahdomme olla riippumattomia ja viettää myös sunnuntaimme niin kuin itse haluamme. Niin — miten kuluikaan viime pyhämme? Varmaan siihen mahtui jonkun kauan odotetun työn suorittaminen, joku matka, retki luontoon tai huvittelutilaisuus tai ainakin pitkään vuoteessaloikoileminen ja lehtien luku. Pyhä tuntui kaikesta levosta ja virkistyksestä huolimatta kuitenkin tyhjältä. Siitä puuttui kirkmatka.

Mutta olemmehan käyneet kirkossa jouluna ja pääsiäisenä ja joskus muulloin! Olikohan se vain kuin joku asiaankuuluva, mutta vähemmän miellyttävä urakka? Jotain sellaista kuin

jäykkä kumarrus vainajan arkun ääressä. Kannattaisi tutkia onko meidän Jumalamme ikäänkuin internoitu kirkon ovien sisäpuolelle, olento joka jää sinne, kun vahtimestari sulkee ovet, Herra, jolla ei ole mitään merkitystä arkisessa elämässämme. Ja kuitenkin jumalanpalvelus tarjoaa meille ylimalmista rauhaa ja on verraton voimavarasto pahaa vastaan taisteleville.

Viimeinen pohjoismainen pappein kokous pidettiin Tanskan Århusissa ja siellä muuan esitelmöitsijä sanoi, että Suomen sivistyneistö on eniten vieraantunut kirkosta. Mitä hän sanoisikaan kaupunkien teollisuusväes-

Jatk. sivulle 7.

VARAOSA, JOTA NYT KIPEÄSTI TARVITAAN

Sotien aikaisissa ja jälkeisissä ankeissa oloissa elettiin kuin konsanaan alkukirkon kristityt "kupeet vyötetyinä" — päivä kerrallaan alituksessa valmiustilassa. Varakkaampikin tunsikaiken epävarmuutta, ja se luonnostansa lähensi vähempiosaisiin. Koettiin jotain "Jumalan perheväen" yhteisvastuusta, jossa toisen taloudellinen hätätila tai muu puute koski niin kuin se olisi ollut omaa ja autettiin minkä vain voitiin.

Poikkeuksiakin oli, kuten aina tässä matalassa maailmassa: usein koottiin laittomin keinoin tarvikkeita yli oman tarpeen "seitsemän lukon taakse" naapurin häälyessä nälkärajalla.

OLOJEN VAKIINTUESSA sittemmin vuosi vuodelta heikomman elintaso nousi, kun oli rehtiä, työtä pakoilematonta yrittäjämieltä. Sitä terveellistä tasaannusta tuli ihmisten välille. Mutta sen koettelemusten kausi oli opettanut yhteiskuntaperheelle, että entistä enemmän oli kannettava vastuuta niistä, joita aika kuin aika kovasti piteli. Kirkonkin piirissä yhä selvemmin oivallettiin, että "ohimeneminen" vaikkapa kuinkakin hurskaissa mielteissä oli häpeäksi kristityn nimeä tunnustaville, että tarvittiin yhä tehokkaampaa "laupiaan samarialaisen" valppautta ja toimintaa

niiden monituisten lyötyjen ja masentuneiden nostamiseksi, joita valoisampikin tie oli varjoistaan paljastava.

SEURAKUNNALLINEN DIAKONIA, lähimmäisenpalvelutyö koki uudestisyntymisensä — tai pikemmin: ehkä vasta nyt alkoi muotoutua siksi, mitä sen jo vuosisatoja olisi pitänyt Suomenkin siionissa olla. Omissa tunnoissa alkoi liikkeellepakottavana kolkuttaa jotakin Saarijärven Paavon ennen ehkä vain hienoista tunneliikutusta herättäneestä sanasta: "Vaimo, pane leipään puolet petäjäistä, veihän naapurimme touon halla —." Ei riitäkään kaunis toivotus: "Herra heitä vaikeuksissaan auttakoon —." Emme pääsekään enää pakenemaan tämän sanan alta: "Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan —" sekä "Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? — Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla ja joku teistä sanoo heille: Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne, mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut." (Jaak. 1: 27, 2: 14—17).

HYVIN ORGANISOIDULTA näyttää ihmislapsen "matkavakuutus" kehdestä hautaan tämän päivän yhteiskunnassa jo lakisääteisen huollon taholta. Tukea ja turvaa lisäävät moninaisten hyväntekeväisyysyhtymien "kipeän hädän" vara, jota auliisti on jaettu, vaikkei nyt juuri ole esitettykään keppikerjäläisen papereita. Virallisen toimistomaisuuden makua on — se todettakoon — tätä nykyä seurakunnan diakoniatöinnällakin. Toisaalta tämä järjestelmällisyys ja keskitys on välttämätöntä. Kun on esimerkiksi asialliset henkilötiedot kortistoissa työn kohteina olevista, säästytään paljolta ajan hukalta ja ilmaan huitomiselta ja ehkä tunnepohjaisen pintapuolisilta toimenpiteiltä kanssaihmisten suhteen, jotka tarvitsisivat nimenomaan kristillisen rakkauden nimessä vallan toisenlaisia otteita alennustilastaan kohentuakseen. Toisaalta juuri se, että lähimmäisen auttaminen on tullut niin monitahoisen laitostyön asiaksi, näyttää vieroittaneen monia vapaita käsiä palveluvastuusta. "Miksipäs me enää rehkimme siinä ja siinä keräyksessä, menisimme sen köyhän, sairaan, aistivallisen tai vanhuksen luo — noillehan se viran puolesta kuuluu —." Näinkin saatetaan ajatella! Tähän on alleviivaten sanottava, että nykyisen keskityksen ja massatoiminnan aikana diakonia kuuluu lähinnä yksilölle, perheenjäsenestä toiseen, naapurista naapuriin, ihmisestä ihmiseen. Kunkin ihmisyyksilön päivittäinen "sosiaalinen kenttä" on alue, johon aineellisen niinkuin henkisenkin huoltoorganisaation "tutka" voi saada vain

aavistuksenomaisen kosketuksen. Välikäsiä tarvitaan — sinunkin kättäsi!

KIRKON SOSIAALISTA TYÖTÄ tarvitaan nykyaikaisessa huoltovaltiotakin, mutta sen painopisteen on voimakkaasti muututtava. Aikaisempi "armeliaisuus", jossa apua tarvitseva nähdään jatkuvasti vain työn "kohteena", ei sanottavasti auta häntä siihen ihmisyyteen, joka Jumalan lapselle kuuluu. Meidät on jokainen luotu Jumalan tahdon "tekijäksi". Ne, joille tämä on valjennut, auttakoot niitä, joilta alemmuudentunteessaan luottamus tähän heitä itseään koskevasta puuttuu — auttakoot heitä itse itseänsä auttamaan, jopa toisiakin tämän murheen laakson matkasaatossa uupuneina kompastelevia.

MIKÄ ELVYTTÄVÄ VAIKUTUS ihmisen koko elämänhalulle ja ihmisarvontunnolle, kun alkaa oivaltaa: minullakin on Jumalalta leiviskä — tähän asti maahan kätkeyty, mutta ei enää — kyky, avu, jota voin Hänen siunaamana käyttää ei yksin omaksi, vaan muidenkin hyödyksi. Ei minun osani ole ollakaan vain vaivana ja taakkana ympäristölleni — en olekaan tarkoitukseton kasvannainen koneistossa, vaan varaosa, jota nyt kipeästi tarvitaan — minutkin arvostetaan — ei torjuta — ihmisenä ihmisten joukkoon. Diakonian luovuttamaton tehtävä on vaalia ihmisten kuin ihmisten yhteenkuuluvuutta, niinkuin se totisesti mahdolliseksi käy sen anteeksiantavan rakkauden pohjalta, jolla Jumala Jeesuksessa Vapahtajassamme meitä syntisiä lapsiansa lähestyy. **Tapani Pietilä**

Jatk. sivulta 4.

töstä? Kirkkoväki ei suinkaan räyhää kaduillamme, vaan se nuoriso, joka ei ole löytänyt oikeaa suuntaa silloin, kun hyvän itämiselle oli vielä otollinen aika. Saarnatuoli on ihmiselämän pelastamisen taistelupaikka ja alttari on ahdistetun kristityn turvalinna.

Voidaan viitata radiojumalanpalveluksiin. Ne eivät vastaa kirkossa vietettyä seurakunnan yhteistä jumalanpalvelusta, vaan ovat sairaita ja eristettyjä kristittyjä varten valmistettu apu. Mitä kauemmin on poissa jumalanpalveluksesta, sitä vähemmän sitä kaipaa. Mutta mitä useammin siellä käy, sitä läheisemmäksi saa tuntea Vapahtajan läsnäolon ja voiman.

Nyt olisi syytä perheittäin tulla kirkkoon. Seurakuntapiirien olisi myös aika ottaa ohjelmaansa kirkkovierailut ja nuorisoryhmille toisi kirkossakäynti vakavoittavaa sisältöä. Siellä, missä kirkon yhteydessä on seurakuntatyökeskus, olisi kirkkoiltaan kokoon-tuvien seurakuntapiirien otettava osaa kirkossa vietettävään hartaushetkeen joko kokoontumisensa alussa tai lopussa. Tässä yhteydessä mainittakoon, että kansamme ruotsalaisen nuorison piirissä on yhä useammilla paikkakunnilla tullut käytäntöön vanhat ehto-ruokoushetket vuorolukuineen.

Kirkossa vietetty sunnuntaihetki on hyvä tapa, johon itse Jeesus antoi esimerkin ja jota ei meidänkään ole syytä jättää käyttämättä. Sieltä on tuotava Herra myös mukanaan arki-seen elämään.

P. O. Ekko

DIAKONIAKESKUS PORIIN

Porin seurakuntien yhteisessä kirkkovaltuuston kokouksessa 23. p. syyskuuta hyväksyttiin Porin evankelisluterilaisten seurakuntien diakonia-keskuksen ohjesääntö. Sen mukaan tulee seurakuntien yhteisiä diakoniatyötä koskevia tehtäviä hoitamaan erityinen diakoniakeskus, jonka johtolimenä on kirkkovaltuuston valitsema johtokunta.

Diakoniakeskuksen valvontaan ja hoitoon tulevat yhteiset keräykset äitien, vanhusten, invalidien ja aistivallisten virkistysleirit, lasten päiväkerhot, sairaalain ja laitosten sielunhoidon järjestely, aistivallisten hengellinen hoito, katulähetystyö turvakoteineen ja muut mahdolliset seurakuntien yhteiseen diakoniatöimintaan liittyvät tehtävät.

Diakoniakeskuksen toiminnanjohtajaksi tulee diakoniapastori ja sen palveluksessa tulee olemaan tarvittava määrä diakoneja, diakonissoja ja muita toimihenkilöitä.

RAITTIUSVIIKKO 25. 10.—1. 11. 1959

TIEDÄTTEKÖ

- että tämänvuotisen raittiusviikon iskulause kuuluu "Raitis ja reilu — ei horju, ei heilu"?
- että tämän tunnuksen keksijä on 14-vuotias metsämaalainen kansakoulupoika Kauko Mäkinen?
- että raittiusviikon julisteena on savupiipulla vakaasti seisova noki-poika?
- että tämän julisteen piirtäjä on kuo-
piolainen 15-vuotias koululainen
Marja-Leena Kannosto?

MARRASKUUSSA TAPAHTUVAA

1. 11. Sotainvalidien Veljesliiton hengellinen päivä, rov. Toivo Salminen, past. Tapio Havulinna, Ville Kuoppala, Friitalan mieskuoro, joht. K. Nikki.
1. 11. Diakonissalaitoksen kirkkoilta past. M. Mäntymaa ja V. Takala.
- 1.—3. 11. Liikemiesten Lähetysliiton kokouksia, siht. Mauri Mäkelä.
5. 11. Karmel-ilta Porin kirkossa, rov. Y. Nummi, rouva Asta Weber, rov. Mustonen. Diakonissalaitoksen kuoro laulaa.
- 8.—15. 11. Raamattuopiston raamattu- ja evankelioimispäivät, past. Aarre Huovila.
8. 11. Naisten päivä kauppaoppilaitoksessa, Helmi Kiviluoto, Porin Naislaulajat.
15. 11. Ruotsal. pyhäkouluilta, rov. Arne Rosenqvist.
15. 11. NNKY:n kirkkoilta.
- 21.—22. 11. Rukoilevaisseuroja kh. Toivo Tunturi ym.
22. 11. Seurakunnan tyttöjen kirkkoilta past. Eino Savisaari.
26. 11. Laestadiolaisen lähetysyhdistyksen kirkkoilta.
29. 11. Kirkkokuoron adventtilaulajaiset kantt. Pentti Summan johd.

Hyvä valokuva

säilyttää parhaiten muistossa elämän merkkitapahtumat:

KASTEEN,
KONFIRMATION,
VIHKIMISEN,
HAUTAAMISEN.

Keskus Kuva

Itäpuisto 1 - Puh. 15 091. Ilt. 14 734

PORI

EVANKELIUMI MAAILMALLE

Pastori Matti Peltola lausui lähetysjuhlassa 4.10. puhuessaan Jeesuksen lähetyskäsystä miten sen mukaan evankeliumi ja maailma olisi yhdistettävä. Nyt ne ovat vielä erillään. Maailma ja sen menetelmät muuttuvat, mutta evankeliumi on pysyväinen. Esimerkiksi evankeliumin sosiaalinen puoli voi toteutua vasta, kun maailma on omaksunut evankeliumin. Tässä yhdistämissä tarvitaan viisautta ja nöyryyttä työntekijöiltä.

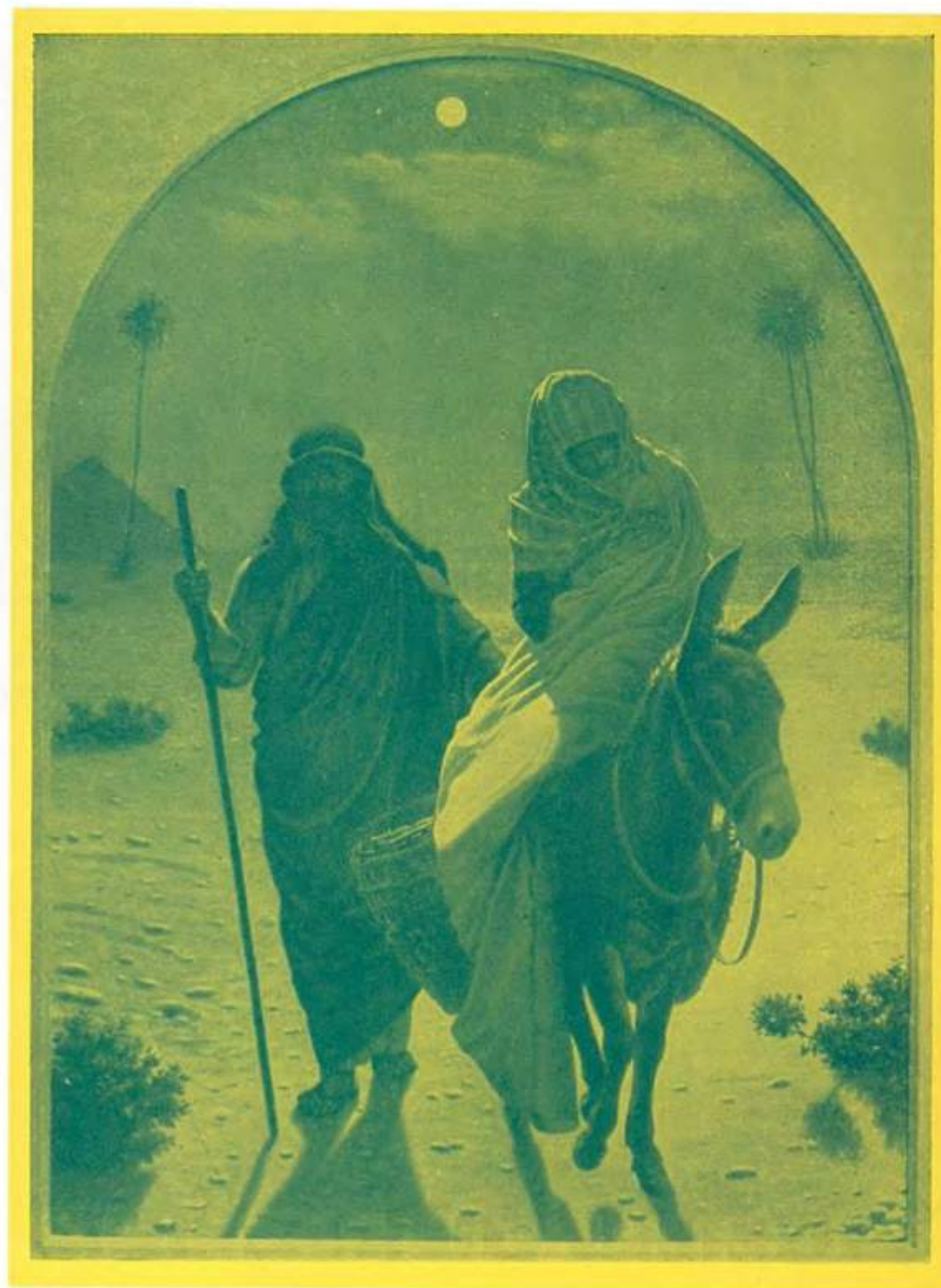
MINÄ RUKOILEN

Herralta, että saisin asua Herran huoneessa kaiken elinaikani, katsella Herran suloisuutta ja tutkistella hänen temppelissensä. Sillä hän kätkee minut majaansa pahana päivänä.

Ps. 27: 4—5.

PORIN SEURAKUNTIEN

JOULU 1959

Arkkipiispan sana:
"KRISTITYN IHMISEN SUNNUNTAIHIN
KUULUU OSANOTTO JUMALANPALVELUKSEEN.
JOTKA LAIMINLYÖVÄT SEN,
HYLKÄÄVÄT JUMALAN MAJATALON ANTIMET
JA TEKEVÄT ITSELLEEN JA LAPSILLEEN VAHINKOA."

*Arkkipiispa Ilmari Salomiehen saarnasta Porin 400-vuotisjuhlassa
 9. p. maaliskuuta 1958.*

DAVIDIN POJALLE

Hoosianna!
 Nyt kaikuu kaikki kuorit maan.
 Jo, sielu, yhdy laulamaan:
 Oi Poika Jumalan,
 niin synnit maailman
 sä kannoit, armo autuain!

Hoosianna!
 Ain kaikuu kautta taivasten
 nyt kiitos enkelparvien
 Siis yhdy sinäkin
 niin täysin sydämin:
 Oi kiitos, Poika Daavidin!

Hoosianna!
 Nyt laulaa joka sydän, suu,
 nyt taivas maahan laskeutuu.
 Jo yhdy kuorohon
 ja laula riemuiten.
 On Jeesus lunastajasi.

F. H.

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 10 (27)

JOULUKUU

1959

Päätoimittaja rov. MATTI A. MUSTONEN Toimitussihteeri rov. P. O. EKKO

Tunnelma – Usko

Pastori Antti Uljas

Joulua edeltävä adventtiaika on lyhyempi kuin pääsiäistä edeltävä paastonaika. Mutta kuinka olematonta onkaan pääsiäiseen valmistautuminen joulun odotuksen rinnalla. Joulujuhlia vietetään toinen toisensa jälkeen, mitä erilaisimmissa yhteyksissä ja tilanteissa. Samanaikaisesti suunnitelmat ja ajatukset kiinnittyvät jouluaattoon kodin juhlanä. Miten suuri juhla se on! Riippumatta kodin ulkonaisista kyvyistä juhla omalla voimallaan luo sen joulutunnelman, joka kuultaa lapsuusvuosista vanhuuteen, yksinäisyyteen ja ahdistukseen. Mutta kuinka pian haihtuva onkaan tuo tunnelma, joka on tihentynyt väkevästi

puhuttelevaksi kuusen valojen loistaessa, joululaulujen kaikuessa ja avaamattomien lahjojen jännittäessä mieltä. Se on kuin salamavalon huikeaseva välähdys, jonka valossa hetkisen näemme pelkistettyä kauneutta pelkistetyn rumuuden rinnalla.

Minkätähden tämä tunnelma vaikuttaa niin perin vähän hengelliseen elämäämme taikka jää kokonaan vaikutuksetta vaille? Jos joulussamme ei ole varsinaisena sisältönä muuta kuin tunnelma, on tämä täysin luonnollista, sillä hengellisen elämän uudistus kulkee aina omassatunnossa. Meiltä jää joulun todellinen lahja avaamatta siksi, että me pelkäämme sitä. Me tiedämme mikä se on. Me annamme sille arvon. Me pelkäämme sitä lahjaa, jonka Jesaja sanoo näin: "Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden." Siksi me tyydymme tunnelmavalkeuteen, emmekä

Papin ja seurakuntalaisten väliset kosketukset

Huomattava osa kansankirkkomme seurakuntien jäsenistä näkee papin saarnatuolissa, puhujanpaikalla, kaste- ja vihkiäistilaisuuksissa ja hautajaisissa avonaisen haudan äärellä tai siunauskappelissa arkun takana tai sitten kuuntelee häntä radiojumalanpalveluksissa. Pappi ja seurakuntalainen joutuvat kosketuksiin toistensa kanssa yleensä juhlatilaisuuksissa, jolloin ei läheisempää vuorovaikutusta

halua omistaa uskon valkeutta, koska se osoittaa meidät pimeydessä vaeltavaksi kansaksi. Ei ole kysymys satunnaisesta eksymisestä pimeyteen, vaan me asumme kuoleman varjon maassa. Kun joulun evankeliumi tahotoisi valaista syntisen sydämemme ja polttaa sieltä kuonan pois, me pelästymme ja sytytämme omat jouluvalomme vastavalkeiksi ja säilytämme omantuntonamme loukkaamattomana ja puhdistamattomana. Mutta kun alistumme siihen, että joulun sanoma tekee meidät sairaiksi ja että kuoleman varjot ovat totta elämässämme, niin me löydämme lahjan: "lapsi on meille syntynyt ja poika on meille annettu". Tämän lahjan tuo evankeliumin sana pelastukseksi omantuntonamme hätään: "Jeesuksen Kristuksen, hänen poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." Joulutunnelma on muuttunut joulu-uskoksi.

Antti Uljas

yleensä voi syntyä. Välimatka kahden ihmisen välillä on silloin kovin suuri.

Kyllähän osa seurakuntalaisia kohtaa papin myös kotiseuroissa ja seurakuntapiireissä, mutta heidän lukunsa on kuitenkin rajoitettu. Niinkään hautajaisseuroissa ja hääjuhlissa, jonne pappi on kutsuttu, kuullaan hänen puhettaan. Myöskin voi silloin olla henkilökohtaistakin seurustelua ja keskustelua.

Erikoisissa tapauksissa kutsutaan nykyäänkin pappia sairastuvuoteiden äärelle. Olen palvellut seurakunnassa, jossa pappi kutsuttiin yleensä kaikkien sairaitten luokse. Hän sai pyhässä ehtoollisessa viedä sairaille julistuksen syntien anteeksiantamuksesta. Monille se oli viimeinen eväs ennen poissiirtymistä.

Kyllä sitä tapahtuu Porinkin seurakunnissa — ei kuitenkaan säännöllisesti ja niin usein kuin sananpalvelija toivoisi.

Henkilökohtaisia, jopa sielunhoidollisia keskusteluja on vieläkin, jopa voisimme sanoa, runsaammin kuin aavistetaan. Kuitenkin suurella yleisöllä, seurakuntalaisten valtaosalla lienee se käsitys, että papin puoleen voidaan kääntyä vain etsittäessä apua sielun hätään.

Se on kyllä osittain aivan totta. Mutta seurakuntalaisen ja papin välisen henkilökohtaisen kosketuksen ei tarvitse eikä se saisikaan olla ihmi-

sen yritystä ikäänkuin viimeisessä hädässä saada apua papilta.

Vanhoilta ajoilta kerrotaan, ennen kaikkea maaseudulta, että papin ja seurakuntalaisten välillä saattoi olla läheinen ja välitön kosketus. He menivät pappilaan kaikissa asioissaan. Olihan sata vuotta sitten pappila kunnallishallinnon, koulutoimen ja köyhäinhoidonkin keskus. Pappi oli seurakunnan isä. Hän oli seurakuntalaisten ystävä, jos hän tahtoi hoitaa virkaansa Jumalan mielen mukaan. Seurakuntalaiset olivat papin ystäviä.

Tänäkin päivänä tulisi papin ja seurakuntalaisten välillä olla välittömiä, läheisiä. Kyllä papinkin sydämelle tuntuu hyvältä, kuullessaan seurakuntalaisten sanovan olevansa hänen ystäviään. Kuinka onnellista olisi, että seurakuntalaiset lähestyessään pappia, olisivat tietoiset siitä, että he menevät ystävän luo, jolle voivat avoimesti ja aristelematta asioistaan puhua.

Olen suuresti iloinnut, kun luokseni on saapunut seurakuntalaisia, nuorempia ja vanhempia, koulu- ja opintoasioissaan. Heillä on jotain tiedusteltavaa tai apua pyydettyä. Äidillä tai isällä voi olla huolta lapsistaan. Heistä keskustellaan yhdessä. Ei vain sielun pelastamisesta, vaan heidän tulevaisuudestaan ja mahdollisuuksistaan. Näin voi olla jopa asunto- ja huoneistokysymyksistäkin puhuttavaa, vaikka eihän pappi huoneistovälittäjä ole. Monesti on taloudelli-

Rovasti Matti A. Mustonen.

sia huolia. Kerran eräs nuori mies tuli luokseni kertomaan, kuinka hän oli joutunut suuriin vaikeuksiin ajaessaan autokolarin vieraalla autolla. Hän kävi useaan otteeseen luonani. Viimein löydettiinkin avun tie tälle kunnolliselle nuorukaiselle, joka opiskeli täällä.

Aivan erikoisen ryhmän muodostavat taloudellisessa ahdingossa olevat avun pyytäjät. Heidänkin kanssa olen kymmenet, sadat kerrat keskustellut, johdattanut heidät diakoniatöihin ja neuvotellut avustuksen mahdollisuuksista. Toisinaan, oikein kipeässä hädässä on käännetty oikein tuomiokapitulin puoleen, jolla on hal-

Jatk. siv. 15.

RAUHALLISTA JOULUA! TOIVOO KIRKKOSANOMAT

Seurakunnan työ

VAIKEAOSAISTEN PARISSA

Mitä olette tehneet yhdelle nais-
tä minun vähimmistä veljistäni,
sen te olette tehneet minulle.

Minkä olette jättäneet tekemät-
tä yhdelle näistä vähimmistä, sen
te olette jättäneet tekemättä mi-
nulle. Mt. 25: 40, 45.

Sunnuntaiaamuinen ns. "pullakirkko" on miesten suosiossa.

Porin suuressa seurakunnassa on diakoniatoimi saavuttanut monipuoli-
set mittasuhteet vaikeuksiin joutuneiden keskuudessa. Työ on tavallisesti parempiosaisille huomaamatonta, mutta sitä tarpeellisempaa niille, joille pääsytietyt näyttävät sulkeutuneen. Siksi ymmärtäväinen, rakkautta uhkuva työntekijä voi tuoda mukanaan jotain Jeesuksesta.

KATULÄHETYS

Perjantai-iltoina kokoontuvat katulähetystyöntekijät rukoukokoukseen, josta lähtevät levittämään kutsukortteja illan kokoukseen. Tilaisuuden jälkeen autetaan sielunhoidollisesti kaduilta tulleita. Tämä on siis eräänlaista kirkon pelastusarmeijatyötä. Usein pieni kitarakuoro avustaa.

Veljespiiri, jonka kokoukset ovat kes-

kiviikkoiltoina seurakuntakodin "pylvässalissa" on muodostunut väkijoumista pelastuneista ja Jumalan apua etsivistä miehistä. Täällä tapahtuu kirkon yhteyteen palaamista ja toinen toistensa auttamista kristilliseen elämään.

Myös naisten piiri kokoontuu joka toinen maanantai samaan saliin Itäpuisto 14:ssä. He ovat tulleet alkoholistikotien suurista perheistä, tai saattaa jonkun mies olla parhaillaan vankilassakin.

Sangen suosittu on kadun miehille sunnuntai-aamuinen jumalanpalvelus katulähetyshuoneistossa. Toisinaan sattuu niin, että sunnuntai-aamuna on päästy poliisin putkasta ja tullaan katuviina etsimään hengellistä voimaa Vapahtajalta. Ei kehdata mennä seurakunnan kirkkoon, mutta tilaisuuden

Kitarakuoron laulut virkistävät katulähetyskokouksia.

jälkeen tarjottu pullakahvi virkistää. Monasti joku seurakunnan pappi on puhumassa päivän tekstistä.

Katulähetysten suorittama avustustyö toimii rinnan kunnallisen sosiaalihuollon kanssa niin, että asiakkaitten todelliset tarpeet ovat tiedossa. Vaatteita, kenkiä ja ruokatavaroita on saatu keräyksinä ja lahjoituksina yksityisiltä ja liikkeiltä. Apua saavat suurperheet ja sairaat, jotka ovat joutuneet ylivoimaisiin vaikeuksiin. Jouluvastus on laajempi. Seurakunta on antanut menoarviossaan varoja ja joulun tienoilla kootuilla kolehtivaroilla on voitu auttaa myös vanhuksia ja invalideja.

TURVAKODIT

Uskon maja on Kokemäenjoen rannalla oleva koti, joka on perustettu, että miehet pääsisivät uuden elämän

alkuun esim. päästyään vankilasta. Sen neljätoista sijaa on aina täynnä. Miehet tietävät, että sinne ei pääse humalaisena, eikä mukanaan saa tuoda väkijuomia. Joka tiistai on kodissa hengellinen kokous. Puliukoilla on porttikielto niin kauan kuin he eivät luovu tehtailustaan.

Naisten Elsa-Mariakoti Nummenkatu 7:ssä on saanut nimensä perustajastaan Elsa Maria Bromsista, Porin katulähetysten äidistä. Samanlaiset naisasiakkaat kuin Uskon majassa ovat viime aikoina täyttäneet tämän siistin asunnon. Heitäkin autetaan pääsemään työn alkuun ja normaaliin elämäntapaan. Heillä on samat säännöt kuin miehillä ja torstaisin pidetään hartaustilaisuus. Myös sosiaalihuolto lähettää ja kustantaa kotiin varsinkin sairaita naisia.

Näissä kodeissa saa havaita, miten

Uskon Maja Hallituskadun päässä.

uskovassa lapsuuden kodissa tai pyhäkoulussa kylvetyt hyvät siemenet orastavat päästyään otolliseen ympäristöön.

KOTI- JA VANKILALÄHETYS

On luonnollista, että katulähetystyöntekijät, joiden kantajoukkoon Porissa kuuluu parisenkymmentä vapaaehtoista ja kaksi seurakunnan palkkaamaa maallikkotyöntekijää, käyvät myös vähäosaisten kodeissa. Perheväen kanssa käydyissä keskusteluissa koetetaan auttaa pääsemään sovintoon aviopuolison ja Jumalan kanssa. Samalla selviävät kodin todelliset tarpeet.

Diakoniatoimen alaan kuuluvat myös käynnit kaupungin sairaaloissa ja kunnalliskodeissa. Pieni kitarkuoro virkistää usein hengellisen puheen ohella sairaita.

Noin 3—4 kertaa vuodessa käydään myös tervehtimässä niitä porilaisia, jotka ovat Rymättylän ja Kankaanpään alkoholistikodeissa tai Punkalaitumen työlaitoksessa. He eivät ole jaksaneet omin voimin nousta lankeemuksistaan, vaan tarvitsevat rauhallista, eristettyä paikkaa. Siinä ympäristössä päästään myös helposti rakentamaan sielunhoidolliseen keskusteluun.

Kadun miehet ja naiset joutuvat useasti myös poliisin kanssa tekemisiin. Heitäkään ei unhoteta. Joka toinen sunnuntai pidetään Porin poliisivankilassa hengellinen tilaisuus. Kerran vuodessa vierailaan seurakunnan puolesta Turun, Köyliön, Huittisten ja Karvian vankiloissa pitämässä jumalanpalveluksia ja keskustelemassa porilaisten vankien kanssa. Tätä kautta löydetään usein tie unohdettujen ja

Elsa-Mariakoti Nummenkatu 7.

Lasten päiväkerhot

Porin seurakunnilla on jo usean vuoden aikana ollut päiväkerhotoimintaa, joka on tähän saakka jatkuvasti laajentunut. Päiväkerhojen lisäämistarpeeseen on vaikuttanut sekä toiminnan tunnetuksi tuleminen että vanhempien sitä kohtaan osoittama luottamus. Vaikka kerhoon halukkaita, varsinkin keskikaupungilla, on enemmän kuin voidaan sijoittaa, ei laajentamiseen voitane ainakaan lähiaikoina ryhtyä. Päiväkerhot kokoontuvat nyt seitsemässä eri paikassa ja lapsia niissä on yhteensä 350.

Syyskauden alussa tapahtuu 4–6-

kärsivien perheitten luo. Kotiolot selviävät ja sinne voidaan lähettää hengellistä ja aineellista apua. Seurakunta muistaa myös joulupaketeilla vankiloissa olevia jäseniään.

Muuan vanki oli suljettuna ns. karhunkoppiin rikkonut kopin ikkunat raivoissaan. Hänet oli täytynyt sitoa kahleilla seinään. Seurakunnan edustajan käydessä hänen luonaan ei hän vastannut mitään. Seuraavana päivänä hän jo kuunteli hengellistä laulua ja kolmantena päivänä hän sulisti huomaamaan, että hänestäkin joku välitti. Rakkauden tervehdys ja Jumalan anteeksiannon tuominen mursikovuuden. Mies pyysi Uutta Testamenttia ja luki sen lävitse yötä päivää. Uudistus oli tapahtunut.

Tällaista on Porin seurakunnan tekemä työ vaikeasaisten keskuudessa.

P. O. Ekko

vuotiaitten lasten ilmoittaminen päiväkerhoon. Kerhoryhmiinsä, joiden suuruus on 25, lapset kokoontuvat kolme kertaa viikossa joko klo 9–12 tai 12–15. Väinölässä ja Pihlavassa ovat käytettävissä uudet, valoisaat kerhuoneet. Vanhoissa rakennuksissa, kuten seurakuntakodissa Itäpuisto 14, rukoushuoneessa Mikonk. 8 ja Toejoen rukoushuoneessa, on työskentely näin pienten lasten kanssa hankalampaa. Vähäraumalla on päiväkerho kulueneen vuoden aikana kokoontunut eräältä perheeltä tähän tarkoitukseen vuokratusta huoneesta, mutta uuden kirkkorakennuksen valmistuttua pääsee päiväkerhokin muuttamaan sinne. Poikkeuksen näihin normaaleille lapsille pidettäviin päiväkerhoihin nähdessä muodostaa Tuomarinkatu 16 kokoontuva, jossa ovat mukana kuulovikaiset lapset, joita harjaannutetaan tulemaan toimeen kuulevien parissa.

Työskentely päiväkerhoissa tapahtuu lastentarhojen tapaan. Jokainen kerhopäivä aloitetaan ja päätetään rukouksella. Muu ohjelma on vaihtelevaa. Askartelutunneilla lapsia ohjataan mm. pujottelu-, ompelu- ja paperintaittelutöissä. Laulu ja laululeikit muodostavat oleellisen osan. Lapset ovat innostuneita myös leikki- ja satuhetkistä. Raamatun maailmaan lapsia perehdytetään lukemalla ja kertomalla heille Raamatusta.

Yhtenä tarkoituksena lasten päiväkerhotoiminnalla on vapauttaa työn uuvuttamat äidit muutamaksi tunniksi omiin askareisiinsa. Lasten kans-

Väinölän lasten päiväkerhon kuusijuhla.

sa työskentelemään tottuneet tädit huolehtivat heistä tuon ajan maksutomasti. Yksinään kasvaneelle lapselle päiväkerho on hyvä sosiaalisen käyttäytymisen harjoituskenttä. Merkityksellistä on se, että lapset jo pie-

ninä löytävät tien seurakunnan piiriin. Lasten kautta seurakunnan vaikutus ulottuu myös koteihin. Näitä yhteyksiä pyritään lujittamaan lukukausittain järjestettävillä vanhempain tilaisuuksilla. Liisa Huuhka

MEILTÄ ON KYSYTTY

Mikä on vainajien päivä? Milloin ja miksi sitä vietetään kirkossamme?

Kautta aikojen pakanoillakin on ollut aavistus sielun kuolemattomuudesta, mutta kristittyjen ruumiinylösnousemususko perustuu Kristuksen ylösnousemustapahtumaan. Alkukristityt viettivät marttyyriensa kuolinpäivää heidän syntymäpäivänään onnellisempaan elämään. Myöhemmin yhdistettiin kaikkien nimettömien pyhien muisto pyhain miesten päiväksi, jonka Gregorius III vuonna 835 mää-

räsi sijoitettavaksi marraskuun alkuun. Luterilainen kirkko tahtoo pyhain miesten päivänä muistella kiitollisuudella esikuvallisten vainajiensa muistoa ja kohottaa ajatukset Ilmestyskirjassa kuvattuun valkopukuiseen joukkoon iankaikkisessa elämässä. (Augsburgin tunnustuksen 21. artikla.)

Seurakunnissamme vietetään pyhain miesten päivän lisäksi elokuun lopulla hautausmaajuhlia, sillä siihen aikaan hautausmaat ovat kukassa ja pakkaset eivät ole vielä alkaneet. Tapaninpäivänä on marttyyrien muistojuhla.

Porin Diakonissalaitos 10-vuotias

Viime sotien jälkeinen aika on ollut kirkossamme diakonian elpymisen kautta. Tähän elämänilmiöön liittyy Porin Diakonissalaitoksen toiminnan aloittaminen helmikuussa 1949.

Toivomus diakonissalaitoksen saamisesta Länsi-Suomeen tuli tosin esille jo kymmenen vuotta aikaisemmin, loppiaisenä 1939 Nakkilan pappilassa vietettävillä syntymäpäivillä. Merkkipäivän juhlija, silloinen khra Antti Perheentupa, toi kysymyksen keskusteltavaksi. Sotavuodet toivat asian varsin lähelle. Viipurin Diakonissalaitos joutui talvisodan lopulla vetäytymään evakkopoluille. Sen henkilökunta ja osa irtaimistosta siirtyi Poriin, jossa toivottiin laitoksen asettumista tänne. Lahti sai kuitenkin etusijan ennen Poria.

Kipinä jäi joka tapauksessa kytämään. Helmikuussa 1941 kokoontuivat asiaa harrastavat Porin seurakuntataloon perustamaan Porin Diakonissalaitos-nimistä säätiötä. Ensimmäisenä pääomana oli kansanedustaja Kyllikki Pohjalan USA:sta tuoma rahalahja 250.000:—. Säätiön toiminta ei kuitenkaan päässyt alkua pitemmälle, kun jatkosota syttyi.

Vuoden 1948 lopulla näytti vihdoin koittaneen aika ryhtyä hanketta toteuttamaan. Useiden neuvottelujen tuloksena saatiin kaupungilta laitoksen nykyinen tontti, mikä on ollut varsin sopiva sairaalatoiminnalle. Helmikuus-

sa 1949 säätiön hallitus teki päätöksen toiminnan alkamisesta. Laitoksen v.t. johtajaksi, sittemmin vakinaiseksi saatiin Nakkilan khra, rov. Antti Perheentupa. Työt aloitettiin huhtikuun alussa 1949 ja rakennus oli valmis noin vuoden kuluttua, jolloin ensimmäiset potilaat otettiin hoitoon.

Uutta sairaalaa perustettaessa oli lähinnä mielessä kroonisten sairaitten hoito. Tiedettiin, kuinka huutavassa hädässä ovat monet tuhannet pitkäaikaiset ja parantumattomat sairaat, joille on vaikeata saada hoitopaikkaa. Myös toivottiin, että diakonissalaitos voisi kasvattaa sitä palvelusalttiutta ja kärsivällisyyttä, jota tarvitaan tällaisten potilaitten hoitamisessa. Varsin pian sairaalatoiminta laajeni, kun avattiin maakunnassa tuiki tarpeelliset erikoisosastot: elokuun alussa 1950 korvaosasto ja vuoden 1951 alussa silmäosasto.

Laitoksen perustamisvaiheessa ei heti voitu ajatella itsenäisesti hoidettavaa sisarkoulutusta. Siksi päätettiin sairaanhoidon tarkastajan suosituksella, että laitoksen oppilaisiksi tulevat saisivat sairaanhoitokoulutuksensa Porin Sairaanhoitaja-Terveystieteiden koulussa. Yhteistyö sujui hyvin. Vähitellen kävi kuitenkin ilmeiseksi, että olisi ryhdyttävä — seurakuntasisarten saamiseksi — ajattelemaan omaa koulutusta. Nykyisin tapahtuu sairaanhoitokoulutus yhteistyössä Po-

rin kaupungin, Rauman ja Tampereen sairaaloiden kanssa. Koulutus seurakuntatyöhön etenee rinnan sairaanhoitokoulutuksen kanssa, ja näin opetuksen kokonaisuus ja päämäärä näkyvät entistä selkeämmin. Laitoksen johtajattarena toimii sisar Nina Berg, joka oli jo 1950 toimintaa alkamassa. Osa käytännöllisestä harjoittelusta tapahtuu seurakunnissa paikallisen sisaren opastamana.

Kaikkein nopeimmin on tullut tunnetuksi ja tunnustetuksi laitoksen nuorin toimiala: Vajaamielishuollon Keskuslaitos Hoivakoti. Tämä hanke oli eräänä tavoitteena jo diakonissalaitosta perustettaessa. Suurimpana vaikeutena oli toimiluvan saaminen,

koska eräessä, jo vanhentuneessa komiteanmietinnössä oli koko Länsi-Suomi jätetty ilman tällaista laitosta. Paine kuntien ja kotien taholta oli kuitenkin suuri. Kun valtioneuvosto huhtikuussa 1955 hyväksyi Hoivakodin työohjelman, oli ryhdyttävä viipymättä hankkeen toteuttamiseen. Helmikuun 11. päivänä 1956 vihittiin Porin hoitokoti tarkoitukseensa. Kunnat olivat kiitettävällä alttiudella mukana rahoituksessa, sensijaan lainmukainen valtionapu jäi tässä vaiheessa kokonaan saamatta.

Saman vuoden aikana saatiin ostaa Ulvilan kunnalta ent. Haistilan säterin kantatila, jossa oli käyttökelpoisia, joskin perusteellisia korjauksia vaati-

Porin diakonissalaitoksen rakennuksia.

Vajaamielisten lasten hoivaamista.

via rakennuksia sekä yli 20 ha viljelysmaata. Tälle Kokemäenjoen pohjoisrannalla levittäytyvälle aukealle tulee Hoivakodin toiminta keskittymään ja laajenemaan 600-paikkaiseksi keskuslaitokseksi valtioneuvoston 1957 hyväksymän työohjelman mukaan. Nopeassa tahdissa on Ulvilaan nousut uusia, valoisia hoitopaviljonkeja, suuri talousrakennus ja muita tiloja. Hoivakodissa on tällä hetkellä 325 hoidokkia. Tunnumme iloa siitä, mitä huutavan hädän lievittämiseksi on voitu saada aikaan. Mutta jatkuvasti saamme Hoivakotiin saapuvista kirjeistä lukea todella korutonta kertomaa uupuvista äideistä, jotka ovat kaatumassa liian raskaan taakan alle. Eteenpäin on päästävä äitien, kotien ja lasten takia.

Kymmenvuotias Porin Diakonissa-

laitos on saanut viime vuosina iloita yhä kasvavasta ystävämielestä. Oman lukunsa ansaitsisi johtokunta, joka aikaansa uhraten on työskennellyt arkipiispa Ilmari Salomiehen puheenjohtajana. Porin kirkkoherra kuuluu itseoikeutettuna johtokuntaan. Ei liioin sovi unohtaa lääkäreitä, joiden toiminnan kautta laitos on tullut maakunnassatutuksi. Mutta ajattelen myös sitä satalukuista joukkoa, joka kesäisin kokoontuu Porin Diakonissalaitoksen Kannatusyhdistyksen kesäjuhille. Laitoksen matka-asiamies, opettaja Pauli Viimaranta on otettu ystävällisesti vastaan seurakunnissa ja työ on kantanut satoa. Kirkossamme tunnetaan varsin hyvin kokoontuminen hengellisten liikkeiden suurille kesäjuhille. Sensijaan diakonia-asian on ollut aina vaikeampi koota jouk-

koja ja saada aikaan yleistä innostusta. Mutta jos näemme kirkkaasti Hänet, joka ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan, saa Vapahtajan rakkaus meidät liikkeelle toisten hädän takia. Silloin tahdomme diakoniatyössä kuljettaa ahdinkojen keskelle sitä muuttumatonta evankeliumia, jota olemme itse tarvinneet.

Veikko Takala

UUSIA KUOROJA

Seurakunnan tyttökuoro alkoi toimintansa syyskuun 30. p. opettaja Kyllikki Haukijärven johdolla.

Väinölän lapsikuoro 7—14 vuotiaille kokoontui ensi kerran lokakuun 2. päivänä.

*

ME EMME

laiminlyö Jumalamme temppeliä. Neh. 10: 39.

*

AUTUAAT

ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat. Ps. 84: 6.

JOULUKUKAT

tuodaan kotiin jouluaattona

EERO LAINEEN KUKKAKIOSKI

torilla, puh. 16 340

Joulukirjoja ja uskonnollisia kirjoja

VUORELAISEN KIRJAKAUPPA OY

Antinkatu 10, puh. 12 020 ja Itsenäisyydenkatu 50, puh. 13 400

Papin ja... Jatk. sivulta 5.

lussa Yhteisvastuun varoja tarkoitusta varten, — useassa tapauksessa menestyksellä.

Sitten ovat ihmiset, jotka tulevat saamaan hengellisiin vaikeuksiinsa ja kysymyksiinsä selvitystä. Nykyaikana ihmisiä painavat monenlaiset uskonnolliset kysymykset. Sellaisia ovat esim. kaste, seurakunta ja kirkko, taivas ja kadotus, synnin olemus ja edesvastuu. Sellaisia ovat synnin kahleet ja hukkuva häätä. Etsivä ihminen on tervetullein vieras papin luona. Papin luo saa jokainen tulla kuin ystävä ystävän luo.

Ainoana vaikeutena on usein, että aika on rajoitettu. Tarvittaisiin aikaa paljon, paljon hiljentymistä, kuuntelemista, yhteistä kilvoittelua ongelmien ja vaikeuksien keskellä. Mutta neuvo Jumalan sanasta, esirukous ja lämmin ystävän kädenpuristus on jo apu. Hyvä olisi sopia keskustelutuokiosta puhelimitse jo aikaisemmin.

Jeesuksesta evankeliumit kertovat, että sinne missä hän liikkui, kokoontui suuria ihmisjoukkoja. He tulivat ystävän luo, joka tahtoi auttaa heitä. Seurakuntalainen ja pappi voivat kysymyksissään ja vaikeuksissaan yhdessä etsiä tietä Jeesuksen jalkojen juureen. Sieltä tulee apu, todellinen apu.

Matti A. Mustonen.

VANHA ANNA; joulukertomus

Lokakuinen raikas syksytuuli rapsutteli puiden kuivuneita lehtiä. Yksi toisensa jälkeen niistä putosi maahan. Mikä osui hautakummulle asettuen somasti kukka-asetelman lehdelle, mikä santaiselle käytävälle, mikä kiven kulmalle jatkaakseen siitä matkaa seuraavien tuulenpuuskien mukana.

Keltaisten lehtien keskellä vaelsi pieni saattojoukko tehden viimeistä palvelusta ystävälleen, rakkaalleen, joka syksyn lehtien lailla laskettiin maan multa.

Niinkuin lehdet keväisin olivat puhjenneet silmuistaan ensin arastellen pienen pieninä alkuina, siitä vähitellen rohkaistuen niin kasvussaan kuin väriksään, niin oli tämä ihmistäimi puhjennut elonsa keväänä 85 vuotta taaksepäin. Jossain Karjalan kunnailla silloinkin syystuuli teki vuosituhantista tehtävänsä. Syksystä syksyyn on matka jatkunut. Toiselta vuosisadalta toiselle ja siitä jälleen eteenpäin.

Kotoisen kurkhirren alla ei Annatyttönen kauan saanut kasvaa. Niihin aikoihin vieraili nälkä maassamme hajoittaen monia koteja. Pois kodista vei Annankin tie. Vaikea aika synnytti armeliasta mielialaa. Syntyipä niin sanottuja hyväntekeväisyyslaitoksiakin. Tällaisen laitoksen lastenkodista sai Anna nyt kodin, ja osatoverit siellä siskoikseen ja veljiksien. Tuossa suuressa yhteisessä kodissa kuluivat lapsuus- ja nuoruusvuodet ja kasvatuksen leima piirtyi selvästi esiin vielä vanhuusvuosien harmaudessa. Saman kodin piiristä hän löysi elämän-

tehtävänsä valmistuen diakonissaksi. Silmäsaairaan osastonhoitajana hän eli parikymmentä rikasta ja työntäyteistä vuotta tehden työnsä tunnetulla ja tunnustetulla tarmokkuudella.

Syystä, jota ei myöhemminkään osattu esilletuoda, Anna jätti rakkaan sairaalansa. Alkoi vaellus outoja teitä, uskon varassa kulkien. Ei ollut säännöllistä ansiotuloa, ei varmaa tietoa jokapäiväisestä leivästä. Pieni täyshoitola oli se paikka, jossa Anna-sisar nyt palveli lähimmäisiään. Tämä koti osoittautuikin tärkeäksi niihin aikoihin, jolloin itäisen naapurimme puolelta tuli kodittomia pakolaisia. Nyt oli myös tarpeen hänen saksalaissyntytessään laitokodissa oppimansa saksan kieli.

Vuodet kuluvat ja nyt löydämme Anna-sisaren jälleen Karjalan mailta. Siellä hän elää hiljaista maalaiselämää. Lapsuus- ja työtoverit, niin myös ystävät ovat kaukana. Se oli erämaavaellusta, joka usein oli vaivalloista, raskastakin, mutta jossa sai myös kokea suurimman siunauksen. Siellä arkisen hiljaisuuden keskellä hän kohtasi Herransa uudelleen. Kahleet kirjoitettiin ja puettiin uudella palavalla rakkaudella Häneen.

Lähde hänessä alkoi kummuta iankaikkiseen elämään. Puu kanto heidelmää.

Sana tuli rakkaaksi ja sitä oli jaettava myös toisille. Se oli etsikon aikaa Karjalalle ennen tulevia ahdinگون aikoja, jotka aikanansa tulivatkin, ja niiden mukana lähtö rakkail-

ta koivikkokunnailta. Evakkotie monine vaiheineen kuljetti Anna-sisaren Satakunnan sydämeen.

Sieltä vanhan puutalon yläkerran huoneesta tuli tämänkertainen koti. Elämän ehtopuolelle ehtineenä, usein telttapaalunsa irrottanut, ei enää jaksanut niitä uudelleen kiinnittää tämän maan kamaraan. Ne yhä lujemmin kiinnittyivät esiripun tuolle puolen. Yksin hänen Vapahtajansa tiesi, mitä noihin kahdeksantoista vuoden kuhunkin hetkeen mahtui, odotellessa pääsinpäivän koittoa.

Siellä eleli tuo riisuttu, vapiseva vanhus, joka ei koskaan väsynyt ylistämästä ihmeellistä Vapahtajaansa. Ainoana murheena tuntui olevan, ettei vain olisi vaivaksi lähimmäisilleen.

Kerran taas, kuten monasti ennen, joulukuuhun lähestyi. Tontut olivat tavannut kierroksellaan. Johtuipa matka Anna-sisarenkin vinttikamariin. Tonttu teki huomioitaan, "Olipa risaiset aamutossut ja ulkona pureva pakkanen." Tuumasta toimeen, ja joulun keralla tulivat lämpimät tossut. Meni joulukuuhun ohi ja tontut sen mukana.

Mutta vinttikamarissa oltiin vähän murheissaan tontun tempauksesta. Kaapissa olivat ehjät tossut. Niitä oli vain säästetty pahan päivän varalle. Ei sopinut pitää itsellään. Ne tahdottiin antaa sille, jolla ei ole yksiäkään. Näin antamisen ilo kääntyi saamisen iloa suuremmaksi jälleen kerran.

Siisteyttä Anna-vanhus yritti ylläpitää vaikka viimeisin voimin. Täytyihän nyt toki matot tuulettaa. Eräänä päivänä oli tällainen toimitus parhailaan menossa ja siitä muodostui-

kin viimeinen. Kaatuneena vanhus tavattiin työnsä äärestä. Siitä matka jatkui sairaalan kautta kunnalliskodin sairasosastolle. Siellä oli enää hetkinen kotimatkaa jäljellä. Pian vapautui väsynyt henki kahleista ja kiihuhti riemuiten oikeaan kotiinsa.

"Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, Ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani, sillä Hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen", kuului Marian kiitosvirren sana, kun Anna-sisaren tomumaja siunattiin haudan lepoon. Sama sävel soi jäähyväissanoissa haudan äärellä. Ilo ja kiitos täytti saattojoukon sydämet.

Varmaan enkelikuoro lauloi kunniaksi joulun Vapahtajalle, jonka veren turvissa ihmislapsi oli löytänyt turvalinnan elämässä ja kuolemassa.

Elvi Hokkanen.

KIRKKOSANOMIEN ILMESTYMINEN

ensi vuonna riippuu kirkkovaltuuston päätöksestä. Kirkkoneuvosto on nimittäin ehdottanut, että lehti ilmestyi sanomalehden asuisena, koossa A 3 eli 297×420 mm, viisipaltaisena. Lehti jaettaisiin tämän suunnitelman mukaisesti neljä kertaa vuodessa postin välityksellä joka talouteen. Näin kirkkosanomilla olisi myös entistä suurempi ilmoitusarvo. Ilmestymisajat olisivat maaliskuun alussa paaston ajan ja pääsiäisnumero, toukokuun lopussa kesänumero, syyskuussa alkavan toiminnan numero ja joulukuussa joululehti. Tavalliset numerot olisivat 4-sivuisia ja joululehti 8-sivuisen.

Lasten

sivu

Lapsen leikit viittaavat heidän tulevaan toimintaansa. Tämä reipas partiopoika aikoo laulukou-ron johtajaksi. Ehkä si-
nulla on joku muu tule-
vaisuuden suunnitelma,
mutta kaikkien olisi muis-

tettava, että olisimme us-
kovia Jumalan lapsia.
Siihenkin on opeteltava,
niinkuin tuleviin ammat-
teihin. Seurakunnan py-
häkoulut, päiväkerhot ja
rippikoulut johdattavat
lapsia uskon omistami-
seen.

SALLIKAA LASTEN TULLA

minun tyköni, älkääkä estäkö hei-
tää, sillä senkaltaisten on Jumalan
valtakunta. Mk. 10: 14.

LASTEN SIUNAAMINEN

"Totisesti minä sanon teille: joka
ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa
niinkuin lapsi, se ei pääse sinne si-
sälle.

Ja hän otti heitä syliinsä, pani kä-
tensä heidän päällensä ja siunasi
heitä." Mk. 10: 15, 16.

TUNTEMATON LAPSI

Hän kutsui tykönsä lapsen, asetti
sen heidän keskellensä ja sanoi: "To-
tisesti minä sanon teille: ellette kää-
ny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse
taivasten valtakuntaan." Mt. 18: 2-3.

"Ettekö ole koskaan lukeneet:
Lasten ja imeväisten suusta sinä
olet vahvistanut itsellesi kiitoksen."

JAIRUKSEN TYTÄR

Hän tarttui lapsen käteen ja sanoi
hänelle: "Talita kuum!" Se on kää-
nettynä: tyttö, minä sanon sinulle,
nouse. Ja heti tyttö nousi ja käveli.
Sillä hän oli kaksitoistavuotias. Mk.
5: 41, 2.

VIRKAMIEHEN POIKA

Isä ymmärsi, että se oli tapahtunut
sillä hetkellä, jolloin Jeesus oli sano-
nut hänelle: "Sinun poikasi elää." Ja
hän uskoi ja koko hänen perhekun-
tansa. Jh. 4: 53.

JOULUKUU PORIN SEURAKUNNISSA

29. 11. Porin kirkossa kirkkokuoron
adventtilaulajaiset	25. 12. klo 8 Porin kirkossa joulujuma-
lanpalvelus, past. Yrjö Heino-
nen, kirkkokuoro
6. 12. kirkkokuoro sankarihaudalla	25. 12. klo 8 Väinölän kirkossa joulu-
jumalanpalvelus rov. P. O. Ek-
ko, Väinölän kirkkokuoro
6. 12. Väinölän kirkkokuoron adventti-
laulajaiset Väinölän kirkossa	25. 12. klo 8 Reposaaren kirkossa jou-
lujumalanpalvelus rov. Viljo
Lauro
13. 12. Reposaaren kirkossa Kr. Työ-
läisnuorisoliiton siht. Kalervo
Henninen	25. 12. klo 11 Porin kirkossa joulujuma-
lanpalvelus past. Eino Savisaari
13. 12. Reposaaren seurakuntakodissa
vanhusten joulu	26. 12. klo 10 Porin kirkossa rov. Matti
A. Mustonen
24. 12. klo 14 Porin yleisessä sairaa-
lassa rov. Matti A. Mustonen ja
P. O. Ekko. Kirkkokuoro	26. 12. klo 17 Porin kirkossa marttyy-
rien juhla rov. P. O. Ekko, past.
Tapani Pietilä
24. 12. klo 16 Porin kirkossa suomal.
jouluhartaus past. Antti Uljas	27. 12. klo 10 Porin kirkossa past. Aatos
Laiho
24. 12. klo 17 Porin kirkossa ruotsal.
jouluhartaus rov. P. O. Ekko	31. 12. klo 22 Porin kirkossa uuden-
vuoden vastaanotto past. Paavo
Tarna ja Antti Uljas, kirkko-
kuoro.
25. 12. klo 7 Pihlavan kirkossa joulu-
jumalanpalvelus past. Niilo Su-
honen	

PYHÄKOULUSSA

oli selitetty, että jos lapsi eksyy kau-
pungilla, voi hän mennä poliisisedän
luo sanomaan osoitteensa, niin hänet
toimitetaan kotiin. Kun sitten tuli
esille evankeliumin kertomus kadon-
neesta lampaasta, viittasi eräs pienim-
mistä ja sanoi: Kuinka kävi lampaan,
kun se ei osannut puhua?

KIRKKOON

oli päässyt mukaan myös perheen
nuorin. Kun tuli kolehdin keruun
aika, kuiskasi tämä äidille: "Ota pian
esille kymppi, rahastaja tulee jo."

TÄMÄ PÄIVÄ

Kenties sinusta tuntuu, ettei pidä
tehdä tätä päivää niin tärkeäksi. Mi-
tä on yksi päivä tai yksi hetki! Vain
pisara ihmisenkin elämässä saatikka
ajan mittaamattomassa kulussa. Muis-
ta, että on paljon ihmisiä, joille ei-
linen päivä oli viimeinen ja monia,
joilla on vielä tämä päivä, mutta ei
enää huomista. Kerran näin on joka-
tapauksessa meillä kaikilla. Mitä te-
kisit tänään, jos tietäisit, että tämä
on viimeinen päiväsi? Eläisit sen var-
maan toisella tavalla kuin mitä olet
suunnitellut.

Aatos Laiho.

Rauhallista Joulua!

Porin Säästöpankki

AUKIOLOAIKOJA:

Porin kirkko arkipäivinä klo 10—13 ja lisäksi lauantaina klo 19—20.30 yksityistä hartautta ja matkailijoita varten.

Kirkkoherranvirasto Hallituskatu 9 arkipäivinä klo 9—12 ja lisäksi perjantaina klo 17—18.

Taloustoimisto Läntinen raatihuoneenkatu 3 arkisin klo 9—12 ja lisäksi perjantaina klo 17—18.

Diakoniat toimisto Itäpuisto 14 maan. klo 12—14, tiist., torst., perj. klo 11—13.

Nuorisotoimisto Itäpuisto 14 arkipäivinä klo 11—13.

Juseliuksen mausoleumi hautausmaalla sunn. klo 11—13, maan., kesk., torst., perj. 10—12 ja 14—15, lauant. klo 10—12.

Hyvää Joulua!

SATARAUTA OY
RAUTATALO

